

ના

પોષ્ઠોપવાસ વ્રત.

હાયમ હ જ્યુમિયિ ગ્રેમના

દેવીનામ છગનવાસ પરીખે છાપ્યો

અનંતરાદ,

છાપાવી મસિક્ક ઉરનારે શા બાલાલાઈ હડલોઈ

વી, મેવત ૨૪૨૫

નિકમ મેવત ૨૪૫૧

કિમત ગ્રાં આના.

વાયો, વાયો, વાયો, અને એ વ્રત

આગ્યો

પ્રસ્તાવના

પોમહ નવધારી તથા બીજા ધર્માભિવાધી પુરુષોને પો
સહ નતનુ ચથાર્ય સ્વરૂપ સમજનામા આવે તથા તે નત પા
ળનાનો ભાવ નિરોધ જાણત થાય એવા હેતુથી આ પુસ્તક
પ્રગટ કરનામા આવેતુ છે તેની અદ્ધ પોસહ પ્રતનુ હંક સ્વ
રૂપ, તે ૥ લે, ભાગા, તથા એ ૥ ઉપર ધળી રસીક કથાએ
અને એ નતનુ સ્વરૂપ સારી રીતે દર્શાવે તેવી હાજ, એ નતમા
ને જે દોન વર્જનાના તે તથા તેને લગતી સજ્જાયો, તે પ્રત
લેના પાળનાની વિધિ નિસ્તાર સહીત વર્ણવેલી છે
ભાનનગરની જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાએ પોતા તરફથી
પ્રસીદ્ધ થએલી પોસહનિવિ આ પુસ્તકમા હાખલ કરવા જન
આપી તેથી તેમનો તથા જે જે પુરુષોના પુસ્તકોમાથી તેમને
કદી કથાઓ લીધી છે તેમનો ઉપમાગ માનુ છુ.
છેરે કહેવાતુ એટલુજ કે આ પુસ્તક તાકાંદની છપાની
બહાવ પાડતા મુર મુધારવામા બનતી કાળજી રાખનાજતા
- પોલી, દોના મુધા-વામા રહી જવાથી અવવા તો મારા દક્ષી
દોપથી યા મતિ ગદતાથી કાનો માન માડી નિગરેની ભુ-
રહી ગજ હોય અથવા જિનાજા વિરૂધ્ધ લખાણ આવી ગયુ
દોય તો તેને મારે હુ મિચ્છામિ કુક્ક દેઉ છુ

તા. ૨૨-૭-૮૬

} લી શા ખાલાભાઈ કકલભાઈ

અર્પણ પત્રિકા

શ્રી દર્શાવે યતિવર્મધારી, નન વાડે નિશુદ્ધ ગ્રંથધારી,
 શર્મ સાવધ પન્દિતારી, અલગારના મત્તાવીર ગુણધારી,
 પાત્ર સમિતિ ત્રણ ગુણિએ નિશુદ્ધ નિહારી, મોટા
 અભિમહધારી, બેતાળીમ દાપ રહિત નિશુદ્ધ આ
 હારી, સત્તર બેઠે સ જન્મધારી બાર બેઠે તપશ્યા
 કારી, ૭ કાયના દયાળ, વાયગનીપરે અગ્રતિ
 બધ નિહારી, પન્ને દિય સ વરદ, અનુવિધ
 કંધાયમુક્ત, પન્ને મહાનતધારી, પન્ને
 નિવામ્યાચાર પાવન કરનાર, એના
 મુનિરાજ શ્રી શ્રી શ્રી રવિસાગરજી
 ના નામ સ્મરણાર્થે આ સમુ-
 પ્રગ્તક નમ્રતા પૂર્વક હું
 તેમને અર્પણ
 કરું છું.

ગમનિહારી ગુરુ વિધમાન હતા ત્યાં આનંદે પણ ગુરુ ઉપયોગી
 તથા પાપહીન હતા અને તેઓ જેની જેવી પ્રતિજ્ઞા કરતા તેવી
 તેવી ઉપયોગમા રાખીને ગુરુ પાળતા. પણ જુલી જતા નહોતા.
 તથા તેમા વધારા કરતા નહોતા અને ગુરુ પણ ઘણા જ્ઞાનના
 પ્રભાને યોગ્યતા જાણતા કે આ માણસ દેશથી પોસહ કરના કાયક
 છે અથવા મર્વની પોસહ કરના લાયક છે વળી કદાચ ઇન્દ્રિય
 સાનથી કમરેશ થઈ જાય તો તરત જાણીને નિચારતા કે મારી
 પ્રતિજ્ઞામા આટલી ભુલ પડી આટલું અવિનિતિપણુ લાગ્યું
 એમ જાણી તેની આયોયજ્ઞા તરત લેતા અને પડિમનના પછુ
 જોડી કમુર ચના દેના નહિ પણ હમણા તેના ઉપયોગનાત છુન
 નથી કાજ દોરે કરી વકજડ છે, મારે પૂર્વાચાર્યોએ ઉપકારને
 મધે લાભાવાભની તુલના નિચારીને આ મુજબ છત વ્યવહાર
 બાધ્યો છે તેમા પ્રવ્રમ આહાર પોસહના બે ભેદ કીધા છે એ
 રહે આપક દેશથી પણ કરે અને સર્વથી પણ કરે એમ પોતાની
 શક્તિ અનુસારે કરે, અને બાકીના ત્રણ પોસહ તો સર્વથીજ
 કરે દેશથી તો થાયજ નહિ એ વ્યવહાર શીલી બાધી છે એવી
 રીતે હાવમા પોસહની પ્રવૃત્તિ ચાલે છે જેની રીતે કાંઈ બાર
 ઉપાડનારો પૈતરો ભારે બોલે લઈ જતો હોય અને કેટલેક
 છો જીને છાયાવાળી જગાએ વિસામે લે અને મુખ શાતા મે-
 જાને અને બે ચાર ઠેકાણે વિસામે લેતો ધારેલે ઠેકાણે પ-
 હોચી જાય તેવી રીતે ઘણા સાનથી કામનો બોલે ઉ-
 પાડીને જતો આનંદ પાળી અજોગ રજ પ્રમુખ પૂર્વના દિવસ
 આવે ત્યારે પોસહરૂપ વિસામે લે જેથી પાપ રૂપ ધાક ઉતરી
 જાય અને ભાનના ઉપદેશ રૂપ ગીતવ પનથી વિષય કપાય
 રૂપ ગરમીના પુરસેવો મટી જાય અને આત્મા શીતળ થાય
 અને ધર્મ વૃક્ષની છાયામા બેસી આત્મ સ્વરૂપ ચિતવે, સાન

દર્શન, ચારિત્ર રૂપ લાભ લોજનથી આત્માને પોષે એમ આં-
તરે આતમે નિસામો લેતો આગધકલાનના સ્થાને જ પહોંચે.
એક બહોળાની પોષણ કરનારુ રૂળ શાસ્ત્રમા એમ જણાવ્યું
છે કે બે હજાર માત્રે સીતાતેર કોડ ગીતાતેર લાખ સીતાતેર
હજાર માનસે સીતાતેર પુણ્યક સાત નવમાસ પંચોપમ
(૧૭૭૭૭૭૭૭૭૭૭૭) દેવતાનુ આયુષ્ય બાધે અને એટલી નબક
ગતિ તોડે એટલું એક શુદ્ધ વ્યવહાર પોષધનુ રૂળ મધુ અને
વળી જો તેમ કરતાં ચેતનાને જો નિશ્ચય પોષણની હય લાગી
તો તેના રૂળ પ્રાણીની ગીમા રહે નહિ, અગમિત વાલ બાધે.
જાવત ન્તન યથી ક્ષાયક લાગે વધ જાય, તણ લોકમા પૂજનિક.
ધાય મદિ પુહમ્થોએ પોષવ અનશ્ય કરના થાય છે એતો લાજ
રાગનુ ઓસડ ૨, તે પર દિનસે તો અનશ્ય કરવોજ અને
પર્વ દિવસ રિ ૥ પાન મુખાહ, અભયકુમાર અને વિજયરાજ
રિગેરની પેઠે પોષધ કરે

એ પોષધ વૃત્તના સંયોગા લા ૥ ૮૦ ધાય છે તે નીચે મુજબ.

પોષધના ભાગા ૮૦.

એક સ યોગી ભાગા ૮

- ૧ દેશથી આહાર પોષધ
- ૨ દેશથી શરીર સત્કાર પોષધ
૩. દેશથી બ્રહ્મચર્ય પોષધ
- ૪ દેશથી અવ્યાપાર પોષધ
- ૫ સર્વથી આહાર પોષધ
- ૬ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષધ
- ૭ સર્વથી બ્રહ્મચર્ય પોષધ.
- ૮ સર્વથી અવ્યાપાર પોષધ.

દ્વિકસયોગી ભાંગા ૨૪

- ૧ દેશ દેશથી આહાર પોષક અને શરીર સત્કાર પોષક.
- ૨ દેશ દેશથી આહાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક
- ૩ દેશ દેશથી આહાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૪ દેશ દેશથી શરીર સત્કાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક
- ૫ દેશ દેશથી શરીર સત્કાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક.
- ૬ દેશ દેશથી ઊદ્ભવ્ય પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૭ દેશ સર્વથી આહાર પોષક અને શરીર સત્કાર પોષક.
- ૮ દેશ સર્વથી આહાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક
- ૯ દેશ સર્વથી આહાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૧૦ દેશ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક
- ૧૧ દેશ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૧૨ દેશ સર્વથી ઊદ્ભવ્ય પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૧૩ સર્વ દેશથી આહાર પોષક અને શરીર સત્કાર પોષક.
- ૧૪ સર્વ દેશથી આહાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક.
- ૧૫ સર્વ દેશથી આહાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૧૬ સર્વ દેશથી શરીર સત્કાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક
- ૧૭ સર્વ દેશથી શરીર સત્કાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક.
- ૧૮ સર્વ દેશથી ઊદ્ભવ્ય પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૧૯ સર્વ સર્વથી આહાર પોષક અને શરીર સત્કાર પોષક
- ૨૦ સર્વ સર્વથી આહાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક.
- ૨૧ સર્વ સર્વથી આહાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક
- ૨૨ સર્વ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષક અને ઊદ્ભવ્ય પોષક.
- ૨૩ સર્વ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષક અને અવ્યાપાર પોષક.
- ૨૪ સર્વ સર્વથી ઊદ્ભવ્ય પોષક અને અવ્યાપાર પોષક.

ત્રિકુસ યોગિયા ૩૨ ભાગા.

- ૧ દેશ દેશ દેશથી આહાર પોષધ શરીર સત્કાર પોષધ અને
અન્નચર્ય પોષધ.
- ૨ દેશ દેશ દેશથી આહાર પોષધ, શરીર સત્કાર પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ.
- ૩ દેશ દેશ દેશથી આહાર પોષધ અન્નચર્ય પોષધ અને અ-
વ્યાપાર પોષધ
- ૪ દેશ દેશ દેશથી શરીર સત્કાર પોષધ અન્નચર્ય પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ.
- ૫ દેશ દેશ સર્વથી આહાર પોષધ શરીર સત્કાર પોષધ અને *
અન્નચર્ય પોષધ
- ૬ દેશ દેશ સર્વથી આહાર પોષધ, શરીર સત્કાર પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ
- ૭ દેશ દેશ સર્વથી આહાર પોષધ, અન્નચર્ય પોષધ અને અ-
વ્યાપાર પોષધ
- ૮ દેશ દેશ સર્વથી શરીર સત્કાર પોષધ, અન્નચર્ય પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ
- ૯ દેશ સર્વ દેશથી આહાર પોષધ શરીર સત્કાર પોષધ અને
અન્નચર્ય પોષધ.
- ૧૦ દેશ સર્વ દેશથી આહાર પોષધ શરીર સત્કાર પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ
- ૧૧ દેશ સર્વ દેશથી આહાર પોષધ અન્નચર્ય પોષધ અને અ-
વ્યાપાર પોષધ
- ૧૨ દેશ સર્વ દેશથી શરીર સત્કાર પોષધ, અન્નચર્ય પોષધ અને
અવ્યાપાર પોષધ
- ૧૩ દેશ સર્વ સર્વથી આહાર પોષધ, શરીર સત્કાર પોષધ અને
અન્નચર્ય પોષધ

૧૪ દેશ સર્વ સર્વથી આહાર પાપક, શરીર સત્કાર પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૧૫ દેશ સર્વ સર્વથી આહાર પાપક, અભયર્થ પાપક અને અ-
વ્યાપાર પાપક

૧૬ દેશ સર્વ સર્વથી શરીર સત્કાર પાપક અભયર્થ પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૧૭ સર્વ દેશ દેશથી આહાર પાપક શરીર સત્કાર પાપક અને
અભયર્થ પાપક

૧૮ સર્વ દેશ દેશથી આહાર પાપક, શરીર સત્કાર પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૧૯ સર્વ દેશ દેશથી આહાર પાપક, અભયર્થ પાપક અને અ-
વ્યાપાર પાપક

૨૦ સર્વ દેશ દેશથી શરીર સત્કાર પાપક, અભયર્થ પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૨૧ સર્વ દેશ સર્વથી આહાર પાપક શરીર સત્કાર પાપક અને
અભયર્થ પાપક

૨૨ સર્વ દેશ સર્વથી આહાર પાપક શરીર સત્કાર પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૨૩ સર્વ દેશ સર્વથી આહાર પાપક અભયર્થ પાપક અને અ-
વ્યાપાર પાપક

૨૪ સર્વ દેશ સર્વથી શરીર સત્કાર પાપક અભયર્થ પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૨૫ સર્વ સર્વ દેશથી આહાર પાપક શરીર સત્કાર પાપક અને
અભયર્થ પાપક

૨૬ સર્વ સર્વ દેશથી આહાર પાપક શરીર સત્કાર પાપક અને
અવ્યાપાર પાપક

૨૭ મન સર્વ દેશથી આહાર પોષન અત્યર્થ પોષન અને અ-
વ્યાપાર પોષન

૨૮ મન સર્વ દેશથી શરીર સત્કાર પોષન અત્યર્થ પોષન અને
અવ્યાપાર પોષન

૨૯ મન મન સર્વથી આહાર પોષન શરીર સત્કાર પોષન અને
અત્યર્થ પોષન

૩૦ મન સર્વ મનથી આહાર પોષન, શરીર મત્કાર પોષન અને
અવ્યાપાર પોષન

૩૧ મન સર્વ મનથી આહાર પોષન અત્યર્થ પોષન અને અ-
વ્યાપાર પોષન

૩૨ મન સર્વ મનથી શરીર મત્કાર પોષન, અત્યર્થ પોષન અને
અવ્યાપાર પોષન

અતુ મ યોગીઆ ભાગ ૧૮

૧ દેશ મન દેશ દેશ

૨ દેશ દેશ દેશ મન

૩ દેશ દેશ સર્વ દેશ

૪ દેશ દેશ મન મન

૫ મન સર્વ દેશ દેશ

૬ દેશ સર્વ દેશ સર્વ

૭ દેશ મન મન દેશ

૮ દેશ મન સર્વ મન

૯ મન દેશ દેશ દેશ

૧૦ સર્વ દેશ દેશ સર્વ

૧૧ મન દેશ સર્વ દેશ

૧૨ સર્વ દેશ સર્વ મન

૧૩ સર્વ મન દેશ દેશ

૧૪ સર્વ સર્વ દેશ સર્વ

૧૫ સર્વ સર્વ સર્વ દેશ

૧૬ સર્વ સર્વ સર્વ સર્વ

આહાર પોષન, શરીર મત્કાર
પોષન, અત્યર્થ પોષન અને અ-
વ્યાપાર પોષન

તેનારે મારી પહે તને ધીન્જ ફાળો, હુ તેની લાજ તાર મા-
 નના લાવીશ, બો તમે ચિતા મુકોને મુખેવી મજ મેલ, એ
 પી રીતનુ મનાનુ બોલનુ સાલણી । સત્ત મુકી વધો વધો
 બોલન કોયુ, હવે મનીયન મુલ દિસે માર મુખ ને ને
 મનમતી હી ખાજ કન્યાને નાકપા તેનારે નિહનુ (સામે મા ।
 મુકન હોનાથી તેજ મિત્રાએ મનોએ પર્યવનુ કોયુ અનુક્રમે
 આપતા થમા બુદ્ધ મુદ્દર વન કોયુ, તે વાને રિરે નોક મુનિમુ
 માત મનામીનુ ને ર ફેળીન મના તે પ્રતે નકન કરના ગયો તે
 માલેખા જિતગજની નિદિપુર્વક લાર મુખ નીને માલે નિ-
 કળેછ તેનામા એ- દીવ્યરૂપ કન્યા જિતગજની મુખ કરવા
 આપતી ફેળીને મનીયન નિનારના લા પો જે મા તે કો
 આપ-છગ દ ના વ્યતરો છે કે કાપ રિતવરો છે એમ વિચા-
 ન્તો હો મ માલે નેનાના ગહાન ઉમે રહ્યો છે તેનામા તે
 રી પલ જિતગજની મુખ કનીને બહાર આની તેના તળીને
 મની કો છે આ નારે નિર નુ એમની કમ હ? અને આ
 જિતરાજનુ ચેત્ય કોએ કનનુ હ? તે વારે તે કન્યા કહે જે
 આ વનને મનામી મનદન નાને જક્ષ છે તેની મુ પુ હી મુ
 અને તેમના નેય કરાવ્યુ છે અને મને પૂજા કરના સાદુ
 અહીયાજ મુકીને દેર પોતાન સ્નાનકે ગયો છે તે નારે મલી
 કહે જોને મજાન નો કેલ ઉપાય હોય તો અને બતાન મહાએ
 તેને મજાનાની જક્ષ છે તેનારે કન્યા કહે આ ચેત્યના પાસે
 અગ્નિનો કુડ છે તે માલે અ પાય તો જક્ષત મદીર પામે, તેનારે
 મત્રીએ પોતાના નેવકોને વિદાય કીધા અને નરપદનુ મમ
 રૂપ કરીને અનિમા અ પાપાત કીધો તેજ વખત જક્ષના મજાને
 કરીને રાતરેવ નામે જક્ષની પાસે જક્ષને ઉભો ત્યાહા રાતરેવ
 પોતાની અયુમાજાનામે દે હી સાથે બેઠો છે તેવામા કન્યા પલ

ત્યાજ આવી તેનારે મંત્રીને જણ કહે છે 'પુરુષ ! ઉદાસી ત્યજી,
હું તારી 'વાજ' ભેતો હતો, હવે આ માની પુત્રીને પગપીને
મને આશરું કર તેનારે મંત્રી કહે તુમેતો દેન ઓ તથાપિ ત
મારે પુત્રી વ્યાથી હોય તેવાજે જણ કહે, હે મહાભાગ્ય અમા
ચરિત્ર સાભળો હવે જણ પોતાનું ચરિત્ર ગુમતિ મંત્રી આ
ગળ કહે છે

જ બુદ્ધોપના ભાગ્યજીને નિરે તીવકપુ નામા નગરને નિષે
વનગઠ નામે હું વ્યવહારાજો હતો આ શ્રીમતી નામે મારે
સ્રી હતી એકદા મને નનને નિષે અમે ત્રી ભરતાર અમૃત-
મુરી નામા આચાર્યને વા ના ગયા ત્યા ગેશના માભળીને અ-
મે ધર્મ પામ્યા ગુરુ પાસે પાત્ર પત્ર પોમે કન્વાતો નિયમ
હીધો એવે એ દિનમ અષ્ટમીના પોમે કીને સ્રી ભગનારે
મંત્રીએ કામગ્ય કીધો તેનારે ઇંદ્રે પગ મા કીરી તે એ-દેવતાએ
માની નહો તેવી અમો ગળાનનાને આ પો અનુકુળ પ્રતિષ્ઠ-
ળ ધણા ઉપસર્ગ કીરા તથાપિ અમે જરાએ ન ચળ્યા તેનારે
દેવતા કહે જેવી ઇંદ્રે પ્રગસા કીરી તેનાજ મે તમને ઠીકા
એની રીતે સ્તુતિ કરીને મને ગગનગામીની નિવા આપી નળી
એમ કહ્યું જે એ નિધા બીજને મ ભળાનરો તો જતી ર-
હો એમ કહી દેવતા પોતાને સ્થાનકે ગયો ને અમે પાલ નિ
ધાના બળથી ધણાક તીર્થની જાગ્યાઓ કીધી એકદા શ્રીમતીએ
પુછ્યુ તેથી મે સઘળી વાત કહી પણ મે કહ્યું આ વાત કો-
ળને કહીશ નહી તથાપિ તેણીએ એક દિનસ પોતાની સખીને
કહી કહ્યું છે કે સ્રીનુ ઉદર 'તુમ્હ હોય છે

હવે એકદા ગગનમા દરતા થકા નિવાની નાસ્તી થઈ
એટલે હું સરોવરને નિષે પડ્યો તે આઠ માસ ને આઠ-દી

વમે ઘર આ વો મારા ઉપર શ્રીમતીના ઘણા સ્નેહ તેવી
 ઘણીજ સેના કમ્તી હતી પણ તિથિનું જે મન લીધું હતું તે
 મધ્યુ સ્નેહના વમે કરીને ભુલી ગા. એકદા રાત્રીને વિષે મુખ
 બાગ થકી ગર્ભ ઉપન્યો. અનુક્રમે પુત્રી જન્મી તે આઠ વરસની
 થઈ હતી એક દિવસે કેનગી મહાનજ પધાર્યા તેમને
 એ પુત્ર હો સ્નામી મદારી રી ગતિ થયો? કેવળી કહે તમે
 શ્રી ભરતાર જક્ષ જક્ષણી થયો તે નારે એ કહ્યું હો સ્નામી
 નિરતીને એની ગતિ કેમ થયે? ભગવાન કહે તમે મત ભામ્ય
 તેથી એનુંજ આકિષ્ણુ બસાયું છે, માટે ભુતાનીને વિષે તમે
 નનના સ્નામી થવો અને ત્યાજ રત્નશિખર રાગનો મની
 મુમતી નામે આનજો તે તમારી વદમી નામે પુત્રીને ભરતાર
 વગે, એની રાગના કેનગીના નામ્ય સાક્ષીને અમે પર ગયા,
 અનુક્રમે આયુ ૪ પુત્ર વચેથી આર્હીજ આનીને ઉપન્યા. તેથી ત-
 મારા મેગાપને માટે એત્ય દરનીને પુત્રીને આર્હીજ રાખીછ
 માટે આ વગ્ધાન પરખીને અમને ખુશી કરો એની રીતના
 જક્ષના નચન ગાભગાગે મની કહે હું રાગના કામ માટે
 આનો છુતવો નિશ્ચાયમાત થાય માટે હાવ તો હું આર્હીજ
 પર તેનાર જક્ષ કહું છું કે યાને પરણો ને પછી હું રાગના
 કામ માત તમાની માન્ય વગ્ધા તેનારે મનીચરે તે લક્ષ્મી-
 વતીની ગાથે લગ્ન લીધું એવે જક્ષ કહે તમારા રાગનું મુ-
 કામહ? તેનારે મનીચરે સવળી પાત મુળ થકી કહી સભ-
 બાની એટલે જક્ષે અનનિતાનના બજો કરીને કહ્યું જે અ-
 લીયાથી સાતસે એજન સિદ્ધવહીપછે તેને નિરે જ્યપુર નામે
 નાવે ત્યા સિદ્ધવ નામે રાગની પુત્રી રાગતીછ. તેવારે
 મની કહે જે આહો આવા બધા લાખા દેશ મુધી કેમ જ-

વાંચ માટે હું દેવ તમે મને જયપુર નગરને વિષે મોકલો. અને
 રૂપ ફેરફાર કરનાની વિધા આપો તેનારે જક્ષદેવે મન્ત્રીશ્વરને
 જયપુર નગરને નજીક એક ખીજમા પહોંચાડ્યો તથા રૂપ પ
 લઠાવવાની વિધા આપી વળી કહ્યું જે કામ પડે તો મને
 સંભારજો એમ કહીને કહ્યું કે તમારૂં કામ કરીને લક્ષ્મીવતીને
 વેહેલી તેડારજો. એ રીતે કહી જક્ષદેવ પોતાને સ્થાનકે ગયો,
 હવે સુમતા મન્ત્રીએ વિદાના બળે કરીને એક નવ જોળન લે
 ગળીતુ રૂપ ધાગ્લ કીધું, હાથ માટે જોળી લીધી એક હાથે
 ચુડી પહેરી, વળી પોતે પાણી છાટતી જાય છે ને પગ મુકતી
 જાય છે તેનારે લોકો પુછે જે આ પાણી કેમ છાટે છે ? જોગ
 ખી કહે આ જમીન ઉપર ધમા છુટા લોકો પગ મુકી દરે છે
 માટે અશુચિ ટાળીને હું પગ મુકું છું એવી રીતે ભગવો વેગ
 પહેરીને જપ માળા હાથમા લાગે મન્ત્રીશ્વર જોગળીના રૂપે
 રાનવતીની પાસે ગયો, તેનારે રાનવતા કહે હું આનીણી ત
 મને કુશળ ? જોગ ખી કહે જે વારથી, મે જોગ લીધો તે લી-
 વસથી કુશળ વર્તે છે તેનારે કુવરી કહે તુમે કપાના રહેનારી
 છો ? જોગળી કહે હમતો મતે ગમ હું પળીકી માફક રીતે
 રહેતે હું, આજ હમાન ગામ કે કામ તો હેજ નહી તેનારે
 કુવરીએ વિચાર્યું જે આ કો ? અબધુત જોગળી છે માટે મહા-
 રી પાસે માખુ તો ઠીક, એમ ધાનને જોગળીને પોતાની પાસે
 રાખી મન માનતુ બોજત ગયે છે તથા ભક્તિ કરે છે એક
 દિનસે કુવરી જોગળીને કહે જે હું આનાની આપી જોળન
 અવસ્થામા તુમે જેમ જોગ લીધો છે ? તેનારે જોગળી કહે છે
 જે હું-કુવરી તુ મહાની કથા સાંભળ

ગજપુર નગર ને નિષે'મુર નોમા રાજની હું સુમતિ નામે
 પુરી છું અનુક્રમે હું જોવન અવસ્થા પામી તેનારે માન પિ

તાએ એ નજર પુનઃ સાથે વિનાહ કીધો, તેમ માતાએ, તથા ભાઈએ
 તથા દાદાએ ચારે જગે ચાર ઠેકાણે વિનાહ કીધો, લગનને દીવસે
 તે ચારે જગલ અને પરજુના સાર આપ્યા ત્યારે એક કહે, હું પરજુને
 ધીએ ગહે હું પગલુ એની રીતે ચારે જગલુ વૃક્ષ કરવા લાગ્યા
 તેનારે મેં જાણુ કે એક મારા નાસ્તે આ ચારે લઢી મરે, છે
 માટે હું જ બગી મર એમ ધારી મેં દાદા ભણવું કીધું, (બગી
 મુખ) તેનારે એક વર તો મારા ભોજન બગી મરે અને ધીએ
 ગગામા દાડમની નજર વહેનરાવી આપ્યો, નીએ, મારાં પિ-
 થાને દેશાતરે નાગી ગયો, ચાથો મારા નામનો પિત્ર, મેંનીને
 ખાના લા ધો હરે જે દેશાતરને નિયે ગયો છે તે ફરતો ફરતો
 કાંઈ રાધગને નર ભોજન કરના ગયો, ત્યાં ભોજન જમવા
 એસે છે તેનામા તે રાધગનો બાળક રડના લાગ્યો તેને રાધલે
 ધલ સમજાવ્યો પણ રોનો રહ્યો નહિ, જોડે તે બાળકને રા-
 ધલે મુખા માહી બાળો નાખ્યો તેનારે થયો જમનાહ, મુકીને
 ચાવના લા ધો ને કહે જે હે દુષ્ટલી આ શુ કીધું જે બાળકને
 બાળી નાખ્યો તેનારે રાધલ કહે હે પુરુષ બાળક વીના, તો
 આ સસાન મુગ છે માટે તમે મુખેથી ભોજન કરો પછી બા-
 ણક દેખાડીશ એમ સાચાણી તેને કાંઈ અચરજ લાસવાથી
 ભોજન કીધું ત્યાર પછી તે રાધલે એક અમૃતનો કુંડ લાવી
 ને ભજનિ માહે છાટ્યો એવે બાળક હસતો રમતો ઉભો થઈને
 તેની મા પાસે આ ધો, તે બેઠને રાજકુમારે વિચાર્યું જે આ
 ધો મને મળે તો હું સુમતિ સોને સજનન કરે એમ ધારીને
 તે રાધલને ઘર નાનીએ વાસો કીધો અને તેનો ઘડો લાગ ધા-
 રીને ચોરવા પછી ચાલતો થયો તે ગજપુર આવી પાહોંચ્યો
 ત્યાહા આવીને મારા માત પિતાને બોલાવ્યા અને તે
 મને દેખતા સ્મરણના જ્યા હું બળો હૈતી ત્યાં અમૃત છાટ્યું

એલે હું તથા મારી જડે મળી મુખેલો નજપુત બને મંજવન
 થઈને ઉઠ્યા તે વારે, પણ મથમની પેઠે ચારે જણ મારી પુઠે
 લાગ્યા અગ્નિ નજજો પચાતો ઠગવ્યા તે પચાતી જેને કન્યા
 પદ્માને તે કબુલ, કનુ, એની ગીતે ચાંનેની મહીચો લઈને પ-
 ચાતી ન્યાય કન્યા, ઘેઠા તેમજ એવો જન કીધો કે જેણે અ-
 મૃત છાદીને જન ગી તે તો જન્મનો આપનાર તે કન્યાનો પિતા
 થયો તથા જે જોડે બળા મુનો હતો તે પાછો જોડે સજન ।
 વધે તે માથે જનમ્મો કહેનાય તેતો ભાડ વધે તથા જે હા-
 રકાની રાખ જાગ્યા નાખી ગ્યાવ્યો તેતો પૂત કહેનાય અને
 જે નિડ મંદીને ખાતો તે તે કન્યાનો સ્વામી વાય માટે તેને
 પગલાનો એમ સામળી નજજો મને કુડવડ નામ । રાજપુત્ર
 સાથે પદ્માની હવે મુખેલા માહાગે સ્વામી નજ જાતીએ
 રાજ્ય કરેડે ને હું તે । ગુમતિ નામે પદ્માની વડ એક દિ-
 વસ માર દેવડી રાજ્ય બાજ આગળ જાતીને ધણા સા । સ્વરે
 કરીને ગાના વાગી તે જી જાત માહિત વધે વડો તેને અ-
 ત પુત્ર બોવાની તેની માથ નિપય મુખ બોજાવ્યું તેથી મે
 જાણ્યું જે માજ નીચ થયો માટે હવે તેની સાથે ફોડુ મારે
 ઉચિત નથ' એમ પારીને મે જો । લીધો તે હું જાના કરી
 ફરતી ફરતી તમાની પામે આની પણ દ કુ રી' હું કેમ નર
 ઢેપિની થઈજી તે વાત મને સલજાન, તે વારે રાજનતી કહે
 હું । નર દેવિણી નથી થઈ પણ જે પુર જનનો સ્વામી મળે
 તો તેની સાથે વાત કરીશ તે વારે જો । પી કહે પુર લવમાં
 તમે ને તેને કેરી રોતનો મમાગમ હતો તે કહ ત્યારે કન્યા
 કહે જે જગતમા ઠગ અને કપટી લોભાવણા વસેછે માટે અ-
 તરની વાત કોડિ કહેતી નથી પણ તમે ઉત્તમ જોગણી નિ-
 લેણી છો તેની તમારી આગળ કહુ છું તે સાલજો ।

ભરત દેવમા અયોધ્યાના નનને । નવે અમે હરખુ ને હર-
 ખીપણે નિચરતા હતા તેનામા એક દિનમના સમે શ્રી રામચંદ્ર
 સુનિ તે વનને નિવે પનાયા તેમણે ધમ દેશના પ્રારભી તેનારે
 ચશુ પળી પ્રમુખ સર્વ છત્રો વેર ભાન છાડીને દેશના સાલ-
 ભવા ગેઠા તેનારે અમે શ્રી ભરતારખને જળને બોધ થયો તેથી
 સુનિ પાસે અમે પર્વને દીવને ચાવિદારે ઉપવાસ કરનારો નિ-
 ચમ લીધો વળી પવપરમેષ્ઠીનું સ્મરણ કરતા થકા હુ મરણ
 મામીને નાનકુવની થઈ અને તે હુનુ મારે પૂર્યને સ્વામી તે
 મણુ નાજપુન થયો ભેદએ, કેમકે ખનેનો ભાન એક હતો,
 તથા ના પળ સરખુ કીકુ દણ મારે તે પાલ રાજકુવર વયો
 હુને આરે તેજ ભરતાર મળમે તો હુ પગભીંગ નહી તો કુવા
 રીજ રહીશા તેવારે જોગણી કહે તમે જાન શાથી જાગ્યો ? કુન
 રી કહે પૂનમનો અદ્ર જોતી વખતે મે હુ ખને વખાળ્યો રાધો
 જાતી સ્મરણ જ્ઞાન ઉપન્યુ તેથી પરણવતુ સ્વરૂપ દીકુ તે વાત
 કોડની આગળ કહેતી નથી અને કોડ પુન્યનુ મુખ પા । જોતી
 નથી તેવી કરી અને લોકો ન- દેવિબી કહે છે પૂર્યને ભરતાર
 મળવાને હુ કામદેવની મેના કરે હુ અને જો તુમ મારે જ્ઞાનના
 અંગે કની જણો તો કરે । તે વાગે જોગ પી કાઠ ધ્યાન ધીને
 હનાથિ ઉતારા કહે જે હે કુનરી । મારા જ્ઞા । । ખા થકી
 નકી મહુ હુ કે તારા પૂર્યના ભરતાર મળો તને દેરરામા
 પેસતી મરકાનને આરે તે ત્યા જુ । કુ નમો હુને એ નિશા
 ની એમ સાલણીને જોગણીને મોતાની માળા આપી ' કુ મરી
 ખુશી વ । એને સાત'માસ ધધ ત્યા અને એક દિવસ આંછા
 ગુલ્યો એમ મારી મરીએ વિચારયુ જે રાજા પી મીવને હુને
 ચાતાના મનમા વિચારીને કુમરીને કહે જે હુને તો અમે જંધશુ
 કેમકે અમને જોગણી થઈને એક જગ્યાએ રહેવુ । માર નહી વ

બી કોઈ નિત આવી મળશે પણ હવે તો રાજ આપો તેવારે
 કુનની ધારી દિવગીર થ ને કહે જે તમે મુખેથી જાઓ પણ જે
 મ મારો આમી જલદી મળે તેમ આગિન નિત્ય દેલો એમ ક
 હીને નિદાય કીચી હવે મ ની જલ્દી સ્મરણ કરીને જોગણીને
 વેષે રાજપુરીની 'સાંભળો જઈ બેડો એવે રાજરાજા મ'
 ત્રીના તથા રાજવતીના વિયોગે કરીને 'એહમાહી બળનાને તે
 જ દિવસે નિસર્યો છે તે એહ સજગથી દેખીને મ ની જોગણીના
 વેષે ત્યા જાય છે તેમા બીજા પ્રધાન વિગેરે રાજને ને જે છે
 રાજ કોઈ અબધુત જોગણી આવે છે તેને કાઈ પુત્રીએ એવે
 તે જોગણી પણ પામે ગઈ તેવારે પ્રમા જોગણીને કહે જો ત
 મે ખરું નિમિત્ત કહે તો તમને રાજ પુત્રી કરી તેવારે જો
 ગણી કહે શુ નિમિત્ત પુછાડો? તેવારે પ્રમાને કહે અમારા
 રાજનો મ ની જ માગની અનર કરીને રાજવતીની યોગાક
 ના ગયો છે તે હજુ આપ્યા નથી મારે તે ક્યારે આવશે તે
 કહે તેવારે જોગણી કહે મધ્યા લોકો દુઃ જાઓ અને એ
 તણુ ઠોકો તે માહે રાજની સાથે હુ એકાત નિમિત્ત કહી આ
 લગાવુ તેવારે તણુ ઠોકાની જોગણી ગાજને કહે જે તમારો
 મ ની દેનની સાહય થઈ રાજવતીને મળ્યો છે અને તે આર્દ્રાધી
 સાતસે જોજન જયપુર નજનાસિહન્ય રાજની પુત્રી છે તેને
 પુત્રમનો અદ્રશ દેખાને જાતિ સ્મરણ જ્ઞાન ઉપન્યુ તેવી જુએ
 પુર્વ બન કીડો રાજ કહે તે પુર્વ બનમા કોણ હતી? જોગણી કહે
 અયોધ્યાના વનને નિરે હજો હરણી હતા, તેમણે રામવદ્ર શુ
 નિની 'દેરાના આલણી નન લીધુ હતુ તે કાળ કરીને રાજવતી
 થઈ ને હરણા પણ રાજપુત થયો જોઈએ એમ ધારી થાતે પુર્વ
 રામીનિના બાજને વરતી નથી તે સાંભળીને રાજા એકદમ
 મુઠી ખાઈ જાતિ સ્મરણ પામ્યો ને વાગ રોવા લાગ્યો અને

કહે જે મંત્રી પણ કયા ગયો અને ગી થજુ દુર ગઈ મારે હરે
કેમ કહુ તે નારે બેગળી કહે છે રાજ ચિતા મા કવ તારો મ
ના હુ મેળનીશ રાજ કહે છે માત જલે સ્થિત તમ દીધુ એ
મ માનીશ તેનારે મંત્રી જરા દુર જલે પોતાનુ મુળ સ્વરૂપ ધાર
જ કરી રાજને આની મળ્યો રાજ મંત્રીને દેખી ધતો ખુશી થયો
હરે મંત્રીયે જાળને પેયો માનીનો દાર જે મંત્રીયો આ
પ્યો હુનો, તે આપીને તે કન્યાની સર્વે હુમીલ મુળથી કહી શ
ભાગાની, તેનારે જાળ ધતો હરણ પામીને, રાજમતીને પા
વા નિમળ્યો, તેનારે પેલા જલ દેનુ અમળ કરી તેની સાદ્યવી
થોડો પરિવાર લઈને એ ખીલમા નયપુ નગરની બાગોળે પા
હોત્યો ત્યા કામદેવના મંદિરમા જાને તારો દીમી, આ ત્યા
મંત્રી સાથે જુગદે રમવા બેઠા એનામા રાજમતી પા પોતાની રા
ખીઓ સાથે હાથમા પુજાપો લઈને તેજ કામદેવના મંદિરમા
પુજા કર્યા આની તેનારે તેની દારી બોલી કે જે કો પુરુષ
રહેરામા હોય તે બહાર નિકળો, રાજકુવરીને અદ્ય પુજા કર
વા જતુ છે તેનારે દાસો પ્રતે મંત્રી કહેવા લાગ્યો જે અમારો
રાજ ગનગીજાગ અદર જુગદે રમે છે અને તે નારીનુ મુળ જો
તો નથી મારે તમે પુજાપો લેજો પાજા જાઓ ને અદર આન
ગા તો કનૈશ થયો તેવાજ દામી કહે એવો કુલ ગાજન છે, અને
તેનુ કાતીરૂપ કેવુ છે તેતો હુ જોઉં એમ કરીને જખનાઈવી અ
દર ગા ને રાજને જોને પોતાના મનમા વિચારે છે કે અદર આ
તે કોઈ કામવ સરીખો મિ છે એમ વિચારી તે દારી કુવરી
પામે આવીને કેલેના લાગી જે બાઈ મેતો અચળ દીકુ જે
કોઈ રાજ અદર મંત્રી સાથે જુગદે રમે છે તેના રૂપની બરાબર
રખીને મેઈ આવેનહી અને કામવથી પણ અધીક રૂપનત છે
મરે જલુ જુ જે તમારજ લાગ્યે કરીને તે અહામા આવ્યો છે

પલ અદ્ય એમના જેવો નથી તે ગાલગીને કુંડનીએ વિચાર્યું
 છે જોગણે કહ્યું હતું ' કે તારો પુર્વેના આમી આજ કામદેવ
 ના મદીરમા મંત્રી સાથે જુગદુ જમના હને તે જાણજો, માટે આ
 જ તે મંત્રી પાત્ર મળી અને તેજ વખત કુંડનીની કાળી આ
 ખ ફરકી તેનારે કુંડનીએ દારીઓને હુમ્મ કીધો કે અદર નહા
 પેસના જેવો જાગ્યાથી હાલો કનીને અદર/પેમો એગતે જ
 બરાધથી અદર પેહી તેવાએ મંત્રીએ રાજના અગ ઉપર પિછો
 હી દામી પુઠ કરીને ઉભો : હા તેવારે કુંવરી મંત્રી/મતે કહે કે
 અમાગ આનનાથી તમે નાજાનુ અગ કેમ પામ્યું? તેનારે મંત્રી
 કહે જગતમા મીઓ કુડકપદથી ભરેલી હોયછે માટે અમાના રા
 જાને પુર્વની આ મળશે તો પરબરે, તેવારે કુંવરી કહે પુર્વ ભરે
 તેમની કોખ મી હતી? તેનારે રાજા મંત્રીને કહેછે ને મંત્રી કું
 વરીને કહેછે કે અયોધ્યા વનને વિષે પુર્વ ભરે અમે હરજા ને હ
 રણી હતો : ત્યા રામચંદ્ર મુનિ પાસે વૃત/લેકને બને કાળ કરી
 ગયા તે હુ રાજશિખર નાજ થયો એ માટે અમે બને સંખ્યુ પુ
 ત્ય આપ્યુંછે તેથી તેપલ નજર કુંવરી હોવી જોઈએ તે આલણીને કું
 વરી રાજા પામે આની તેમના અગ ઉપરનુ વસ્ત્ર ખમેડી ક
 હે સવામી આ હુજ તમારી ની હગ્ગી છુ સંખ્યે ધન સારખી
 ગતી થઈ, તેમ નામ પલ સરખાજો અને હુ પલ જતી સમ
 જા પામીને તમારીજ ઈચ્છા નાખી રહી હતી એની કીતે બ
 ને જલ આણે આખ એળની ઘણા વરસના વિન્દેગ કરી હુરખ
 ના આમુ લાવ્યા, એરે એક દાસીએ તાનગથી નાજ પામેજીને
 વનામળી આધીકે તમારી પુત્રી પુર્વેના ભરથાર પામી તેને વરના
 ને તપર થઈ છે, એમ આલણીને વ્યસિહ નાજ રામશિખરે
 કામદેવને દેડે આનીને રાજશિખરને પોતાને મહેલે નેની ગયો
 ત્યા મહેલસરે કરીને રાજગતીને પરબાની તથા દાવી ઘોડા

વગે આશુપાત્ર પ્રમુખે બહુ સરપાત્ર આપી નિદાય કીધા. એવે
એક સુકામ કીધા પછી જક્ષની સાદ્યથી જુનાટવીને વિષે આ
યા ત્યા તે જક્ષની પુત્રી લક્ષ્મીવતી પ્રથમ, મનીશ્વર, પત્ની
મુની ગયો હતો તે પણ ત્યા જક્ષદેવે મનાને સોંપી, ત્યા એક
નિમ્ન રહીને મુનીસુત્રતરંગીની પુત્રા કની ચાલવા લાગ્યા
તેનારે જક્ષદેવ મનો પ્રતે કહે અમારી પુત્રી તમને એપીએ છીએ
તેને કહા પણ છેલ્લું દેખો નહીં એમ કહી પોતાની પુત્રાને કહે
હું જોઈ તુ મુખેયો પોતાના સ્નામો સાથે જ અમારો સ્નેહ
તારા ઉપર નિરોધ છે મારે દો/વખત આવીશુ અને કામ પડે
સભારજે એમ કહી સર્વ પરિવારને જક્ષદેવે રત્નપુરાની લાગોળે
મુકીને દેવ અદ્રશ્ય થઇ ગયો.

અહીંયાં રત્નપુરાને જોના તથા ગામને લોકવાને લાખો મા
લસ એકઠા થયાં તેઓ મુખ ' થકી જૈન ધર્મની પ્રશાસા કરે
છે કે અમે ધર્મ થઈ આવી રીતનો પુર્વના મેળા મળે છે તથા
દ્વીપાતરની પત્ર મળતુ થાય છે મારે ધન્ય છે શ્રી જૈન ધર્મને કે
જે આરાધનાથી મન વાલીત ફળ મળે છે એવી રીતે
લોક પ્રશ્ન સંકરતા રાજાએ નગ ને વિરે પ્રવેશ કીધો. ત્યા રત્નવતી
સાથે રત્નતાઇ મુખ ભોગને છે એકઠા ગુરુમદારાજની શમીપે સ્ત્રી
ભરતારે પરિને દિવસે પોસો કરવો એવી નીતિ અગ્રીઆરમુ
દ્રત ઉચ્ચરયુ એવે કોઈ નિસ રાજા તથા રાણી મહેવને વિરે
ગોખમા જોઈ છે તેનામા કીર જુગવ આકાશયાં ઉતરીને
રાજા તથા રાણીના હાથ ઉપર આવીને જોઈ તેમને
રાજાએ પ્રેમથી કે તમે કેમ આવ્યા ને તમારો વાસ કયા
છે તે કહો તે વારે તે પખો કહે અમે આ વનમા રહીએ છીએ
અને તમને ધર્મ જાણી તમારી પાસે આ યા છીએ, એમ કહી
મુખા માકને જમીન ઉપર પડયા ત દેખી રાજા નાણી વીવખા

થઈ તેમને નોકાર દેના લાગ્યા. થોડી વારમાં બંને મરણ પામ્યા. તેમને રાજાએ અગ્નિદાહ દેનારાઓ એવે રીતે રાણી ચોકાણ થઈ, મગધ બંધા રાતે સુઈ રહ્યા.

પ્રભાતે રાજા રાણી ઉઠીને વાસ સુનનથી બહાર નિઃજો છે તેનામાં કોઈ ચર પુરૂષે વધામણી દીધી હોઈ સ્વામી તત્ત્વ રૂપી નામાં મુનિ અહારાજ નારની લાગણે પસારયા છે તે જાણી રાજાએ તે ચર પુરૂષને સરપાન આપ્યો. ત્યાર પછી રાજા સહિત મગધનારે મુનીને નદન કરવા ગયા. ત્યાં ત્રણ પ્રવક્તા હજી પુરૂષને નદન કરીને, પેલા મરણ પામેલા દીર જુગ લીધા વાત પુરા લાગ્યા, તેવામાં એક સુશ્રા એક રૂપનતી આ લેઈ, રાજામાં આવીને કહે જે હે રાજા તમે પ્રત્યારી છો મારે આ, માદારી સ્ત્રીને, થોડી વાર સાથે બહુ એક મારે શત્રુ વિધાવર ગૂંચનને રિષે, હોય છે તેને મારાને આ, સ્ત્રીની વાર મારા સ્ત્રીને શરણે રાખજો, તમારો મને પુરો લરોસો છે, કેમ કે તમે તો, પરમીના બધન સમાન, છો મારે તમને સો લગાડુ છું તેનારે રાજા પરઉપમારી બોલ્યો. કે મુભ ? તાર કામ મુખેથી કર, ને સ્ત્રીની જગ પહુ ચિતા મ કરજે એમ સાલણીને તે મુભ આકાશે ગયો તેને મારેક ધડી નાર થઈ એટલે આકાશમાં એક હાથ કપાતે નીચે પડ્યો. તે પેલી બા લુમતીનામાં સ્ત્રીને દીઠા ને રેવા લાગી જે હા હા આતો હા થ મહા ! સ્વામીનાજી છે અને તે માર્યો ગયો, રાજા કહે તારા સ્વામીનો હાથ છે એ કેમ જાણ્યું ? સ્ત્રી કહે તે હાથે રેખા છે, તથા નિશાન છે તેથી કરી જાણ્યું જે એ હાથ, મારા સ્વામીનો છે તેની રતિ વાતો કરે છે તેનામાં બીજો હાથ અને ધડ તથા મસ્તક મજી નીચે, પડ્યા, તે દેખી, હા હા કારુ-ધયો તેનારે સ્ત્રી કહે કે મારે પહુ હરે તો જનક નવી રાજાએ ધણી સમજાવી

તથાપિએ તે સ્રી પોતાના સ્વામીની લાસ માધા બળી
 તે દેખા રાજા રાણી ઉદાસ થ ન બેઠા છે તેનામાં પેવો મુ
 આની રાજાને નમસ્કાર કરી કહેકે હે રાજા હું શત્રુને મા
 આપ્યો મારે હરે મારી આ મને ગોપા તેનારે રાજાએ બ
 મુનાની મધ્યો હકીકત કહી પણ તે મુભટ માનતો નથી
 કેમ તે દેવતા મુભટ રૂપ કરીને રાજાની દડતા જોના આ
 લોછ વળી મુભટ કહે કે હે રાજા તમે મનપારી થ ને કે
 શુદ્ધ બોલોછો મહારી સ્ત્રી આપો, નહતિ હું અગ્નિમા બ
 જીશ કેમકે સ્રી નિના આ બન બધા નિષ્કુળ મારે મહાર
 • સ્રી આપા જો સ્રી ના આપો તો પોમહ વ્રતવ રૂળ આપોતો
 હું જાઉં, નહીં તો હું મરીશ તેનારે રાજા કહે પોસહ વ્રત
 ય રૂળ તો પ્રાણ જાય તો પણ ન આપુ ને તે આપાવું પણ
 નથી તેમ છતા મહાર સધળું સજ તને આપુ અને જો સો
 કન્યાઓ આપુ તે લેઈ ખુશ થા ને તલા ૧ સ્રી મે રાખી ન
 થી એતો બળી મુછ તેમ હતા તેના બદલે આટલું લેઈને
 ખુશી થા તે પણ મુભટ નહી માન્યુ અને દેવો તે પયુ સ્રી
 હે મહારીને બળી મુએ તે દેખી ગાજ મલુ હુ બ વરતો ધકો
 મુર પાસે જઈને બેઠો તેવારે પમાનતા અને મરણે આ
 વીને કહે હે પુન તમે મલુ ચિરજીવી હોએ જે આના
 દક મનપારી છા તે વારે રાજા મુનિને પુછે કે એ કોણ દેવછે
 મુનિ કહે જે એ તમારા માતા પિતાછે રાજા કહે, તે કેમ આ
 વા મોટા દેવતા થયા? મુનિ કહે તમારા માત્ર પિતા મરણ પા
 મીને દેવતા થાનીઓ બમી કીર જુગલ થયા તેને પારધીએ
 પાજરાના ધા'ના તે દેખી કોણ મુનીએ તેમને ઓઠાવ્યા તે ઉ
 કતા ઉડતા આજ નારીની બહાર બિનપ્રાચાદ દેખી જાતી સ્મરણ
 પામ્યા તેથી મન્યતા અનગરે તમારા હાથ ઉપ બેસી

મરણ પામ્યા ત્યાં તમે નનકાર, મન મલગાવ્યો, તે મ
 રણ લડને ધરણેદ્ર અને પદ્માવતી, થયા તે તમારા મત
 ની ક્રાંતા લેવાને આત્મબુદ્ધિ અને શ્રીનો વેધાગ્રીને ગોવ્યા
 હતા. તેજ આ દેવતા, છે તેનારે દેવતા કહે, હે પુનઃ પુનિ વહે
 છે તે સમજી વાન ખરી છે, એમ કહી ગાળના મેદેવમા રાતની
 છાંટી કરી દેવતા પોતાને આનંદે ગયા ને ગાળ રાણીએ નિ
 પામે બારમત ઉચ્ચા. મુનિને નહન કરી પોતાને વેગ ગયા, એરે
 જે મુર્ખાનામા મત્રી છે, તેણે પણ મમકિત પામીને બારમત
 ઉચ્ચા અર્ધક્રમે મત, પાણી કાળ કરીને પાચમા દેવતાને
 વિષે મલર્થિજ દેવતા થયો. હવે ગાળએ મત્રીના પુત્રને મત્રી
 પદ આપ્યું એકદા સમે રાજ્ય પોતાના આનાસને વિષે પાસો લે
 કને, એકા છે તેનામાં કોઈ રાત્ર આવીને નગર હુલ્લા લાગ્યો
 તેનારે મુલકાદિક, તેની મામે લડના ગયા અને રાજાને મહે જે
 હે રાજા આ વખતે હું મુખીને પોસો પારીને લડના ચાલો, નહા
 તો ગામ હુલ્લાર્જ્યો. તથાપિ ગાળ જરાએ પોતાના મુલક નેવર
 પધી પવગયો નહી તેવારે દુશ્મનનું સૈન પાણુ નાહું. શ્રી
 જે દિવસે રાજાના બોજનની વખતે મુલકે સમજી માત, કટી
 સલજાવી ત્યાર પછી કેટલેક દિવસે રાજા કોઈ દુશ્મન સાથે
 લડવાને ગયા છે ને ગ્લનતી ઘેર રહી છે. તે રાત્રાને વિષે ચો
 સો લે ને કાઉસમ્મ કર છે તેવામા કનતા રાજાનું રૂપ કરીને
 રાત્રવતી પામે આવી કહ હ રાણી! હું વિષય મુખ સોનન
 વાની ઇચ્છાએ સૈનમાથી આ ચો ખુ, માટે આ વખત પામે
 છાંટીને આવિગન દે તાન ઉપર વિરોધ રાગે કરી, હું હમણા
 આ ચોખુ માટે નાન નહાં દે મામતાદિક મારી વાટે જોતા
 હશે માટે તાકીદથી આવિગન દે માટે, પાછલી રાતે પાણુ જ
 વુ છે, તેનારે રાણી કહે છે રાજા આતે મુ બોવોદા અને કે

જ તમારી જાન છે જ્યાં નિચાર તો કરો. એક શુરના મુખ
 થકી મત ઉચરીને આ વાત કરતા લાજ નથી આવતી, કે જે
 થી નરકના ને તિર્થચર્ચનાં દુઃખ ભોગવવા પડે. માટે હું રાજા
 આ વખત તમારે અને મારે કાંઈ સગપણ નથી ફક્ત ધર્મનું
 સગા જ છે અને અગ્નિ વડે તો પલ હું ગહિદશનો પોસો ન
 વિરાધુ એવી રીતનું પિરજ દેખીને રાજા રીસ કરીને પાછા
 ગયા તેવારે રાત્રીની ધ્યાનમા રહી થકી પોતાના આત્માનું
 ચિતનન કરે છે પ્રજાતે પોસો પારી જિનરજનાં દરોનું કરી
 ઘર આવી ત્યાર પછી રાજા આગ્યા તેમને સમજી વાત રાણી-
 એ કહી તેનારે રાજા કહે હું કાજ બાણતો નથી એ કોઈ દે
 વનું કૃત્ય છે એવે રાજાએ અણખીના પોસો લીધો છે તે દિ
 વસે રાત્રીને નિવેદનતા રાત્રીવતીનું રૂપ કહી નાન પાસે આવી કહે
 જે હે સ્વામી આજે પોસો છાડીને મારી સાથે રહે થા તે
 વારે રાજા કહે આ વાત સર્તાને પાતી નથી, અને આ વેળા
 હું પર પુરુષનું એમ સમજ, તેવારે રાણી કહે શુર પાસે આ-
 જાય સમજુ પણ આજતો જરૂર વિષય મુખ ભોગવે. નહીં
 તો હું મ જ પ્રામીશ તેનારે રાજા મીનુપણ પારણ કરીને પોતા-
 ના ધ્યાનમા બેઠા એવે રાત્રીવતી પર પુરુષ સાથે ભોગ કરવા
 લાગી તોપણ રાજા જાણે પોતાના ધ્યાનથી નહીં રહ્યો એ
 દેવે તે દેવતા મનીષ રૂપ પ્રગટે કરી કહે જે હે રાજા મને
 આજખાણ ૭ રાજા કહે તમે આમારા મંત્રીચર છો કયાથી
 આજ તમે આગ્યા? તેનારે દેવ કહે હું પાશમા દેવદોષ થકી
 આ-યોજુ, અને જેના તમને ભગવાને પ્રજા સા તેવાજ મે દીદા પે
 રહી રાત્રીવતીની પરિક્ષા કીધીને પછી આપની પરિક્ષા કરવા આ
 યોજવો. પછી આપનું મત દ્રઢ દેખી હું ધલો આનંદ પામુ છું
 જેમકહી રાત્રીવતીને બોલાવે. અને રાજા રાણીને નમસ્કાર

કરી દરનાએ રત્નની વૃદ્ધી કરી ત્યાર પછી પોતાને સ્થાનકે
ગયા. અહીંયા, નગર રાણી, સમ્યક્, સહિત બાગ નત પાળતા
થકા અનુક્રમે, કાળ, કરી બાન્ધા દરલોકને, વિશે દેવતા થયા.
ત્યા સુખ ભોગની અનુક્રમે, બાગ, ભરત હોતને વિશે રાજા-
ણી, તથા, મત્રી-ત્રણે જણ કેવળ જ્ઞાન પામી મોક્ષ પદ, પામશે.
આ કથા વાચાને લબ્ધિ જીવોએ હરેક નત સમ્યક્, સહિ-
ત કરતુ ને તેની દ્રઢતા પૂર્ણ રાખવી, એથી તમે રાજાશિખની
પેઠે મોક્ષ મ. પામશો

પર્વ તિથિયે પોસહ કેગવા ઉપર ધનેશ્વર શેઠનો દ્રષ્ટાંત
ધોખી તેલી તથા હોલીની કથા સહિત

ધન્યપુર નગરમાં ધનેશ્વરનામે એક હતો તેને, વનમી મ-
હાળી તથા ધનસાર નામે, પુત્ર હતો. એક પરમાર્હત હોવાથી
કુટુંબ સહિત પ્રતિ પખનાડીએ છ, પરખીમાં નિરોપ આરભ
વર્ષનાદિકે કરી, પ્રતિ માને છ પરખીમાં, (એ ચક્રદશ,
એ, આઠમ, અમાસ, પુનમ, એમ છ પરખીમાં,), પરિપૂર્ણ
પોસહ પાલન કરતા નિચરે છે, એરો ભગવતી, સુત્રમાં
તુળીયા નગરીના આવ- વર્ણન અધિકાન્માં આઠ હોવાથી
ચોપદાદિક કરીને છ પરખીયો પાંલે છે એમ્હા પ્રસ્તાવે
આઠમને નિવમ હોવાથી એક પોસહ સર્વ નગરે શુન્ય ધરમાં
કાઉસગ કરી ઉભા હતા, તે વખતે પહેલા દેવલોકના ઇન્દ્રે
ધર્મની દ્રઢતા ઉપર તેલી ધણીજ પ્રશંસા કરો. તેને, નહી
માનતા એક મિથ્યાદ્રષ્ટી દેવતા એકની પરિક્ષા કરવા આ યો
તેલે પ્રથમ તો, મિનતુ રૂપ બનાવીને, સુંદર કોટી, નિધાન,
માથી તમાની આજ્ઞા હોયતો લેઈ એમ ધણીજ વાર પુછ્યું,

પણ તેના શરૂ કરી જવાબી જીવો નહીં ત્યારે આના રૂપ
આવિ ગનાદિકે કરાવેલ તરફ કદાચના ઉપજોવી । પ્યાર પછી
શરૂ કરતા પણ પ્રભાતની જોડા દિખાય કયો સુખદ હોય,
તડાતુ અડતુ, નિગરે દેખાડવા પૂનક મોલ પારધા માટે
આ પુનાદિકે બનાવટીયે, તેની તેવા પ્રકારની યુક્તિવાધી
પ્રાચના કરી હતા પણ સંજાયના મુઝબીલથી શરૂ બહીને શરૂ
હાતા ના પાચો પિયર પછી વળી પિસાચ પેકરી ઉપાડતુ,
દેખુ, ઊછાળતુ, શિલ્લા ઉપર પછાડતુ, સમુદ્રમાં માંખણ
નિગરે કેટલાક પ્રાંતકુળ-ઉપસર્ગ કીધા-એના પ્રાણુન ઉપસને
થયા, છતાં પણ તે દેખાણાયમાન નુ થયા જે, શરૂ કહેલું છું કે

શરૂ રૂપ હસ્તિથી, કાચખાથી, મુવંતથી, ગેષ નાગથી,
ધરેની આ પૃથ્વીની કદાચિ અથી નહીં, પાન નિર્મલ, મનના
ના પુરવા મુખથી જોતેયા તે યુગાત થાય સાંપણ અંચતો ન-
થી (આટલું અહીં જોવા કદાચ નહીં) ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧

ત્યારે તદ્દમાર્ગ થઈ દેવતા બોલ્યો કે, તે પોતાની ઈચ્છા
પ્રમાણે મળી વે, તોપણ તે ઈચ્છાથી ચુક્યા નહીં તે જોય
અત્યંત વૃદ્ધમાં થઈ તેના ધરમાં અંચા અંચાઈ રત્નની વૃદ્ધિ
કરી નેમી ખર્ચવીને આલેખા ગયા ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧

આનો અભિપ્રાય દેખી ધર્મી સાકા પર્વણીમાં પરિવર્તિત
કંઠવર્મા આદરેન તથા તેનો વળી રત્નની માનીતો અંક
ધાખીતો વિશેષ ધર્મસંતોની આંખો ઊંઘી પીંચી કુખી વિગરે
પણ ઉપરનીમાં છંદાયના અંકિરે રૂંક થયા ધાખી
નેવે બંધા સાકામાં આંકે મેંબીને પોરેબાને દિવસે ગઈ તેને
પોતાને મરે લેખે કંઈ બંધા માનથી જમા અને પેદારમાં કંઈ
વળી તેને હી બેઠું અંકિરે થન આંખના નિગરે કરિને
સામાન આપે દેવુ છે કે ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧ ૧

[illegible]

૧. એવીજ રીતે એક વખત જરૂના પ્રસંગથી રાજાએ ચૌદ રાત્રે દિવસે તેલીને ઘણા તેવની' પરધી આપી, તેણે મીઠું કે, હું ચૌદગને દિવસે ઘાણી ફેરવતો નથી તેથી' રાજાએ કોપ કર્યો. પણ તે દિવસે બીજા કોઇ રાજાનું સૈન્ય આવી પહોંચુ તે થી રાજાને તેઓની સાથે મુદ્દ કરવા જતુ પડ્યુ તેને છતાંની વ્યવસ્થામાં પડનાથી તેનીના નિયમ પળી ગઈયો.

એમજ આઠમને દિવસે રાજાનું નવુ ખેતર ખેડવાનું મહુરત હતુ તેવી કબજીને કહેનગણ્ય કે, આઠમની રાત્રે હવે ખેડવું તેણે કહ્યુ કે મારે આઠમ ચૌદસ હજા ખેડનાનો નિયમ છે રાજાએ તેના પર કોપ કર્યો, પણ દેવર્યાગ થા તે દિવસે આસ્માત પળા વગસાડ પડ્યો જેથી તેનો નિયમ મુખપુનઃ પડ્યો.

એમ અષ્ટ નિયમ પાળીને તે પુણ્યના પ્રસાદથી મરણ પામ્યા પછી તે ગમે જણા છતાં દેવતાકે, ચૌદ સાગરોપમના આશુખ્ય વાળા દેવ ઉપાસ થયા અને એકેકે તે ક્ષણ ધર્મ પામી બારમે દેવતાકે દેવ થયા. ચારેને મિત્રી બાવ રહ્યો, નણે દેવોએ ઘાણી, તેલી કબજીએ શેઠ દેવને પ્રાર્થના કરી હતી કે જ્યાં મમે ઉપજા થાયે ત્યાં તમે આવીને, અમાને પ્રતિમે. ધણે શેઠ દેવે પણ તે કળુવ કીધુ હતુ, નજીજાતો દેવોએ માધી ચવીને કોઈક જુદા જુદા મોટા નામના કુળમાં પુત્ર પડે ઉપજા થયા. દરેકે તે જણે મોટા પરાકર્મી રાજા થયા, અને તેઓ ધીર, હીર, મીર, એના, નામે પ્રખ્યાત થયા.

ધીરપુર નગરમાં એક શેઠ હતો તેને પર્વને દિવસે સર્વદા મર્વ તરફથી લાભ થતો અને બીજા દિવસોમાં તેવો લાભ ન થતા ઉત્તરી હાની થતી હતી, તેથી તેણે જ્ઞાનીને પુછ્યુ જ્ઞાનીએ કહ્યુ કે, તે પર્વનામાં દુબી અવસ્થામાં પણ બાવ

લા નિયમથી યથા શક્તિ પરિના દિવસો સમ્યક પ્રકારે પાળ્યા હતા, અને ઊભા દિવસે મા તો લઘુિક દિ થો ધી પછે આજસા રિરેથી પુણ્યકાર્યોમા પ્રમાદિ થયો, તેજે કડી આ લવમા પ્રજા પરમાત્મા લાલ અને ઊભા દિવસોમા હાનિ થાય છે કહ્યું, છે, કે-૨

જે પુરુષ પોતાના ધર્મમા આસક્ત છે તેને ચાર, કે અગ્નિ પલ વિનાશ કરી, શક્તિ નથી અને તે પુરુષ, જુનારમા પ્રજા હારી જતો નથી.

ત્યાર પછી, તે સૌક મહા કુટુંબ પુણ્ય કરનાંમા, નિત્ય અપ્રમાદિ થયા થકા સર્વ શક્તિ, પુરુષ મુરે પર આનંદન કરનાના તત્ત્વર થયો વ્યવહાર મુયાદિક વ્યાપારાદિકથી પછાવ્યેટપ રનદપતર આ લખી નિર્મલ કરતા ઊભા વિગરે સર્વ પરજીમાં પછા નિર્વિધ કરી કરના લાગ્યો, કે જેથી મોહ કે પછા વિચાર પામીને તેની પાસે વ્યાપાર કરવા લોયા તેની પામેથી લેના લાગ્યો ઊભાને કુકાને જુ પલ હુંકી યા એમ થોડાં દિવસમાં તે અનેક કરોડો મૈત્રિયાનો અધિપતિ થયો.

કાર્ગદો, કોયસ્થ, કુકડા, એ પોતાના કુળના પાપકે છે, અને થોડીયો ધાન, હોંધી, આલેજો, એટલા પોતાના કુળને હુલનાર છે. એટલો મોટો ઊભા કેટલાક અર્જુન વાંલીયા લોડોયે મળી રાજની પાસે થાડી ખાધી કે આ શુદ્ધને અનેક કમકે કોટીનું કિયાકથી નિધાન મળી આવેલું છે જેથી રાજાએ તેને બોનાવી પુછ્યુ તે જોલ્યા કે-મે મુખનાંદે અદત્તાદાનાંકિના જુરની પાસેથી મિયમ કરેલા છે. ત્યા રાજાતો ધર્મ ઠગ છે એમ લંદમાવી રાજની પાસે તેનું બધું દ્રવ્ય જુગવી લીધું. આમ મર્વસ્વ જોઈ બેઠલો જો પોતાના પુત્રો સહિત ધર્મો બેઠા વિચારના લાગે, આજે પાચમ છે

તેની અનરથ આપણને કષ્ટક લાભ, ધનોજ, જોડી, તેમજ જો-
 દવામા વિનાશ કરે છે તેલામા તેજી જોડી દાખલુની લીધેલુ. ત્ત
 તે જાણુ ॥ ૨૧ ॥ ૨૨મા આથી અકસ્માત તેને, જે મિત્રવર્તી
 દિક આવી, પદ્યુ ॥ તેથી મિત્રવર્તી અને એક પામતો, ૨૧મા
 તેજ આવીને લાઠને ખમાનીને પુછના લાગ્યો કે હે શો, કે આ
 ધન અમારા દરબારમાથી લમારે, જેર કયાથી (કેમ) પામ્યુ આ
 થતું 'રહ્યું - શોરે' કહ્યું, 'દેનામિને એજો દારબું, તો 'હું' પહેલું
 જોતો નથી, પણ એજુ તો ખરુ કે જે દિવસે, પેરની હોય' છે
 તે વિશે જામાને પેરના મહિમાથી જરૂરે લાભ થાય' છે ૬-
 દ્યાનિક જે ખરેખરી જામત હુની તે કહી.

૨૧મા મહિમા માંજળવાથી, જાતિ રેમજી જ્ઞાન પુર્ણીને
 જામતે પણ છ પેરનીને નિયમ યાનજીને, આ ગી, ૨૨મા
 તેવજ આજરે, લાંડીયે આવી વર્ષામિત્રી આપી કે, અધર્મ-
 મરમા, મેનાહી જેમ પમાકર પુરાવ તેમ, ધન સંપનાથી, આ-
 પમા, લાકાર બધા લરામ્ ગયા છે, તેજખતે અનિ-વિસ્મિત આ
 ને પ્રમુદિત થયેના રામનો દેખતાં, અપણ કુંડળથી, અજાણુ છે
 અમ જેહ એરો એક દેવતા, ત્યા તત્કાળ પ્રગટ થયને, જોયના
 લાગ્યો ૨. હું ભુપતિ, હું, અને જોળખે છે, પુરના બપુના તારો
 મિત્ર, તેણે દેવ હું, હું. આજતા લનમાં પ્રતિબોધ, આપવાને
 હું તારાથી અધાએલો હોનાથી પેરનાકિને, વિષેજ, સુખ્ય, લાલ
 થાય એરો શકનો, પ્રજાધ બતાવી, તને પ્રતિબોધ્યો. ત્તુ પુર
 લનમા પાળા, હતો, તે યાદ કર, અને હવે, ધર્મના, કાર્યમા જ
 રાપણુ પ્રમા. રાજીશ, તિર્થો, હરે હું, તેવી અને જ્ઞાલી, (કષ્ટ-
 પી) ના છરો જ્યા રાજપલે થયા છે તેમને પ્રતિબોધના આરે
 જાઉ, જી એમ, કહીને તે હવે ત્યા જજ તેઓ બન્નેને પુર્વમન
 સ્વરૂપે, સ્વપ્ના દેખાડ્યુ, તેથી તે બન્ને જજા અજ, જાતિ રેમ

રણ પામીને મધ્યક પ્રકાર માવક ધર્મ પાળનામા અને ત્રિજેષ્ઠ
પરંતુમાં આવીએ કહેવામાં 'તપસ' થયા । ૪- ૫- ૬- ૭- ૮- ૯-
૧૦- તે જલ રોગોએ પોતાના દેશમાં સદેવની વાલીથી
અમારી પ્રવર્તીથી, સર્વ વ્યક્તિને નિવડી, 'આને' સ્થાને નિવાસ
ત્યાં કરાઈ, ધર્મી પ્રતિભાઓ નવી લોકાવી, બહુ ધન ધાત્રી
કરી, 'ધર્મ' સ્વામી થાતે સદય 'કર્મ' કરા'યો, કાર્યોદિ / ભર્મ ફાય
કરાઈ, 'પૂર્વજીન' આ . સે દિવમે પરહ વગડાવી 'સર્વ' ધવમા સર્વ
સોમને 'સર્વ' પ્રકારના ધર્મ કાર્ય કરવા પ્રવર્તીવ્યા, તથા એક છત્રી
સંગ્રહા શ્રીજિને ધર્મના મહિમાથી નિરંતર ટેની નાખેલા સદેવના
સ નિવધો 'તેના' દેશમાં હતિ, દુર્ભિક્ષ, સ્વચ્છ, મધ, માં મ
રફા પ્રમુખ વ્યાપિ અશાંતિકારક કોઇ પણ ઉપદ્રવ તીર્થ રના પિ
હારની ભુમીની જેડે સ્વમમા પેલ થયા નો પામ્યા ધર્મના મહિ-
માથી : ગુ' હુ સાધ્ય પક્ષ મુખા'વ, ધમ ચકતુ નમી ? (સવ થાયજ
છ) એમ મુખે ધર્મની એકમથી રાજ્ય, લક્ષીને ધણા માણ
બોગન ને ત્રણ રાજાઓ સાથે દીક્ષા : લઈ આવી તપસ્વિયો
કળને થોડાજ વખતમાં કેવળ, જ્ઞાન પામી સ્થાને સ્થાને એણે
દેવના બનાવેના અનુપમ : મહિમાથી પ્રાપ્ત : પોતાના જ્ઞાનના
ફળનાથી પૃથ્વીમાં સર્વ પ્રાણીઓને તર્પ, પરમા મુદ્દર, ધર્મ-રા-
જ્યને વિચરેદ આપીને ધણાજ સમ્ય પ્રાણીઓને નિસ્સાદીને
મોક્ષ પેદ પામ્યા । ૧૧- ૧૨- ૧૩- ૧૪- ૧૫- ૧૬- ૧૭- ૧૮- ૧૯- ૨૦-
૨૧- એથીયે પેલ અચ્યુત, દેવોકથી ચરીને, મોટા રાજા થઈ પર
મહિમા મામળીને જાતિ સમરણ જ્ઞાન પામી દીક્ષાવઈ તેમજ
મોક્ષપુત્ર પામ્યા એ પૂર્વના આરાધન ઉપર કથા બતાવી.
પોપંથ, તત આરાધવા અને વિરાધતા ઉપર ચેકના, એ,
'પુત્રનો દ્રષ્ટાત' ૨૨- ૨૩- ૨૪- ૨૫- ૨૬- ૨૭- ૨૮- ૨૯- ૩૦-

ને તે નગર મધે પ્રજાકર ચેઠ વસે, છે. તેને પ્રજાનતી ખી છે. તે શીંગમુલાવ કૃત છે તે, દમનીને સાત, પુત્રીઓ છે, તે સર્વે ગુણ હીન અને 'કલેવ' કન્નાગી છે ખાટે, માતપિતાને દુ ખદાયી છે તે થી તેઓ ગમે નહી. હવે કેટલેક દિવસે મેઠને એક પુત્ર જન્મ્યો તેનો જન્મ જોકે નાતે થયો, તોપણ - જન્મ અનસરે, અકસ્માત ખાટે દિશાએ ઉગેલ થયો તેથી માતાપિતાને નિસ્મય અને ખેદ થયો ત્યારે તે બાળક જન્મતાજ વાચ્યાન, થમ, પિંડયો, કે તમે હવેને ઠકાણે ખે. કેમ, કરોછો? ખારો, જ મોતસન કેમ નથી કરતા? પુત્ર પામવો દુનીઆમાં દુર્નસ, છે, એવી નાગી તરત જન્મેલા બાળકની સાલગી માતપિતાએ એમ ધાર્યું કે આપણે ઘેર કેમ, ભુત પ્રેત કે વખ અનતર્યો જલાય છે, નહોતો જન્મતા પારજ, આમ બોલે નહીં ખાટે એને, ઉત્સવ કેમ થાય.

આરો માતાપિતા આશયખળી 'છાકરો' ફરીથી કહેવા લાગ્યા 'કે તમે કેમ વેહેમ આલેશો નહી હુ' તમારા લાગ્યો ફરથી તમારા 'કુળમાં અકસ્માત' અનતર્યો હુ તમારે દ્રવ્યનું પાકુ દુખ છે તો તમે આ મગરની બહારની વાડીમાં ફેલે છે તેનો ખારણે ફર કોઠી બોલેલા કારવા છે તે તમે ઉતામળા જઈ લેજા આવો અને જન્મોત્સવ કરો' તેમજ બીજા પણ ઘણા પુન્યના કામ કરે તેમાં બાપે તેમ કહ્યું તો 'ધનનો નિધાન નિર્મળ્યો' તે ઘેર લાની દીકરાનો જન્મોત્સવ મોગ આડખરથી કર્યો અને તેનું નામ 'દેવકુમાર' પડ્યું. હવે તે દિન પ્રતિદિન પુનમના ચંદ્રની પેઠે વધવા માંડ્યો.

એનામાં 'પ્રી' ચીડીઓ, રાંજને ત્યાં ચાડી કેની આંધ્યા' કે પ્રજાકર શીને આ પ્રમાણે નિધાન પ્રીમ થયો છે રાજાએ તે વાત માલગી સિપાઈઓને, હુકમ કર્યો કે જાણો તે ગેઠનું ઘર બાં હુદી લાવો મુસટો આનતા દેખી ગેઠતો થર થર મુજા

લાગ્યો ત્યારે છોકરાએ-ત્રાપને કહ્યું કે લગારે ડગ્ગો નહીં, તમારો બચાવ કરીશ તમને ઇંદ્ર પણ હુમ્મત કરી શકશે નહીં એમ કહીને ઘોડી-બાચાથી ઠીંકીને તે બાળક મોઝા ચોદાતું રૂપ ધરી બારણે જઈને બેઠો પડી-રાખતા નોકરો જેના પેસવા બંધ થઈ કે તરનજ-તે બાળકે મોઝા બચાવની પેઠે વાર્યા-તો પણ પેસતા રહ્યા નહીં. ત્યારે એક ચપેટા જોરથી માર્યો તેથી સર્વ મૈનિકો લોહી વમતા, મુઠા, ખાઈને લોચ પડ્યા.

આથી ગળ થયો. ગુસ્સે થયો તેથી લડાઈની તૈયારી કરવા લાગ્યો, ત્યારે મત્રી કહે-ના લા ચો કે વગર નિચાર્યો કાંઈ કામને આરંભ કરો નહીં આપ એમ તો નિચારો જે એ પદર દિનસના બાળ-માં આટલું બંધુ બંજ હોય તે વાત કેવી અદ્ભુત છે મને તેની તપાસ કરવી હો. પડી પ્રધાન-રાજની હુકમથી તે શકેને ઘેર આવ્યો અને જુએ છે તો મુકરો મહા જેના પડેલા દીવા અને પારણામા બાળકને રતનજડીત હોડા ઉછાગતો હોડો તેણે નમ્ર-નાબીથી કુમારને કહ્યું કે હું કુમારે દ્ર તમારે દીડી ઉપર કાંઈ મુકવું ન થઈ તમારા જેવા સિંહ પુ-રૂપને શીયાળ જેવા સેનકોપર આવો કોધ કરવો ન થઈ તમે આટલું કર્યું એટલેજ મૈને ચમત્કાર લાગ્યો હવે તેમના પર ક્યા કરો. પ્રધાનના આવો વચન સાંભળી કુમાર બોલ્યો કે આ કોપ કોઈ નોકર ઉપર નથી પણ તે તો રાજાને સમામની તૈયારી કરાવવા સાફ જ છે હજી સુધી તે કેમ દીવ કરે છે તમે જાને તેને ઉતાવળો મોકલો તે બાળકનું બાપુ નિવાઈ જેટું બોલવું સાંભળીને પ્રધાન મીઠી-ચાલીએ તેને સમજાવવા લાગ્યો કે ગળને કાંઈ ચિત્ત ભ્રમ થયો છે જેથી તેને તમારું પ્રત લેનારું મન થયું જેમ કોઈ વ્યભિચારી માણસ સતીના મનને બા-રાય લે ન મકે તમજ તમારા જેવા પુત્રપત્ર ધન લેવું તે-પણ

કુંકર છે, એ વાત એ હવે બાબી. તમે છો તો બાળક પણ પુ
 જનિક છો મારે નજાને પણ સનજનીને તમારા એકની પડે
 તમારી પાસે લાગુ છું કુવરે કહ્યું એ વાત તો સાચી પણ કંઈ
 સમસ્યાર બતાવે તો જોએ તે વિના રાજા માને નહિ મારે જ
 ધને નજાને કહો કે કુંકર એમ કહે છે કે તુ મારો અપરાધી
 છે મારે રાજ્ય આપીશ ત્યારે જ તને મુક્તિશ, નહીં તો મુકવાનો
 નથી જો રાજ્ય નહીં આપે તો મારા હાથની કાઠા મુખડી
 તને અપાડીશ. આ સમયે વૃતાત પ્રધાને રાજાને જઈને કહ્યો
 તે સાબળી રાજાને પોતાને અવ્યાનો ઉપાય બાંને કાઠ ન
 હોય જોએ પ્રવાનના કહેના પ્રમાણે રાજા તે કુંકરની પાસે આ
 વી પગ લાગી કહેતો હતો કે હે કુંકર રાજા આ મારું રાજ્ય
 તમારે સ્વાધીન છે તે તમારી હજી મુજબ આ ગીઠાર કરે વળી
 મારા ઉપર મહેરબાની કરીને તમારું સ્વરૂપ મંગર કરીને કહો
 ત્યારે કુંકર કહે છે કે હું નાની વયનો છું મારે હમણા મારે
 રાજ્યનો ખપ નથી. રાજ્ય તમે મુખેથી હમણા ધોગવો અને
 મારું સ્વરૂપ કેવળી બનવાન બહી ઘોડા કાળમા આવશે તે કહેશે
 મારે મુક્તિ થઈને તમારે અધાનકે જાઓ, તમારા નોકરો કુંખી
 આ થયા છે તેમને જલોથી સારા કરજી. એમ કુંકર તુ બોલવું
 સાબળી રાજા, પ્રધાન, તથા નોકર મર્વે પોત પોતાને પેગવા
 હવે તે જ નગરમા કાઈ ધનમેઠા વસે છે. તેની મન્યા નામે સ્ત્રીને
 શાન પુરીએ છે અને તેના ઉપર માનતા ઈચ્છતા એ પુર
 થયો છે. તેના જન્મોચ્ચ આપે કરવા માંડ્યો તેવામા તે પુર
 પિતાને કહેના લાગ્યો કે વિધાતાએ મને નકામો બનાવ્યો છે
 કેમકે તમારા પછા કાનમા એકઠા કરેલા ધનનો નાશ કરના
 પેદા થયો છું મારે જુઓ હવે મારું કર્મ્ય કેવું છે એમ
 કહેતા વાંને ધરમા લાહે વાગી તેથી ધરમાની સાગી માગી

સમજાવી ચીજો બજાઈ ગઈ ધર બજાઈને હસમ થઈ ગયું.
 અને જ્યારે - અગ્નિ હોલનવાને માત પિતા બચઠે ત્યાં બા
 જકે : ઉઠી પાણી છાંદીને આગ બુલ્બલી નાખી અને પોતાના
 ચમકાડ દેખાડ્યો. પુત્રનું આગુ સ્વરૂપ દેખીને માતપિતા
 બંધ બાન થયા ત્યારે બાજક બેઠ્ઠોએ કે માડ સ્વરૂપ તને
 જોયું. હું મહાદેવની પેઠે મર્વ મૃતિનો મહાન દરનારો છું તે
 માટે મારા ઉપર મોહ ગળથો નહીં. પણ તે દોડીને હું કહું
 તેમ કરો. તમે મારો જન્મોત્તમ ક્યેં તેથી અને ગુસ્સો થયો
 તેનું આ દુગ કહક દેખાડયું, તેટલા માટે આજથી મારા કાન્હે
 મહોત્તમ, મોહ હરખ, હકિત, પ્રસાદા વિગેરે ગઈ કન્હુ
 નહીં જો થોડો પણ મોહ કર્યો તો તત્ત દેખાડી આપીશ
 કામ કામી પ્રમુખ પામે અને ધનગવીં મોટા કરજો તે ઉપગત
 કામ કર્યો નહીં જો કામ કર્યો તો રાત્રની, આજ્ઞાના ભગ
 ની પેઠે તત્કાળ દુગ દેખાડીશ જેવું બાજકનું રચન સાલણી
 ને માતપિતા શો ચમકાડ પામ્યા અને તેજ પ્રમાણે પ્રતીના
 લાગ્યા. પણ દીકરા ઉપર થલો સ્નેહ ન રાખે

એકવાર કોઈ પાડોશજુ પેતાના દીકરાને નવ નવી વાતો
 એ કરી જમાડતી હતી તેને જોઈને તે કુવરની માને પ્રજા મત
 થયું તેથી સોજના વખતે બાજકને ધોળા બહાર દારીને ખો
 જામા લીધો એટલે તે બાજક રાક્ષસ જેવું રોડ રૂપ કર્ક ને વર
 મારી બહાર નીકળ્યો બીહામહા રૂપ ધારીને માખાપને કહેવા
 લાગ્યો કે જુઓ મારી આખા ભગ કરી તેનું દુગ પ્રત્યક્ષ દે
 ખો એમ કહીને ધરનાથી નીજીને ચાનતો થયો. એટલે તેને
 મનાવવાને બાપ પ્રમુખ સમાવાવા સર્વ, પુઠે, પુઠે ધણે, દર
 સુધી ગયા એમ વિચારીને કે આપણા વાકની માફી માગી
 તેને સમજાવી ધર છાનીજો અવામાતો તે બાજક, જીત, જિતની

પેઠે કયામ અલોમ થઈ ગયો હતો તો થને એવો વિચાર માત
 પિના કહે છે એટલામા અધાર, થયું, ત્યારે સૌ સગા, વહાલા
 પાછા આનવા લાયા એટલામા હથીઆરખ વ થઈ હાથમા
 ઉધાડા હથીઆર લાગે માગ માર કરતો ધાડ આરી, તેજે ધરમા
 પેરીને સોનુ રૂપ જનાહીર નિચેરે મર્મ કિમતી ત્વીજોના ગાસડા
 આધી રસ્તે પડી પડી શેડ નિચેરે સર્વે માલસોજી ધરમા પે
 ણી ધરમા રહેલી ત્વીજોની તપામ કને તો આગળને પારખામા
 હમતો દીઠો તે રૂખી પિલાનિક સૌએ હાથ ભેડી પગે લાગી ચી
 ઠા વચને કની પોતાનો નાક કુનરને ખમા-યો આ નાત નગર
 મા ફેવાતી ફેવાતી / રાજસભામા ગજ, ત્યારે રાજાએ ધનશેઠને
 તેડારી સઘળી હકીકત પુઝી તેમજે પગ, યથાસ્થિત સર્વે વાત
 કહી તે સાલળી રાજાએ નેનાઈધી શેઠને કહ્યું કે, તુ, જઈને કુ
 મરને કહે કે રાજા તમને તેડાવે છે શેઠે તે પ્રમાણે પેરાજઈને કુ
 મરને કહ્યું એવે બહાનુતો ઉડીને આલ્યો માર્ગમા ધણા લો
 કેને નનાઈ પમાડતો રાજસભામા આઘો સવામ-પા સિના
 ય રાજસભામા જઈ બેસે તોયજુ રાજાએ તેને મારી રીતે
 આદરમાત આપ્યું અને પુછ્યું કે તમને કુશળ છે, રાજાએ આ
 મ પુછ્યું એલે ગાજક થયો ગુસ્સો કરીને દેત્ય જેવું નિકાળ
 રૂપ કરીને બો-યો કે હે રાજા તુ મને બહુ માનવી બેલાવે છે
 તેજુ તુ મને નથી આજખનો? તુ મારૂં પરાક્રમ ભુલી ગયો,
 જેમ શેઠે કુ ધર આગીરે બસ્મ કર્યું તેમ તારૂં પપ કરી
 નાખીશ એમ કહેતાજ નાજતા ધરમા આગ લાગી તે ભેડ
 રાજા કુમરને કહેના લાગ્યો, હું ભુલ્યો તુ પ્રસન્ન થા એના
 વચન સાલળી કુવર સાતથયો અને રાજસભામા લાગેલી
 આગ પગ બુખડાગાં એટલે તે કુનર બેઠ્યો બુઝો, પ્રત
 કુમારને કોપ પુ કાજ ગણાકર ગઈ ઈ દોકરા દેવકુમાર જે

વેા, નથી. એમ તે બોલ્યો એટલે સર્વ લોક બીનવા હતા તે
હરણીત થયા હરે તે કુનર મખાના લોકને દહેના લાગ્યો કે
મને કુનકુમાર કહી બોવાનજો અને - મારી પ્રુખ, નિદા કરજો
તેથી હુ. ૧૭ થાશ પત્ર દો. મારા વખાણુ મ્મો નહીં
એ ત વચન સામજી, રાગ પુછના લાગ્યો, કે હે. કુનર તારા દેવ
રૂપ ધન આશીર્વાદી, ભવકર, નમ્ર જગતના અહુકારને દાબ
નાર, ત્રણ જગતને ત્રામ ઉત્પન્ન કરનાર. એવુ વિષ્ટ કેમ છે
તે કહે ત્યારે, કુનર, બોલ્યો અહીંના કેનળી ભગવાન આવને
તે કુનકુમારુ દેનરૂપ મહેશે ત્યારે ત્રેત કુમારુ પૃતાત પણ
કહેશે, મતે પુછ્યાતુ તમારે, શુનદાનુ છે. હે રાગ ઉત્તમ પુ-
રૂ પાતાના શુભેતુ, વર્ણન ન કરે

એવે સમે કેનળી ભાવાન આલ્યાની વધામણી ઉધાન
પાળકે આવીને કહી તે સાલગી માલ તેવા પ્રજાકર શેઠ તથા
ધનરોઠ પ્રમુખ સર્વ નમરના લોક આયા કેનળી ભગવાનને
વાદી ધર્મદેશના સાલગયા પડી ઉપગના બને કુમારુ
સ્વરૂપ પુછ્યુ. કેવળી ભગવાન પણ તે બર્નના પાછના ભવ
કહેતા હવા. હે નાગ પુર્નકૃત કર્મના ઉદયથી શુ. ન ઉપજે,
જે એકડા મનોરથથી અગોચર છે, જેને મોઢા દનિઓની
વાણી પણ સ્પર્શ કરી શકિત નથી વળી જે વસ્તુ દેનરૂપે પણ
બનની મુરકેવ છે એની વસ્તુ નિર્મીતા હેવા મનિમાં નિષર્જ
વે છે, હવે તેમના પાછવા ભવ આવળો તસ્તિના પુર નગરમા
કોઇ ધન્ડી શ્રાનીકાને એક સુમતિ અને બીજો કુમતિ એવે
નામે બે ઢીકરા હતા તેમનામા નામ પ્રમાણે શુભ હતા. ધ-
ણા વ્યાપારના કારબથી અને પ્રમાદના વગથી કુડી રાતે ધર્મ
સાધના મહેતાતા. સુમતિ કાષ્ઠક ધર્મ રચીન ત હતા પણ જેમ
તાવથી હુ બીચવેવા માગમને ધીની રચીન હોય તેમ કુમ

તિને તા ધર્મ કર્યની ઇચ્છાજ નથી હવે ડાંગી નંપથ્યલાન
વાળા ધર્માનુગામી હતી પ્રજાની નિકાલ પુજા કરે છે. સામાનિક
પોસહ નિ ધર્મ કિંમ કરે છે અને પરં નિમે તા ધર્મી પ્રીઆને એ
કહો કરોને પોતે આગવાન થઈને સૌ સાથે પોસહ કરે છે હવે
શુભતિ ધર્મસ્વીચાળો હોનાથી માતાને પોસહ કરના કે
મહારાજ પગ કરે અને તેની અનુમાન ॥ કરે, મનમા હરખી
ત થાય સર્વ પ્રમાર અમારાએ, તેમ તેમ આને ધર્મ કામમા ॥
જો ઉત્સાહ થાય પજુ કુમતિ તો તેની માને મહુ મા
ધન્યજમા પોસહ કરના ધજા મહુ દ મારે એ કન્યાથી
શુ થાય પોસહ તો શમિનાન હુએ તોજ કરવો, વળી ચિતા
રહિત હોય તેજ પોમહ કર તારાધો તો વિધિ પ્રમાણે કામ
થતુ નથી મારે પોસહ મુકી દેખને છાંદાની પ્રતિપાળના
કર પોસહ કરનાથી, પોતે જુએ મરે છે અને ડાંચાને પમ, જુ
એ મારે છે એમા તુ મો ધર્મ મરે છે. પોતાતુ ધર મુકી જ્યાં
ત્યાં, ફરુ એ રીક નહીં વૃથા કાચાલેસ કરનાથી કાયદો શા?
વૃદ્ધાનસ્થા થઈ મારે, છાંદાની સાર મલાળ કરો. એવા કુ
મતિના વચા સાવળીને પજુ તેજે પોમહ છાંદા દીધો. હાં,
તેજે મનમાં 'એરો' નિચાર કર્યો કે હુ સૌમા આગેશરીપુ અને
જો મુકી દેશ તો બીજી બની સ્ત્રીઆ મુકી દેગ બીજાને મુ
કવો, હોયતો મુકે પજુ આપજે તો મુકવાનાં નહીં

આની વર્તકુમ્થી તે ડાંગીનો ફેરહ શુભતિ ઉપર ધજો
દ્રક થયો અને કુમતિ ઉપર પાકો દેન થયો. આ પ્રમાણે પોસહ
તો કર્યા પજુ મારા પજુ વાજતા હતા તેથી તેજે વથાનિમિ
ન કર્યા, મારે પોસહ નિરાવનાથી વ્યત્રીજુ આઉંજુ ભાની
મરીને આ મગીચામા વ્યત્રી થઈને ને નિરમતિયાન - પો-
સહ કર્યો હોયતો વૈમાનાક દેવતુ આઉંજુ બાજતુ હવે શુભતિ

મરીને પ્રજાકર થઈને પુનઃ થયો અને કુમતિ મરીને પનશે
કોના દીકરા થયો જ ને સાધ આનન્દ કુળ પામ્યા, ૧૧-૧૧

હવે તે વ્યત્રી પાછવા લાના દ્રઢ રાગથી અર્ધાણી ઘડી
પ્રજાકર થઈને પુનઃ જન્મ માંત્રથી તેના શરીરમાં અધિઠી
રહી છે, આવી રીતે તેના માર્ગાર્પણે દ્રવ્યનો લાભ અથવા
ધરી નામને નિમાર્યા ઇત્યાદીઃ ચમત્કાર દ્રઢ રાગને લીધે જ
જાડયા તથા તે વ્યત્રી પુર્વના ધર્મા દેવને લીધે ધનસોઠના
દીકનાના શરીરમાં રહીને વિદ્યવના પમાડે છે, અનેક કરે છે,
કુળમાં નાખે છે. તેથી તે સોઠ સમજી દ્રવ્ય નાશ-પા
મ્યું અને હજી પણ ધણ કુળ પમાડશે અને પ્રજાકર
થઈ દીકરાને ધણી રિદ્ધિ આપશે જો તે મળે કુમતિએ
દામહની સહાય કરી તેથી મુખદાયી થઈ અને કુમતિએ
નિદા કરી તો કુળદાયી થઈ મારે ધર્મ કાર્યમાં સાનિધ્ય કરવાનું
મોઠું સાફ દુગ્ધ પાતેની નિદા કરવાનું ધણ માફ દુગ્ધ એમ તે
વ્યત્રી બાર વર્ષ મુધી એકને મુખ અને બીજાને કુળ દેખાડશે
એક દેવળી ભગવાનનું કહેવું સાલણી યવ પ્રતિષેધ પાત્રી
એક ચિતે ધર્મ કાર્યમાં મદદ કરવાને રચિવાળા યથા હવે, પ્ર-
જાકર થઈ અને ધનસોઠને શુર પાછવા લાન કહેશે, અથવા લ-
પમાં ધર્મસા અને ધર્મસા એ નામે બે લા. જિનુધર્મી હતા
બન્નેએ પરપવા પડી બાયડીઓની પ્રગ્લાથી પેસાને મારે મોઢો
માઢે તકરાર કરી, અને નિત્ય કલેશ થવા લાગ્યો તેથી બન્ને
ને જુદા રહેવું પડ્યું અને જુપ્ત રહેવા ધનને મારે બન્નેને ન-
ન્યો અન્ય શકા રહે, એલે મોટા ભાઈ એમ, જાણે કે રખે
નાનો ભાઈ લેઈ જશે અને નાનો ભાઈ એમ જાણે કે રખે મો-
ટા લેઈ જશે એમ બન્નેઓ અન્ય દેવ ધરતા નહે ત્યારે એક બી
જાનો નિધાસ કરે નહિ, એનામાં મોટા ભાઈને વેર સીમત મ

સહિત વદન કરવાને આવ્યા. ત્યાં વ્યતી પણ કવળા ભગવા-
 નને પાદપાને આવી બસા પાદીને ચોખ્ય ચોખ્ય સ્થાનકે બે-
 ઠા હવે કેવળી ભગવાને ધર્મોપદેશ દીધો કે ભવ્ય પ્રાણીઓ
 કર્યા કર્મ તેજ મુખ દુખનું કારણ છે મારે કાણ એક પણ ધર્મ
 ઉદયમ વિના સુમાનસો નહિ ધર્મીજ સર્વ મનનાહિ-
 ત મળેછે કેમકે શુ ધડપણ નાશી ગયું ? રોગ જતા ર-
 છાઉ? મરણ આવવાનું નથી? નરકનું ગારલ બધ કરેલું છે?
 કે બેથી તમે ધર્મની ઈચ્છાજ રાખતા નથી મારે છે છતાં શુ-
 ધર્શ નહિ જાગતોજ રહેજે-કેમકે રોગ, જરા, અને મરણ એ ન-
 બુ જનુ તારી પુઠે લાગ્યા છે મારેજે યતિધર્મ પાળના અસમર્થ હો-
 યતો આનંદકર્મ પ્રમાદ રહિત થાને પાળ અને વળા તેમા ઉ-
 ત્તમ સાર રૂપ એનું પોપધનન પાળ. બીજાને પળાવનામા મદ-
 દ કર અને તે પાળનારની સ્તુતિ કર કેમકે સાન્નમા કર્યું કે,
 રાણુ ને અનુભાધુ એ નબેનુ સરખુ કૃણ કરુ છે, ધર્મગમમા
 મદ કર્યાનુ તયા તેની સ્તુતિ કર્યાનુ અને સહાય નહીં કર્યાનુ
 અને નિજા કર્યાનુ કૃણ દેવકુમાર અને પેતકુમારની પંડે પ્રત્ય-
 ક્ષ એનુ આવી રમના સાબળી દેવકુમાર પ્રતિભોધ પામ્યો.
 પુરે કરેલી ધર્મ સામગ્રીના નસ થકી તેને નિમજા આમ્થા બેકી
 ત્યારે તે દેવકુમાર રાજા સમકિત સહિત અગીયારમું પોપધનત
 અગીકાર કરતો હતો હવે પ્રજાદર મેઠં પણ પોતાના પુત્રના
 પસાએ કૃતપુણ્ય માનતો એવા પર દિવમે નિરતર પોપધ ક-
 રતો હતો. નગી ધન્યશેઠે અને તેમની બી પુરે દ્ર વનાન છતાં
 પણ પુત્રના થોગે દરિદ્રાનસ્થમા આવી પડયા તેથી દુખગ-
 વીતિ વેનાઅથી હીક્ષા લઇ અનુક્રમે મોક્ષના ભજનાન થયા,
 એમ ધણા છતાં પોપધાનિક કાર્યમા મહાય કરનારા થયા તે
 વ્યતી પણ રૂઢી રીતે મમકિત પામી સમકિતી જીવોને ધર્મમા
 સામિધ દરવા લાગી.

૧. પાછલા જાનમા ધમનો અતરાય કરનાને લીધે રૂડી થીતે
 ધમ દરનાની ઝેન્યા થઇ તોપણ ધન્ય સોઠનો દીકરો પ્રેતકુમાર
 તો ધર્મ કોપામા ઉત્તમનત ન થતો હવે નાનદિક ધજોએ સમ
 જાણે તોય પછ તે વાત રૂનેજ નાહી. હિંદો ધર્મને વિષે દ્વેષ
 વળતો રહે પછી દેવકુમાર તને જોયી પાસો કરાવે તેથી પ્રેત
 કુમારે ધાર્યું કે હું આહીઆ રહીશ તો નામ વળી પનાળે ધ
 મ કનારશે મારે અહાધી બીજે ગામ જમ્મુગદતો સાફ તેમ
 જાણી બીજે નગરે જઈ વસ્યો. આ પ્રમાણે વાલીન કૃષ્ણ સિદ્ધિદા
 થક ધર્મની તે દુર વર્જરહ્યો. પછી મર્વ પ્રકારે દુખી દિગ્ધિ રોગો
 ધન જોખનો પરાજન પામી મરજ પામી તિર્થે રથ્યો ત્યાંથી નરક
 ગયો ક્રોધ નરક નિર્વચના થજા જાન કરી થજા સસાગ રજળમે
 અત્રાવના એના કંડવા કૃષ્ણ જાણી કાઢને ધર્મ કાપમા નાન
 શાય પાડની નહા

હવે દેવકુમાર ગામજે પાસહના પહેલે દિવમે હિંદોવજા
 કરાત્રી કે કાપે મારી સાથે પોમો દરવા રાવ ગામ તાર્કિક પ
 પારજો, એમ થજા કાળ મુધી પોપધમન આરાધનો હવે એવ
 મા એક હાહાડો દેવકુમારને શનુ ગામે સડના જમ્મુ પંડિત ત્યા
 મે ધ માધે પેળીરાગત ગામો આવ્યો અને 'સાજ પડી નમ
 તેથી સનારે કરાન રાખ્યો. હવે બીજે દિવમે આહમ
 હતી તેથી દેવકુમારે લડવાની ના કહાત્રી પણ તેજુ તો
 એમજ કહ્યુ કે સનારે લડનાને તૈયાર રહેજો. તે ગા
 જાનુ આપુ વચન સાંભળી મત્રી પ્રમુજે દેવકુમારને ધજો
 વાર્યા, પણ તેજુતો પોસહ લીધો છે, એના વાતવેરી નામએ માં
 વળી ત્યારે ધજોજ ખુશી થયો કેમકે દુરમનને આપુ હજ કયા
 થી હાથ લાગે ? પછી દુરમન રાજ્યએ દેવકુમારના સેવને ત્યા
 રે બાજુ પેગી લાધુ, પ્રધાન નમે આવી રાજાને સર્વ

વૃતાત ક્ષો. અને કહ્યું કે તમારો હુકમ થાય કે અમે
 લડના માડીએ અને આપ પણ ચાલો પત્રી પામોલેને હવડા
 લડનાનો સમય છે. જો તમે નહીં આવો તો મારો અનર્થ થા
 ને માટે તમે સત્વર તૈયાર થાઓ. રાજા તમા માન મળ મળિયા
 મે કહ્યો નહીં. તેલે કહ્યું કે આ લાનના નિકાલ રુખને માટે
 પરજાવને નિષેધ છે રુખ આપણને એવો ધારન હું નહીં. વિ
 રાધા મરિ માટે કોઈ વ્યય કરેગો નહીં તમાન છનના રક્ષણ
 માટે જેમ વૈરી રાજાને નજાતુ દિધા તેમ મળો હું લંગારે
 લોભા હા પામુ, હું માધુત પેરે એલો છું. આ મરીર પણ
 માફ નથી, તો રવજન કુદૃષ્ટાદિ તો મારા થીજ હું પણ
 તેમનો નથી એમ કહ્યું કે કે રુદ્ર સામે મહુલ કરેલું મત
 પ્રાણાતે પણ ભાગતુ નહીં કેમકે મત, લાગથી અનતુ કુળ
 મળે છે પ્રાણતો જ મોજાનને નિષેધ મળે પણ નત મળનાતુ નથી
 માટે માફ મત આજ ક રહેા, આની વિમળતાવાળી વાણી
 સાલગી મુમંગે સર્વ જડ, ખરી, ગદા કાંઈ અક્ષય રુદ્રે નહી
 એનામા દુરમનતુ લગ્ન પાણીના પુર હી પેડે સૈયમો આની
 પહોચુ એવે નનાયકા મોજાની મારકા. કેન કુમારતુ સર્વે
 સૈન્ય દશે દિશાએ ભાગના માડયુ, એવે દુરમનના માજસો
 રાજા તન્દુ આવેના માડયા રાજાએ જાણનો સંધારો કરી સા-
 ગારી અભુસાળ કર્યુ. એનામા દુરમનના માગુમ માર માર
 કરતા રાજા પાસે દોડના આના એવે ધમના મહાત્મ્યથો
 શાસન દેવનાએ તેમને જવાને તેના સ્તલી રાખ્યા. સર્વેના શ
 રીર ગોગે પીડીત થયા મ. ધત્રી આકર્ષ વેળા લોડના
 સાચ્યા તેથી મહુ આક કરતા લગ્ન આઠો પુત્ર પાપના ર
 જોતો આ વજ્રમાજ પ્રત્યક્ષ જાયા તે દેખા જાતને. વિચાર
 ઉપા કે આ મુજલાને એકાએક રુ ધયુ રાજાને તેમના ઉપર

મહાજી દયા આપી એવું ચિતનના લાગ્યો કે બીચારા હું ૧૫થી
જીવે તો માત્ર આ જડું શાસન દેનતાએ રમતા નાનિધ્ય કરના
મારું કર્યું જમાવ્ય છે - પણ મારા નિમિત્તે પૂનને પીડા ઉપજે
એના નાનિધ્યથી મારે મરું. આત્ર પાપ ભી, પણ દેખી
શાસનના નવાઈ પામ્યાં વૈગેગળને તથા સુલટાને કહેતી હપી
કે જે તમે દેનકુમાર રાજાના સેવક થાઓને તમને છાડી દઉં.
તે સાલખી નરી રાખએ એવક વના કહ્યુંવ કર્યું એટલે તન્ત
જાગમનદરીએ તેમને મુક્ત કર્યા પેરી રાજા દેનકુમારને તામે
થયો એમ જોડે દેનકુમાર રાજાનું લશ્કર જે પેહેનાં નાસી
ગયું હતું તે આ ની મળ્યું રાજની રમમા દરતા દેખાને શા
મન દેરીએ તુપુનાન થઈને ગામએ પોપથ પાથો ત્યારે એક
રાત આપ્યું કે જેના પ્રભાવથી વિદ્યુત, રોગ, દાંપ સર્વ
દુન વાય, સન શસ્ત્ર બધાર્થ જાપ, પાળો, ગાંડા, થાપદાંઆદિ
નો લપ-દુર નહોં એમ રાજાએ પોપથ મત્ર અખડ પાળ્યું. દે
વાએ હીરેવા રાનના પ્રભાવથી તે રાજા પોતાને તથા ધરને અને
કે ઉમાર કરતો હતો અને પોપથગત નિવિએ આરાધી ભાડે
કર્મદારી રજમેલ પોપ નાખતો હતો.

હવે એના નગનમા દોઝ ચોર દોઝ ચોરના ધંભા ખાતર
પાડી ચાલ્યો બપોલેતેન ચોડીઆતે દીડો એવે તેડી ધાજી
પાછળ તે ચોડીઆતો જના લાગ્યા ગામના દરનાં બાંધાર
ગયા પડી તે ચોર એક ઝાંઝીમા જતો રહ્યો. ત્યાં ચોડીઆતનું
કાઈ ચાલ્યું નહીં તેથી તે ઝાડની આસપાસ ઘેરીને ઉભા ર-
હ્યા. હવે તે ઝાડી મધે તે ચોરે એક મુનિગજને દીઠા તેમની
પામે આની તેણે કહ્યું હે મહારાજ મને શન્હે ગએ ત્યાં
તેમણે કહ્યું કે જો તું સમાર છાડી દે અને ચારિત્ર લે તો તને
અલગ છે એક વૈગેગ્ય વિના આની મર્વ ચીજને નિરે ભય

દો છે, બોનમા રોગનો લય છે, મુખમા મયનો લય છે
 મનને વિષે નાનનો લય છે માનને વિષે જ્ઞાનનો લય છે.
 મુને વિષે ખવ પુરનો લય છે દહને વિષે જમનો લય છે,
 શુર-રીતા માંહે શનુનો લય છે, જયમાહે વૈગનો લય છે, વ-
 શ માંહે કુશીલીનો શ્રીનો લય છે. એ સર્વે નામ વાળા ઝીજીને
 લય છે. ફક્ત એક વેરાધ્યજ અભય છે એવુ સાક્ષી તે શારે
 સ્વહસ્તે લેવ્ય હૈયે તેને શાશન દેવતાએ મુનાનો વેર આપ્યો
 ત્યારે ગુરુ મહારાજે તેને દોષા આપી સવારમા રાજના માખ-
 ને થા ને મુનિના વેરે દાકો ત્યારે રાજને વધને ખખર કરી
 તે સાક્ષી રાજ પલ ત્યા વદા કરના આપ્યો. પ્રથમ ભોક્ષા
 મુનિને વદન કરી પદા એ ચાર મુનિને વાદ્યા અને ધણી રુદ્ર
 ત કરી કહેવા લાગ્યો કે હે પ્રભો! તમે મહા સાવનત દા.
 તમે અન્યાય માર્ગ ત્યાગી શીખ ત્રણ જગતના પુજનીક થયાછો.
 તેમજ નગર નિવાસી લોકો પલ વદન કરી સ્વ સ્વસ્થાને
 જતા હયા

હવે એકનારનાળ પર્વના આગલે દહાડે પરહ વજ્રકાર્ય
 પર વિષમે પોમે લેધને રાત્રાએ કાઉસસના ધ્યાને રહ્યો
 ત્યારે ધ્યાનમાં તે શાર મુનિનુ અદ્ભુત આશ્ચર્ય તેને સાક્ષી આ-
 વ્ય અને એમ વિવારના લાગ્યો કે ધન્ય છે તે શારને કે
 નગરના સર્વ લોકોને નિદનીય હતો તેણે ચારીન લીધુ. તે
 ના સનરૂપને તો જાણતો નહોતો તોપણ તેણે વૈજય લાન ધાર-
 તો આત્માનુ સાધક કર્યું અને હુતો ધર્મ સ્વરૂપ જાણતો
 તો પણ સાધુપણુ ગ્રહાય કરાં શકતો નથી માટે મને દુર્ભા-
 વિદ્યાર હો હું કાય-જી સસાર મુખમા નિગમજી તેથી રૂડી
 ધર્મ આરાધી શકતો નથી અને અમૃત પાન મરખા ચા-
 મુકી નિષપાન સરખા નિય મુખમા લીન થયોજી તો

જા તારણ પોત સમાન અને કર્મવેવને' છેદવાને કામરડા જેના
અક્ષય સુખદાતા એવું જે ચારિત્ર અને કથાથી ઉદયે આવે એમ
ગુણ આપનામા લીન થતો ક્ષપક એલીએ ચઢી ધાતિ કર્મનો ક્ષય
કરી પોષધવૃત આ પિતા ધમજ કેવળ જ્ઞાન પામ્યો તેનો દેવ
તાએ મહોદરાવ ક્યો અને મુનિનો વેન ચાર્યો તે દેવકુમાર કેવ
ળીએ માતપિતાનિક ધ્યાને પ્રતિષ્ઠાધ દેવ નિક્ષા આપી અને
ધણા જણ સાથે મોક્ષે પહોંચ્યા મારે હે ભવ્ય છવે પોષધમતનો
મહાધ અને અનુમોદના કરવાથી સુમતિનો છવ દેવકુમાર
ધર્મ પોસી કરતા કેવળજ્ઞાન પામ્યે અને કુમતિનો છવ કે જેણે
નિકા કરી અને તેમાં સાર્નય ન કરી તે મ સારમાં ધણા કાળ
જીવ્યો 'અને અતિ' દુષ્ણ પામ્યો મારે હે ધર્મ પુરુષ તમે
પોષધ મત આરાધી કે જેમ સુમતિની પેઠે મોક્ષ પદ પામો
મેવરથ નામનું દ્રવ્યંત

પવિત્ર પોષધે કરી રહસ્યને પણ મુનિનું વૃદ્ધ્યાન થાય છ
એ મકારે હોય તેમા શુ કહેવું વળી તેને મેધરથની' પેઠે તી
ર્થકરપણુ પણ પ્રાપ્ત થાયછ, તે-મેધરથનો છવ અનુક્રમે દશમે
ભવે શાતીનાથ નામે તીર્થક થયા હનિવ પદાર્થને દેનારા ચિ-
તામલીએ કરીને ધ યવાનની વૃદ્ધ્યતાજ હોયછે પણ રાજાની
વૃદ્ધ્યતા, શુ ન હોય, અધિવૃદ્ધિયજ અર્થાત મતે કરીને રહસ્યને
કેવળ મુનિની વૃદ્ધ્યતાજ વાય અને જિનતા નુ થાય એમ ન જ
છવ પણ જિનતા પણ થાયજ.

અહા મેધરથ રાજાનું જુતાત કહેછ સાવચી નજી તે વિરે
મેધરથ રાજા રાજ્ય કરે છ એકદા તે નામની સલામા નિમિ-
ત્તિયો આવ્યો, તે નિમિત્તિયારે મ સીએ પુછ્યું જે કામક નિ-
મિત કહો, ત્યારે નિમિત્તિએ કહ્યું કે આજથી આનમે દહાડે

આ નાજના અમ્મત ઉપર વીજળી પડશે. તે વચનથી ગર્વ જનો. ભયભ્રાત થઇ ગયા. પછી રાજાએ પુછ્યું કે હવે માટે કેમ કરવું ત્યારે કેટલાએકે કહ્યું કે નહાણમા બેસીને 'સમુદ્ર' મા જવું, કેટલાએકે કહ્યું કે ગિરિમુકામા, જમને, રહેવું, ત્યાં જે તેને એક મુશુદ્ધીનામા પ્રધાન હતો તેને કહ્યું કે એ, સર્વ જના દો અને દેવ ધર્મા પાન કરો, જોણે કરી ગર્વ વિખોતો નાશ થઇ જાય પછી રાજાએ નવીન પાપાણનો યજ્ઞ કરાવ્યો અને તેને રાજ્યાભિષેક કરાવ્યો અને પોતે સર્વ ત્યાગ કરી જિનાવયમા બેસી પોષધવૃત્ત પારણ પુ સાતમે વિગ્ન જ્યારે આ યો ત્યારે વીજળી પાપાણના યજ્ઞ ઉપર પડી તેથી તે મક્ષા તરત ફાગી ગયો એણે રાજાને મુઠી યજ્ઞની ઉપર વિતણું પડી અને રાજા પોષધવૃત્તના પ્રતાપે ખચી ગયો. તે રાજાના અલ્પવા થી સર્વ જનોને પરમ પ્રભાદ થયો ને રાજા અનુભવે દશમે ભવે શ્રીશાંતિનાથનામા તિર્થંકર થયા. એમ પોષધના પ્રતાપે જરી મરણ દુઃખ મટ્યું તથા અનુક્રમે તીર્થંકરપદ પ્રાપ્ત થયું માટે સર્વ ભગ્ન હવે પોષધવ્રત પારણ કરવું.

(૧) પોષધવ્રત ઉપર મૌન એકાદશી વ્રતની કથા.

શ્રી મહાનીર સ્વામીને વાહી નમસ્કાર કરીને શ્રીગૌતમ સ્વામી પુછતા હયા, કે ભગવાન હું અનત 'જ્ઞાનવત્' માર્ગાશર શુદ્ધ એકાદશીનું પોષધ કરે તેને શુ ફલ થાય? એમ પુછ્યું થકે પ્રભુ શ્રી મહાનીર કહેતા હતા કે હું ગૌતમ 'સાભળ એ કહા પ્રતાપે દ્વાન્ધિકા નગરીમા શ્રી નેમનાથ સમોસર્થા તેમને શ્રી કૃષ્ણજી ત્રણ પ્રતિક્ષિણા દેઘ વિનય પુર્વક વદન કરી પર્વદામા બેઠા અને ભગવતે દેશના દીવી દેગના સમાપ્ત થયા પછી શ્રીકૃષ્ણ પુછના લાભ્યા કે હું સ્વામી વર્ષના નણસે સાઠ દિવસ થાયજે તે સર્વમા એવો કયો દિવસ છે કે જે દિવસે અ

[illegible]

ટા ને પૂજા કરે. પછી પોતાને મેર આવી સાધુ સનિભાગ કરી
 એલે સાધુને વહોરાવો આદામીભાષને જમાડી તેમની નિગેષ
 ભક્તિ કરી પારણ કરે એવી રીતે એ તપ અગ્યાર વપ પર્થેત
 રે અગ્યાર વર્ષને છેડે પોપધપારી શીલનેધર આગવ પકવાન્ધ,
 ૨૫, ધાન્યાદિક સન અગ્યાર અગ્યાર વાના ઢાકના તથા
 ને ચામર્ય ન હોય તો પણ જથ્થાથી અગ્યાર આનંદ તો જ-
 ન જમાડના તથા શીમધનુ પૂજા વાતસલ્ય કરેડું. અગિયાર અ-
 ન લખાનના ઇયાદિક યવાગકતે જમણુ કરેડું, તેવી મારો
 લાભ થાય ને માશિરે મુનિ અગ્યારના ૧૧ દિનસ આપતી કા-
 ને છે, એટલે ભાનને કહે ચકે રી શીકૂ બલ્યે પૂજ્ય છે, હે
 નિશુનનાથ, પૂર્વે કયા મુન્યનત છરે એ અગ્યારશનુ આ-
 નના કરેડું ? આ તો તેથી તેને કના કળા પ્રાપ્ત થયા ? તે ક-
 મા કની મુજબ કહે તેના ભગવાન બોલ્યા કે હે નાશુદેવ
 મારાગ માનવી ખડા દમિલ ભરતાર્દો નિચે ચોગમી ચકુ-
 રા અને અનંત દાનમાગાયે કના શાલિવુ એટલે નિચયપૂજ ના-
 ન ના છે તે નગર મદ, મ. ગોળ અળીએ કરી મિરાનમા-
 ન છે, પ્રત્યક્ષ દેવનોક સમાન છે, તેમા અનેક વ્યાપારી અને ધ-
 ન્વા ધનનત મુખા બાક વસે છે, તિહા ૧૨૫૦ નામે રાત્ર રાત્ર
 કરે છે, તે રાત્ર મહાન્યાયનત, શુભવત, દાના બોર્જા, પ્રાત્રને
 પાગનાર, પ્રતના ભન રાગનાર મનુનો મરજાગનાર, એવે
 મદા પરાકમી છે તેની ચક્રાનતી નામે શાયા છે તે પવ મહદ
 અરૂપનાન, ચક્રમા સરખા રીતર પરિભ્રમનામી, ગીવડો ક-
 ની શાભાયમાન, ધાસક કળામા મવીજ છે અને રાત્રને આત્ય-
 ત વડુભ છે. તે નગરમા મુરનામે રીક મારો વ્યાપારી વગે છે,
 તે પવ ગિદિવત, મોટી સપાનો પછી, દેવડરનો પરમ ભક્તિનત
 અને ગામી છે એકા પ્રસ્થાને તે મુરચેક મુનને પૂજ્ય છે હે વ્યામી

જે ધમધી કમ ક્ષય થાય, એવો ધમ મુજને કહેા તેનારે ગુરુ એ મૈત્ર
એકાદશીનો મહિમા તેની આગળ કહેા તે સાલળી સૂરોઠે પછ
કુટુંબ સહિત માનશિર શુદ્ધિ એકાદશીનું તપ કરવા માટયુ. તે
વિવિધ પુનક અ પાર વર્ષે પર્વત તપ કીધું તપ પૂર્ણ થયાથા સં
વ પ્રકારે વિસ્તારયા ળમલુ હર્ષુ સાહામીવાસેલય મધ પૂ
આ કી પછી અનુક્રમે આયુષ્ય પૂર થનાથી તળના પ્રભારે કરા
અપારમા આરણ્ય દેવલોકે એકનોમ આગરોપમને આઉએ દે
વતાપણે ઉપનૈયા ત્યા દેવતાની મ પદ સોજની આયુ પૂજા વયે
ત્યાથી ચીને આ જ જુડીપના ભરતને વિષે સૌરીપુ નગરમ
સમુદ્રાત ગેઠની પ્રીતિમતી રીને ઉદરે પુનપદો આની ઉપચો
તેવારે તેમની માતાને મત પાળનાની કમ્પા થઈ અનુક્રમે ર
વાનન મામે ગભરિવતિ પૂજુ થયે થકે પુન જન્મ થયો મધ્ય
ગારે બાળકનું નાળ છેડીને તે નાળને દાદના મારે પૃથ્વી બો
દતા તેમથી નિધાન નિચળી આવ્યો, તે નિરાન લલન માતા
પિતાયે મહોટા જન્મ મહોત્સવ ગોધો, ઘણુ દાદ દીનુ, પુત્ર
માહુ મહોટા યશ લીધો, બારમે દિનમે સન કુટુંબ પર્વિવા ને
અશન, પાન, ખાદિમ, સનાદિમ જમાડીને પ્રથમ ગભ દા
થી માતાને મત પાળનાની કમ્પા થઈ હતી, મારે તે બાળકનું
મુનૈત એનું નામ દીધું પછી તે બાળક પાન વારે કરી લા
લતા પાળતા સલાળતા જેનારે આઠ વપનો થયો, તેનારે મા
તા પિતાએ તેને ભણુનાયોઅ બાળીને શુભ દિવમે શુભ મુ
હુર્તે નિશાળગણુ કરી મહોટા ઉત્તમે નિશાળે ભવના મો
કલ્યો, તે બાળક ઝાનાવરણિય કમના ક્ષયોપગમથી સમરત
કળામા પ્રવીણ થયો. પછી અનુક્રમે યૌવનાવસ્થા પારયો, તેનારે
તેના પિતાએ તેને મહોટા વ્યવહારિયાની અગિયાર ૬ યાઓ
પરણાવી, તેના નામ કહેછે -૧ શ્રીકાતા, ૨ પદ્મા, ૩ લક્ષ્મી, ૪

ગજા, ૫ તાગ, ૬ જોડી, ૭ રસા, ૮ ગજાનતી ૯ પધાવતી,
 ૧૦ પહિની, ૧૧ રતિ એ અગિયાર કન્યાનું મમકાળે પાણિ મહ
 બ કરા ૩. તે સન મહા રૂપનન મુખનત દેનકન્યા સમાન છે,
 તેમની સાથે સસાર સખધી પચેન્દ્રિયના વિનય શુભ ભોગવ-
 તો વડો રહે છે એકના સમુદ્રદત્ત ચોકે ગિચાન્યુ જે મહારે પ્રેમ
 હુરે ધગ્ગો ભાર વિનહન નવકા યોગ્ય થયો છે એમ ચિત્તવી
 મુપ્તતને ધ મો ભાન જાણારી પોતે આવકનો ધર્મ સાચનવામાં
 ગાનગાન થયો. સાતારી પદિકમલુ પોસહ, શીળનત, ઢાન,
 પૂખ, તપ, પશુખ નર્મકિયા કરતો ગિચરે છે છેનદ જાનશન ક-
 રી મળ પામી રનમોકે ગયો પાછળ શુનન મઠ અગિયાર
 ગોળી પાનો પામી થયો અને લોકમાટે નાનનિય થયો. અન્યદર
 પ્રસ્તાને તે નાનના ઉદાનમાટે શીવગુર નામે આશાય આ-
 વી જોગારી તે આવાય કેના છે? તે કે ચાર જાન સહિ-
 ત છે પાચ છેદ્રિયના ગિચન છાયા છે, નનવાડ સહિત ધણ-
 ચયના પાળનાર ચાર દરાયના દ્યક પચમહાનતના પાળક,
 પચાચાનના પાનતાહાન પાચ સંસારિ નાને નજ શુચિતત
 ધગ્ગાર, છત્તીરા ગુણે ઠરી ગિચાનમાન, અનેક લબ્ય છવેને
 ધર્મોપદેશ આપી વગને નિષે દદ કરનાર, સનના સદેહ ઢાળ-
 નાર જ્ઞાનલોચનના દાતાન, અજ્ઞાન તિમિરના ઢાળનાર મોક્ષ
 માતા દેખાતાર, તે અને- સાવના પરિનારે પરવર્ધા થકા
 પતમા ઉત્થા છે, તેની વનપાળકે તરત આપીને રાખને વધા
 મળી દીધી કે મહારાજ? આપના ક્રિડા વનમાહે શુરુ પરા-
 થા છે? એવી વાત સોલણીને જેમ મેલના આગમનની માર ર
 ગિયાત વાય, તેમ નાજ તજિવાત થયો અને વનપાળકને વ-
 ધામણીમા વજ્ર દ્રવ્ય આપીને વિમર્શન કર્યો. પછી રાખે ધ-
 ના હરેની, પોરા, વાંચિ ન પ્રમુખ ન આકબર સહિત પોતાના

ચેરિવારને સાથે સર્થ નાર લોકના પૃથ સહિત મુનિને નાદના
 ને અર્થે આલ્યો સુત્રત ગેઠ પજ ગુરુને નાદવા આલ્યો
 પછી તિહા મુનીશ્વરે પણ સર પપદાની આગળ વર્મોપદેશ દે
 વા આલ્યો. તિહા માગગિર મુદિ આ ચાગગનુ વ્યાખ્યાન કીધુ
 તે મુનિત ગેઠે નાભજ્યુ તેને ઇલાપોહ કન્યા વ્યતિમ્ભન્યુ જ્ઞા-
 ન ઉપન્યુ તે જ્ઞાને કમી પૂર્વે જન આલ્યો જે, હુ ધાને ના-
 ગિયારશતુ તપ આગરોને આગા દેવવેકે ગયો તિહાવી ન-
 વીને હહા હુ મુતત સેક ધયો હુ એમ નિવાનો ઉસો વર્ધ એ
 હાલ જોડી કહેના આલ્યો કે હુ લગવાન । મને જે નાગિકા
 કરવા થો પ દોય, ને હો તેના ગુરુને પત્ર લેમન પૂનલ-
 વની વાત કહો મળળાનીને કહુ કે તે પૂનલનના માત એ-
 કાદશીતુ તપ કયું હુ, અને હમલા પજ એમ તપ ક-
 થકી હુ મોક્ષના મુખ પામીશ, તે નાલળી કુટુંબ ગ-
 ત માત આગિયારશતુ તપ માર્યું, ગેકા મીને વિનને કુટુંબ ગ-
 હિત માતપલે રહિ અહોન્તો વલિલા પેના કરે એ-
 પ્રસ્તાને માર લોકોને રાજાજ્ય જે ગુનતગેઠ માત આગિયાર-
 શતે દિનમે કુટુંબ સહિત મો । ગુહીને ચેમલ કહે છે તેની માગની
 ધાક આવી તે શેમતુ ધન લેના વનમા પેઠી, પા નાં પા । હની,
 તેને થોગે માર ગુરુને નહિ, નેના થોગે એ અગિ આપી દેશાન નારો
 માલ હુ દાવ આલ્યો તે નખત સેક કાલે રમ વ્યાને ઉત્પા છે, તે
 જુ થોગેને દીઠ અને મનમા નિચારના લા થા જે મહાર દેન આ-
 લક જનદે તેતો લયે લક જાઓ, પરતુ એવું નાગિ પ્ર આલ્યો જે,
 તે મહારા ઔદાગિક શરીન્ના થોગે અગિકાય દરો હલાય છે,
 તેની વિરાનના મહારાવા ધાય છે એમ નિરાધના સળધી
 પ્રશ્નાતપ કરતો મનમા ચડતે પરિણામે ધમ ધ્યાન નિશ્ચય ચિ-
 ત્તથી ધ્યાને છે એના સમયે ચોરોયે પણ ધન લકને આલના

માણ્યુ, પરંતુ શેઠના ધર્મપ્રસાધથી શાસન દેવતાએ ચોરને, ચિ-
 નામની ઘેરે થલી રાખ્યા, તેથી ચોરો ત્યાજ નિશ્ચય થય
 ઉભા રહ્યા. એમ કરતા પ્રજાત થયો, તેવારે મોઢું કુટુંબ સહિત
 ધર્મશાળા જઈ ગુરુની આગળ ધોસહ પારી જ્ઞાનની પૂજા કરી,
 વ્યાખ્યાન સાંભળી દહરે જઈને શ્રીજિનેશ્વરને વિધિ પૂર્વક
 ધાત્રી પૂજને ઘેર આવી. તિહા ચોરોને તેમના તેમજ ઉભા
 હોઠા લોકે તે પાત ૪૨ રાત્ર આગળ કહી, જે સુવત શેઠને
 ઘેર ચોર લોકો ચોરી કરવી પેઠા હતા, તે થ લાજા છે તે
 માલગી રાત્રએ તે ચોરોને પકડી લાવવા માટે મુબરો મોક-
 લ્યા તેને આવીએ એઈ રોકે મનમા ચિતનવા લાગ્યા, જે એ
 ચોરોને રાત્ર દહરે તે દુખ ઉપગમયે ; મહા મનથ થયો
 એવો કહેણસાત ચોરોની ઉપર આવી, તેથી શેઠના તપના
 પ્રસાદથી રાત્રના મુબરો પણ વલાઈ ગયા તે પા ચોરોની
 પેર હાત્રી આવી મોકે નહી એ વ્યતિર લોકોના મુખથી
 રાત્રએ સાંભળ્યો, તેવારે સપરિવારે નામ પણ તિહા આવીએ
 એવે સુવતરોઠ મહામો જઈ કહા વચ્ચે આભુપાન લોક કરી
 હાથ નેમું રાત્રને વચ્ચે નમીને ચોરણ અલપનાન માણ્યુ, તે
 વારે રાત્ર પસ થયો પ્રસન્ન થાને તે ચોરોની તકશીર માફ
 કરતો હયો પત્રી મોકે ચોરોને કહુ ર, તમે મુખે તમારે ઘેર
 જાઓ, એમ કહી શીખ દીડી નેઠની મરજી જાણી શાસન
 દેવતાએ પણ ચોર તથા મુબરોને ધલનમુજા કર્યા, તેવારે રાહુ
 પોતપોતાને ગયા. ત્યાં રહ્યાં મુખ મર્મ લોક જ
 ન ધમ પાળના લાગ્યા, શ્રી જિનશાસનનો મહિમા વધ્યો. રા-
 ત્ર પણ વિસ્મય પામ્યો, વળી એકદા મોન એકાદશીને દિવસે
 મોકે પોતાના ટુંકને નિરે ચેત્યું થઈ મોનપણે કાઠિસ્સએ
 ઉભા છે, તે આવસરે નગમ્મા અગ્નિનો પનેવલો લાગ્યો તે ર-

ખીને લોક સર્વ કોવાહલ કરના લાગ્યા, અને અગ્નિ તે સર્વ
 નગરમાં પગરી ગયો. ગેઠને પડોશી લોકો જુમ પાડી કહેના
 લાગ્યા કે ગેઠજી ! તરત ધરથી બાહિર નીચળી આવો, હઠ મ
 કરો તે સાલળી ગેઠો કુટુંબ મહિત કાલિસ મ કરતા ત્યા-
 હિજ રહ્યા લગારમાં પગ અગ્નિની બીના નહિ. તિહાં
 ધર્મના પ્રસાનથી ગેઠના ઘર, હાટ, નગરો અને ગેઠની પરિ-
 ભોગ્ય વસ્તુ તથા જિનલવન અને પૌનવશાળા બધ્યા, રોષ
 સન નગર બગી લગ્ન થયું પ્રસાત થયો તેનારે મુનત ગેઠને
 માલ મન અગ્નિમાંથી હોયો તેને સન નગરનાસી જતો ને-
 નો વન્યના બોવના લાગ્યા. તે રાત મળએ પા માલળી અ-
 ને હાથી ઘા, મહુચ નવ, પ્રમાન મામતાદિ પગિાર પ્ર-
 મુખ સાથે લા ના પોતે રોઠુ ઘર જોના મારે આ-યો, તે
 યાગે મન માલ બખ નહ્યા દેખી રાજા ઘણ આશ્ચર્ય પામ્યો.
 ગેઠ પણ નાજને આવ્યો બાળીને તેની આગળ બેઠ મકી, મા-
 તીના વાળે વના યો, નાજએ પણ ગેઠની વણી પ્રસશા કરી
 અને કહું કે તુજને વ ય છે, તુ ના નાજુ આલ મુ છે
 એમ જહી રાજાએ ગેઠને તથા તેની અગિયાર માને ધના વચ્ચે
 અલકાર પહેરાની માન મહુન આપી ગેઠને મળી ના પો-
 તાને મદિરે ગો નગરવોડ નન શ્રી જિધર્મી પ્રગમા ક-
 નવા લાગ્યા, અને કહેવા લાગ્યા કે એના રમતો મહુમા પ્રત્ય-
 ક્ષ નયજો નીમ હુને તથ પા થયાવી ગેઠે ઉજમાડ કરું. લા
 કના પ્રમુખ પકનાત નન અગ્ના ન યાગ દેખ્યા, તથા અગ્નાર
 પ્રકારના ધાન્ય અગે રૂજ ગર્જતપ શુદ કરો સદ્ગામી નાસ-
 ક્ય સધ પગદિક બીજ પા ધસા ધસ થ્ય થ્ય પગ અ-
 ગ્નાર સીઓ હતો તે પ્રચેડ ગ્રીને અગ્ના અગ્નાર પુન થયા,
 તેને પરના યા, તથા અગ્નાર પુત્રિયો થમ, તેને પણ પરણાવી

આનુકંમે તે મુનિ તો મહા રિદિન ત વચો નનાઉ જોડ મોન
 હિપામજા । કની ધનના । ધન દાન પુણ્ય કરના વા વો પુ
 વરવા થયે થકે એકદા તો મનમા નિનાવું જે મે આજ પ
 વ દહરેયના ધમ પાળ્યો માન એનાગીતુ તપ પૂર્ણ કરી
 જમણ પળ કરું હે રહા ગુરુ પાનેવી દીક્ષા લે પુટ ચારિ
 માત્રુ તો માન જન્મ નકુળ થાય એવો મનોન્ય મનમા ઉપ
 જ્યો તેનાજે ની પગિનારને પછી તેમની આજ્ઞા લોરી એના
 મા શેઠ ॥ પુણ્યો ॥ કરી ત્યા વ્યાજ સાના રળી એના ગુણ-
 ગુદર નામના આચાર્ય પવાના તે ગુનિ દનાગ ગુરુ કરી મ
 હિત, ધારાન્યાત્રિ પગિટલ રહિત ગાનિયા ॥ નિમગ જાન,
 ઝકાય ॥ પિયર, દોષાદિવ્યાય તથા આઠ મદના મળનાર પા-
 ચ વિપયના ઉપર મિચ્યાત્રિ ॥ ૧૨-૭ ગુદ્ધ કિ હતા કરનાર,
 એતાલીંગ દોષ રહિત ગાલા ॥ ૧૩-૭ ગોસ્વામી મનતાના વ
 ગુણગણામર, એના આચાર્ય આની મમોમર્ગ તેમજે શ્રા
 વકોએ ઉપે કરી વધાન્યા નામ પૂજા મન વા ॥ ૧૪-૭
 ગુરુએ પણ રાન સલાજનોને વળાપદેન નાનાથો તેમા મ
 સારણ અનિત્યપાક ॥ ૧૫-૭ તા હના, તે તેમજે હિલ ને છરો ॥
 દગ નદાને પામો ॥ દુર્લભ દોરો ॥ ૧૬-૭ નાના પા ૧ ॥ કે-
 વગીભાપીત ગાલિ ॥ ૧૭-૭ નિયત મળ મેરો જે ધમ
 તો નિરે આ ૧ કરો ત રાન માત્ર ત્યાગવી ૧ ન નિન્તિ
 રૂપ ચારિત્રધન રાપરે છે, માટે જે પ્રાણી નિયમ રૂપ ની લાવચ
 થી ધુલાશ નાય પામો ॥ ૧૮-૭ એરો મનુ રસન પામી ॥ તેને પ્ર-
 માદ રોપ ॥ ૧૯-૭ હાની ગયછે, તે છન મ સાન્યા થયો કાળ ભટ-
 કશે અરે છન ॥ ૨૦-૭ એકલો આવ્યો એકનો જન્મ અને માતા, પિ-
 તા, પુત્ર, કનન સન સનાવ સ મવવી મળ્યા છે, સનાથ પૂજ વયાથી
 એક કાપુમાહે છેલ્લે દેખાડી અજગા ધ, જાને, નિનબ લગાર-

એ નહિ, મારે આ સસાર તે પતન ॥ ૪૪ મમાન છે જેહ
 'યો સધ્યાનો રાગ, જેહનો વીજડીનો ઝખકાઝ ચચળ છે વિ
 સરાવ વતા સોન લાગે તેડું' આ સસારનું મુખ પણ ચચ-
 ણ છે નિજસતા વાગ લાગે નહિ મસારમાં જન આરભ અ-
 ને પરિથાન પ્રસાવી પરભાને દુષી થાય છે જન્મ, જરા
 મરણ, રોગ, મો-, વિયોગ વ્યાધિ- અનેક કષ્ટ હો ૧૨ છે વ-
 ણી નરક તિરેય જતિમા અને- પ્રગરે હેન બેઠનાં દુઃખ
 પામેછે, 'મદિ મસારના અપ્પ મગ્ગ' સમાતો મુખ છે, અને
 મેરૂ પતન મમાન દુઃખ છે પણ - ૧ ચાજાનને યોગે મદિરાપા
 ન કયાની પેરે વહેલો વડા પડે છે, મુઝાં જાયો છે, તેમાં સ-
 શાનો સાંજીત આતી એમાજ તટનીન વાગવી માથી
 રહ્યો, 'પ તુ જે ॥ ૧૧ મમમ્ત રમ્મ ઉપગ્રથી મહા ઉતારી
 શ્રી નીતના' પ્રેરવા દાદ ગીત, તપ અને જ્ઞાનરૂપ આર
 પ્રદાનના મમતુ આના ૧૧ કળે, તે પાણી સનુ જાગી શુ ૧ શમ્ને
 પાપના મ જ મ જ ન મ ૧૧ સહિત જોના મોદા મ ૧૧ મુખને
 પામને, એનો આચાર ॥ મુખથી ઉપગ્ર માણીને મુનને સ
 સાંથી લય પામ્યો, ઉદ્ધેન ચિત્ત વયો વ ૧ હો વધારા ૧ જોડીને
 ગુરને કહેના લાગ્યો, જે હુ લગવન ૧ હુ આપ તો પાસેથી નીલા
 લાગ આપ ધર્યા જેહને ગુરને કહ્યું જે, હે કેના પ્રિય ૧ જેમ
 તમારા આત્માને મુખ ઉપરે તેમ જો 'આ પડિખધ ૧ હુ-પ્ર
 તિખ ૧ કન્સો નહાં પછી ગુરની આજ્ઞા લેજ રોડ પોતાને ઘેર
 આપ્યા, અને મોદા પુત્રને ધર લાજાવી, સમજ્યા આપો ધર
 દ્રવ્ય માત્ર દેત્રે ધર્મે સ્વાનકે વાપરી, વાચકજનોને દાન દેહ,
 માન મહાન લેધ, શુભ શુભ જોધ, હજાર નાણસ રહન કે
 એવી સહસ્રવાહિનીનામા પાવળીમા બેસી પોતાની અગિ-
 ચાર લાઈયા સહિત સવેગભાવે ગુર પાસે આવીને પચમહા-

ત્રત વ્યર્થ પછી મુજે સયમ પાળવા લાયા. બસે છં, એ-
 કમો અઠમ, દશમ, દનાવરા, પદ્મસમજ, માસદમબાદિક, ચારવાર
 ચોમાસી યાનત એકનાઠ હમામી પર્યત ઘણા તીન તપ કરતા
 આત્માને પ્રતિશાનતા થયા વિચરે છે એકદા મુનત સાધુ મો-
 ન એકાન્તીને દિનમે મોન ત્રત ધાન્ધુ કઠી કાઉરસગા ધ્યાને C-
 લા છે તે સમયે કોઝ એક મિથ્યા દષ્ટિ વ્યતર કેવતા તેમને
 તપ વઠી ક્ષોભ પમાડવાને માટે ત્યા આસીને કોઝએક ગોપુ-
 ના શરોરમા કોઝ ગીતે મમી નય નહિ એની કાન્તી અત્યત
 આકરી નેહના Cપજારી વળી તે કેવતા પોને પણ સાધુના શ-
 રીરમા મકંઠ્યો, તેના બળે કરી સાધુ પલમુનત મુનિ કાઉરસગા-
 મા Cલા છે તેની પામે આવીને કહેવા લા પો કે, હે મુનત
 નપિ । તમે Cપાશ્રયથી બાહેર જઠને કોષ માનકના ધન્ધી આ-
 ર્થ લેઝ આનો, કે જેની માની વેદના સમી જય તમે સમીજે
 નિગે હી છે, અને હુ તા વેદ માધી પીગ પામુછ માટે મહાન્
 ચી જનાઝ નમય તેમ નથી એતુ સાબળી મુનત મુનિએ નિ-
 ચાર્યુ જે બાજે મે માનમત વીડ છે, માટે મા માધી કોઝની
 આથે જોવાને નહિ નગી ઉપાશ્રયથી બાહેર જનાને પણ નિયમ
 લીધેનો છે માટે બાહેર જવાય તેમ નથી એની ચિતા મે છે
 જોનામા તો સાધુએ રીસ ચઢાની જોયો લે ને મુનત સાધુના
 માયામા માના, પણ તેથી મુનત મુનિને દાપ ન ચક્યો, પરંતુ
 ઉનાગી ક્ષમા આપીને નિચાર્યુ જે એ સાધુ પીડા પામે છે,
 અને હુ એતુ કમ કઠી નકતો નથી એમ ચિતવતો મુકત
 ધ્યાન ધ્યાનને કાપકનેળીએ ચળી ધાતિ કમ કાય કરી તે કેવળ
 માન પામ્યા કેવતાએ મોટો મહોત્સવ કયા પૃથ્વીને વિષે વીચરી
 પનેક ભવ્યજનને ઉપદેશ આપી વમ પમાડી ઘણા વર્ષ લગી કેવળ
 કાય પાળી છેઝ આગુગલ ઉચ્ચરી મુનત સાધુ મોક્ષપદ મામ્યા

એમ બીજા પાત્ર લવ્ય હવે એ તપનુ આનંદન કરી આ લન
આનંદન મહિ બોમનો પરપરાએ મોક્ષ મુખ પામેછે એ મ બધ
શ્રી નેમીશ્વર લગનાનના મુખથી સાલણીને કૃષ્ણ વાગુદેવ ધ-
ર્મને વિષે ઉદ્યમનત થયા. તે થઈ તીર્થજર પોત ઉપાજન કર્યું
એ સમયે શ્રીમહાવીર સ્વામીએ શીતમ ગણધર આગળ કહો
તે સાલણી ધણા લવ્ય હશે જોન એકાદશી વૃત આરાધનાને
ઉજમાય વધા ॥ રતિ જોન એકાદશી મ્યા મપૂજ ॥

સાગરચ દ્રનો દ્રષ્ટાંત

જે ઔપદ સમાન ઉત્તમએનુ પૌત્રધનત અનેક પ્રકારની
મિદિને દેનાર છે અને તે પૌત્રની લાનતા તેજ મ તૂપ
તે રમ તેણે આદ્ર એવે અઘોર નમ્ર એવુ તે દય તેજ
અગ્નિ, તેણે હરી આશ્નાદિત એવો સાગરવદ્ર ॥ મા ગત પ્રગટ
ઠે મુનર્જસમઠે દહ જેનો એવો હતો મનાને નિરોઉત્પત થયો
ખોલ્લુ મુનર્જ પાપ રમસયો કરી અગ્નિષેત્રી કૂકુ હોય તો મુ-
દ્ધ થાયઠે કેની પેઠે ? તો કે મેઝ નાગનો પત તેજ જેમ વ-
દનાગ્નિ ॥ તાપે કરી નિર્ભજ થાયછે તેની પેઠે મનુષ્ય પણ પ્ર-
વાન પૌત્રધનતે હરી નુહ થાયછે એટલે તે પ્રાણીના કમમુલનો
નામ થાયછે.

આદિ સાગરચ દ્રનો દ્રષ્ટાત હોનાથી તેની દયા ૩૬ ઠે
દારિકાને વિષે શ્રીકૃષ્ણનો શ્વસુર ઉત્તમેન ગજા હતો તેના પુત્રનુ
નામ નલમેન હતું, તેને પરજાનના માટે તે ૧૧ પિતાએ કમના-
મેવા નામની કોઝેક કન્યા બો / મુકેલી / હતી, પછી નલમે-
નને ઘેર નારદમુનિ આવ્યા, તેણે સન્માન નલમેને કરું નહિ
તેથી રૂદ્ર વર્ધને નાન્દે કમવામેવાનુ રૂપ પદ્મમા આલેખીને બત્રદે-

યના પુન સાગરચ દ્રવી પામે જમદગ્ધાડયુ. તે કન્યાત્વ ચિત્તે
 ઈને સાગરચ દ્ર કમવામવાતુ નામ ગાડાની પેઠે બોવના તાગ્યે
 અને ભૂતાભિનિવેશ જેમ થાય, તેમ થઈ ગયો, તે પછી વાગ્યે
 કરી સાગરકુમારે તે કમવામેવા સાગરચ દ્રને પ પાની આપી ન
 ભયેન તે કન્યા પોતાને ન પરજનાવી સાગરચ દ્ર માથે ઢેપન-
 રૂન કરના લાગ્યો એમ્દા શ્રીનેમીનાથ હો પામે સાગરચ દ્રે શ્રી
 ચકના નત લીધા તેને પાવન કરતો રમગામા કાયોત્સગ રા
 ત્રિયે કરતો હતો, તિહા લામતા લામતા દરયાગે નલામેને સા
 ગરચ દ્રો કાયોત્સર્ગમા ઉભો હોયો દીઠો, ત્યારે અગ્નિના અ-
 ગાનની ભરેલી ઠીબ તેના માથા ઉપર તે પાપિયે ઝુકી તે સા-
 ગરચ દ્ર ઉપસાગને સહા કરતો બળતો હતો મરણ પામ્યો, અ-
 ને દેનવોડ નિયે દેન થયો, મારે પનિન પોપન કરનારો એ-
 વો પ્રાણી સમગ્રનિને પામેછ તેના પુ માથેય જાતુડુ ?

સૂર્યયશા ચરિત્ર

વળી અહીં પર્વતો (૧૨) જે કાઠ કન્યા થોય વર્તે છે તે
 કહેછે તપ નિરે જોટલ કે થાય ભ ૧, ૭૦. આજે આઠમાદિ તપ
 જે કાઠ અમારે વવાશક્તિ કરના થોય છે તે દરના તેમા જે
 કોઈ સ્નેહના વગ થકી તેનો નિષેવ કરે તોપણ તને ત્યજી દેવા
 ની શુદ્ધિ ન કરવી તે ઉપર શ્રી ભરતપુન સૂર્યયશ રાજનુ દ-
 યત છે તેની કથા —

આયોધ્યા નગરીમા સૂર્યયશા તે નામે રાજા હતો તે નજીખ-
 રૂપીનો અધિપતિ નીતિનો જાણુ અને અખડ ગામન વાળો
 હતો તે નાનજો દુષ્ટ વેગીઓને છતી લીધા હતા તે રાજા પોતે

ઈંદ્રે જીવેયો મુગટ પેહરતો હતો તે મુગટના પ્રભાને તે રાજ્ય
 દેવતાઓને પૂજ્ય થયો હતો તેને રાધા વેરના પત્ર થકી પ્રાપ્ત
 થયેલી ૬૫ નિધાધરની મુગટ બચ્ચી પટ્ટગલી હતી બીજી
 પણ તેને બાહુ સ્ત્રીઓ હતી. તે આગ પત્રન નિષે તેમા ધણ
 જાને આગ ના શને નિષે પાનવોપનાસ તપે દરતો હતો
 તેના ચિત્તમા છતાંત થમ પર વાગે નિષ હતો તેવી તે છ-
 નાન જગતા પુણ્ય વધારે મા નખતો

જે નિસ મૂર્તિ મળાના પેહેવા માધર્મદ્ર ના ગિજાને
 મૂર્તિગણ ૧૧ નં નતને તાગી ગાથા પામ્યો નિષે વશ કર-
 વાની શનિને ધાગ કરાગી ઉર્ગીને અન્નમાત મા-
 વર્ગદિના ઈશ - પત્ર જોધને જોગી કે જે આમીન ભગ્ના આ-
 પા ઈશ રૂપ નાગ મુગટ ૭ ૧૦૦ મળેવા આપ
 માહુજે ગારાટે મુગટ ના તેમજ નુ મે લેમ મુગટ ૬-
 દીગી રિગદેવના પેને જાને ભરત ૧૧ દીગી પૂર્વિગ નાગ કે
 જે મોડી મળા ૨ જા નાગા ટે તેન આગ નોમ નિષે
 પર નિષે પોનામા જાગ થતારે મા દેવતાથી પાગ ચવાય-
 માન ન વાય એમ નં દીકા જે મૂર્તિ નુન તિત તછ દેવ પ-
 દિષે ૮, નાગી મેર નાથમા વાય, ૧૫ મધાન લોષે,
 ૮૫૫૫ જાગ રહીત વાય તાપ તે ૮૩ પાગ વારે ત્યાં
 મૂર્તિ પાગ નિષેધ ની ગાગાની ૫૦ જોતા ની પાનિત ૧૦૦૬
 રતો નવી ૭૬ ૧૧ આના નગ ૧ પાણી ૧૧ મા ૬૭૬ નિયા
 ૮૨ી ઉગીએ ૭૬ મળાનતને ૭૬ કે હ નામી ૧ આને ચોમ્ય
 કહુ તોપા ૧ મુગટને નિષે એના નિષેતો તમે કેમ નિધાસ
 ૭૭૭૦ માત વાગુ ૧૦ ઉમત્ર થએવા શરીર પાણુ મા ૧૧ દેવો-
 થી નવાયમાન વાય એમ કેમ ન માને ૧૦૫૫૫ એના મારા
 ગાયન વડે ૭૭૫૬ મુગટોના નિષે-દિ નુતો નાશ પામે જે

માટે હું પણ ત્યાં જઈ તેને ઘરના નતથી અનાયમાન કરીશ.
 આવી પ્રતિજ્ઞા કરીને રજા સહીત ઉતરી હાથમાં વીણા ધાળી
 કરીને સ્વગથી પૃથ્વી ઉપર ઉતરી. તેના ગાયનથી ગોઠ પામેલા
 પક્ષી, મૃગ, અને સર્પ નિરે પણ નિનામજમા આવેખજની
 જેઠે આથનાતો પથરમા ઘડવાની જેઠે નિશાન નેનાજાબ હો ગયા
 અહીં સુવચસા રાગજેન્યનાનીથી પાછા આવતા માત્રા માટે
 અને દેનાજાઓના ગાયનનો મહુ સ્વર સાભળ્યો. તે નખતે
 શ્રોતા હાથી અને પાળાઓ પણ એક કમલુ માન જોગળ સા-
 લી શક્યા નહી. જેના ગાયનના ગથી પશુઓ પણ આના
 ગોઠ પામેલા અને તેના શુરવી દેન, દાન, નૃપ અને અંત્રી
 આદિ મરે નશા સાય હ તો અમ (રાગ) પણ નિત્ય દેનને
 નમસ્કાર કરના માટે તે એત્યમા જ એ ત્યાં જનાવી અને પશુ
 તે ગાયન રૂપી રીતે જાણીગ આ પ્રમાણે વિચાર કરી માન
 થી માહ પામેલા ગાન મના સહીત નિત્ય એત્યે ગયો
 ત્યાં હાથમાં વીણાને ધારા કરતી ગાયન કરતી કામદે-
 વી સ્ત્રીઓની જેઠે બે કુમારીઓને જોઈ તેમના નેન કંઠાથી
 માહિત થએલો ગાન નિચારતો હો કે આ કુમારીઓનું અતિ-
 અદ્ભુતરૂપ કરા પુણ્યવત પુત્રપના જો અને જાંચે વગે એના
 વિચારમાં તે રાગ વારના તેમની તરફ જોતો જોતો આદિના
 પના ચરણ કમળને નમસ્કાર કરી એત્ય ખહાર નિકળી જોટજા
 ર જોડો
 ત્યાં તેણે તે અને કન્યાઓના કુળાદિ જાણના માટે મનીને
 રજા કરી. મત્રી પણ રાગના હુકમથી તે કન્યાઓની પાસે
 અમૃત સમાન મધુ વાલીથી આ પ્રમાણે જોવતો હો.
 કન્યાઓ ? તમે કોણ છો ? તમારો પતિ કોણ છે ? અને તમે
 એત્યને વિષે શામાટે આવેની છો ? તે કહો.

મત્રીના આના વચન સાલણી એક બોલી અમે મળી-
 ચુક વિધ્યાધરની પુત્રીઓ હીએ, બાલ્યાનસ્થાથી અમે બને ગા-
 યન કળામા પ્રીતિનાળો હીએ અનુક્રમે અમને ઉમર લાયક
 થએલી જાણી અમારો પિતા અમારા અગ્નિની વિતા કરના
 લાગ્યો અમે અમારા ચોચ વર ન પામી તેથી ઠેમણે ઠેમણે અ-
 નિહતના ચૈત્યને નમસ્કાર કરીને અમારો જન્મ સદ્ગત કરીએ
 હાએ, કેમકે રીધી મનુષ્ય ભર પામરો દુવલ છે આ અયો
 વ્યા પણ નિધ રૂપ છે અહીં ભન્ત નાનગે દેવો ચૈત્યને નિધે
 શ્રી આદિનાવને નમસ્કાર કરવા માટે અમે આવી ગો હીએ.
 આવા વચન સાલણી મત્રી બોલ્યો આ મુયયગા નાન સારે
 તમારો જો માગે વગે કાગળકે તે રિનલદેનજનો પૌત્ર અને
 ભરત અકનતિનો પુત્ર છે વળી તે સર કળામા કુશળ, શાત-
 ગુણુનાન અને બળનાન છે, માટે નિચે આજ નમને રિપલ
 અમારી પ્રસન્ન થયા કાગળકે તમને અસ્માત મુયયરા વર
 પ્રાપ્ત થયો મત્રીનું આનુ કહેવું સાલણી તે કન્યાઓ બોલી
 કે અમે સ્વાધિન પતિને મુકી બીજાને અગીકા કરતા નથી.
 પછી મત્રીએ રાજાની આજ્ઞાથી તે કન્યાઓને કહ્યું તમાર
 વચન રાજા નહી માને તો હું તેને વારીગ મત્રીનું આનુ
 બોલતું સાલણી તેજ વખતે શ્રી આદિનાવની મમક્ષ તેઓનું
 આજ્ઞિમહાન થયું.

પછી તે બને કન્યાઓના પ્રીતિરસથી વગ થએલો રાજા મ સાં-
 રમા તેમના બોગને માર માનતો હશે રાત દિનસ તેમની માથે નન-
 નના ભોગ ભોગવતો બીજા સરકામ ભૂલી જઈ મુખે કાળ નિગમન
 કરના લાગ્યો, એક જિવસતે બને શ્રીઓ સહીત સૂર્યપશા નાન ગો-
 અમા બેઠો હતો ત્યારે એની ઉપોપજ્ઞા સાલણી કે હું બેઠો કાને
 આટમી પડે માટે તેનું આરાધન કરવા (પૌત્ર કરવા) તત્પર થયું.

આના મનુ તે જને ત્રીજોએ સાલજ્યા પછી અનસર જા-
 તીને જાએ અજાતની પેઠે નજરે આજી પડહુ કાઠુ
 પુરુષ તેને પુ કે હે જા સાલજા, અમારા પિતાએ કહ્યું
 કે કે આઠમ, જોઈ પદ છે અને પુનઃ જામાન એ અપાર્કિત
 કે જા આમાસા છે અને પુનઃ નામે સાન પદ છે, અમે
 આ અને ધીમ પદ પેઠે કહેવા છે જાના આરાધન માટે
 પાપમ કહેવી કે તે પદ દિવસે જુનુ પુણ્ય સ્વર્ગ માક્ષનાં
 મુખ આપે છે માટે તે જા પ નેત્રિયે સમજા ઘર વ્યાપાર તથા
 જીવનકાંઈ જુનુ જાએ રજા તે જા પદને દરે જાત, આ
 મગ, હુતકીડા, પગડાં, મસર, દાદાદિ જાથો મ । અને
 મમાદ નિર્મિત જાપન ન કરતુ ત્રિય રસ્તુને ત્રિયે પદ મમતા
 ન જા પદ પરમ મીનુ સ્વર્ગ નિર્મિત સુખ જા । કરનામા
 તોર વનુ જાનાય- જોઈ, જા, જાકમ નિર્મિત તપ કર્યો.
 ને ત્રિપદન ક ની જાની મીને જા નાર પદ લી આરાધના
 જાના જાના ધ । પુ ને ઉપદ કરે, અને અનુકરે મોતો
 જા જી જાએ જાના માટે તે ના જાતમ અને તેરશ । ફી જો
 જોઈને જાના માટે જા પડહુ જાના આજ્ઞાથી જ વાજાયે.

જાના જોઈ નયન સાલજાતે તેના નિર્વ્યય ની આશરે પ-
 મથી કે ગીએ કપ વચ । લી કે હે નાય જા મનુષ્યપણુ,
 જાકુ રુદ્ર કેપ જા આ રાજા જે સનેતપના કો । ની તમે
 જામાટે નિર્મિત પમાડા છે મહા જાનના લોગ લોગને ફરી
 લી મનુ જાના જાથી સંજય જા લી અને સંતો । કાલી મ-
 જાને પદ કાનમા તપાનેના તપના રેડના જાના કેવળીનો શબ્દ
 જાજાની જાએ કહ્યું અરે 'ધમતી નિર્મિત મની । સ્વભા-
 વનાથી અમમ ની । આ તારી વાણી જરાપમ નિવાધરતા ક-
 જને હાજતી નથી તારી મધથી ચતુરાતે નિષ્કાર પડા અરે

તારા રૂપને, વચને અને દૂળને પણ ધિક્કાર છે, કે જેનું તપને અને જિનપૂજાદિ ઉત્તમ ધર્મકાર્યને નિરૂદ્ધ છે ફરીથી મનુષ્યપણું, મુંદર રૂપ, નિરોગીપણું રાજ્યાદિ સવ તપનરૂઝે મેળવી શકાય છે, તે તપને કયા કૃતજ્ઞ પ્રુચ્છ ન આરાધે? જે ધર્મ આરાધન કરના નથી, તે કૃતજ્ઞ જાણુવો ધર્મ આરાધન કરનાથી રહેલી નિરુદ્ધતા થતી નથી, પરંતુ ધર્મ વિના કેવળ ચિંતનને વિષે નિરુદ્ધતા થાય છે. મારે ખ્યાલ પ્રમાણે ધર્મ આચરના, ફરી ફરી મનુષ્ય ભવ મળવો દુવલ છે. વૃત્તને ધારણ કરનાર મૃમ, સિદ્ધ અને બાળકો પા આઠમ ચૌથે આશ્વાસ લેતા નથી, તો પછી હું ગી રીતે લેજી? તેમના જાણપણાને અને મનુષ્યપણાને ધિક્કાર છે કે જેમણે સવ ધર્મના મરજરૂપ પવ આરાધ્યો નથી શ્રી યુગાદિ જિનેશ્વરે કહેવું આ ઉત્તમ પદ છે મારે હું કંઈ પ્રાણ આપે તોપણ હું યત્ન બગ નહીં જઈ હું શ્રી માફ રાજ્ય જાઓ, પ્રાણનો ક્ષય થાઓ, પંતુ હું પવના આરાધનથી બચ નહીં થાઉં રાજના આરા કાંઈયુક્ત રવન મુખીને ઉર્ફીએ મોહ આપાને પ્રમદ કરતા જતા કહું કે હું સ્વામીન. આપને કાલ કષ્ટ ન વાય તેના પ્રેમગમી મે એવા રથન કહ્યા હતા, મારે કોવ મરનાનો આ અનમન નથી, પ્રથમવીજ પિતાના વચનને આદરમાનતી એની અમે બને જાણીઓએ પ્રેરણાચારી વર અગિકાર કર્યો નહીં, અને હમણા પૂન મ્મતા રૂળથી જાને આમી રૂપે કમુન કયા છે મારે જ અમારૂં સસાર સુખ, રીયા અને બીજી સઘળું પન્વાઈ જે સી પરનાનો યોગ સ્વાધિન હોય તો સામાજિક સુખ મળે, નહીં તો નતદિવસ વિરજ્યા જ જોડે, હું સ્વામિન તમે પ્રથમ શ્રી આદિનાથની આગળ અમારી સગત કમુવ રાખી હતી, અને જે હું એ વખત તમારી પગિજ્ઞાને મારે જ તમારી પાસે

યાચના કરના લાગી, 'તો તમે થિઝાર્ક' કાર્યમાં કોંઈ પામી
 વળા 'તો હું નાંધ' હું શીજથી 'અને મુખથી એમ બન્નેથી
 બ્રહ્મ થઈ, તો હવે મારે અગ્નિમાં બળી મરડુ જોજી એંધ અને
 સરખ હો. એવા તે ઉર્ધ્વગીના વચન સાંભળી તેને 'વિષજ
 આસક્ત ચિત્તનાજો રાજ અગાડિના નચનને સંભાળતો કહેના
 લાગ્યો 'હે પ્રિયે' પિતાએ જે કંઈ છે અને જે 'કરંયુ છે તે હું
 તેમનોજ પુત્ર થઈ પૂર્વના નામ સી રીતે 'કર' હિ હરિણાકિ'
 મારી સાથળી પૃથ્વી, સડાશ, હાથી, અને અશ્વ નિરે મરે છે
 પોતે બ્રહ્મ કર પરંતુ જેનાથી મુખ થઈ પડી, અને, ધમે થતે
 નથી એકુ કું કાય મોળી પામે કરાન નહિ " પડી તે ઉનશી
 તાકે હસીને મધુ વાળીથી કરના 'લાગી. 'હું રાજન તમારો
 રા સરખ જોતુ સાથ નચન એજ તમામ નત છે, મારે જે પાપી
 પોને અગીમાં કરવા વચનનો ભગ કરે છે તેજ અપર્નિત
 જામુરો તેના પુરપા લારથી પ્રશ્ની મહુ એ પામે છે હું
 નાથ' જે તમે આવુ પણ માય કરા સન્તા ની તો પડી રા-
 જ્ય આપવાતુ તમામથી રી ગીતે સહન વજે મે તમારે માટે
 મારા પિતા નિધાધરરાગના સૈધરો તથ દીપુ, તો પડી
 આજે તમારા રાજ્યાદિને હું શુ કરે હિ માથ' જે તમ પ
 વનો ભગ કરી ગન્તા, નથાં તો મારી નજ આગળ આ
 આદિનાથના આસાદને પાડી નાખો " એના તે સ્ત્રીના વચન
 સોભળનાથી વધી ધાયન થયેવાની ધડે રાજ મૂઠા પાગી
 રાખની પેઠે પૃથ્વી ઉપર ઢળી પડ્યો, તે જાતે મનોડી આ-
 ગાથી ગભરાએવા લોકોએ સીતળ પાણી છાટયુ, તેવી રાજ
 સાવધાન થયો. સુયવશ રામએ તે વખતે પોતાની આગળ બેઠે-
 સ્ત્રી તે સ્ત્રીને જોઈ કોંઈથી કહ્યું, "અરે અધમ આતે સારી સ્ત્રીને
 આચાર! મારી આગળ તારી માણીથી જ તારા પુત્ર અધ-

અપહુદિયાડીઆપે છે ” કહ્યું. છે-કે, “જેવો અહાર તેવો જો-
 હાર” છુ વિદ્યાધરની પુત્રી નથી પરંતુ આજની પુત્રી રંધાવ
 છે મેલી માટે ભક્તિ એવા, જે કોઈના કંઈ ઉપર પ્રીતિ કરી.
 જે, દેવ-પ્રભ લોકના નાથ છે, અને પ્રભલોકે વદતા કરેલા છે
 તેમના પ્રાસાનો ભગા કરવાને શુ કોઈપણ માણસ, મંદ ?
 ના, નજ કંઈ માટે હે શ્રી” છુ પોતે પોતાના વચનથી બં-
 ધાયેલામને છોડી, કરના માટે ધર્મનો લોપ, ન થાય એવું બીજું
 કોઈ જગા પરનો લોપ અને, જ્યેષ્ઠનો નાશ હું મર્વધા નહિ કરું.”
 એવા રાજા નચન સાલણી ઉડી કાઢીને દૂરી કરેલા
 લાગી, હે ભગવાન, નાથ બીજું માગ, કોઈ જાણતું માગ, એમ
 કહેતા કહેતા તમારું, નચત દર નય છે, ભો, તમે, અમાન નચ-
 નને અનિવાર મૂકતા નથી, તો તમે તમારું પોતાનું નાચતા ત-
 મારા, પુનનું માનુ, કોઈ પોતાના હાથમા મદલ કરો”, આનાં
 તેણીના, નચન સાલણી ગળત, જેવો, હાથ નડે ખડા લા પો-
 તાના આધાને મીપના જાય છે તે રાજા તે દેવાનના એ ખડાની
 ધારને, જાંધી લીધી પડી સૂર્યયશ રાજા ખડાની ધાન ખા-
 વાથી લજ્જા, પામીને કંઈ પી જાળને મીપના, માટે નરા નરા
 ખડાને મદલ કરના બાગ્યો ન્યારે, તે નાજ, લી જગાપ । મત્તા
 ન ચાલી તારે તે બને સીઓમે પોતાના રૂપ પ્રદ કર્યા બહુ
 આદરથી “જ્યનતા ગુણ જ્યનતા ગણે” એમ, માર્ગદર્શક
 વળી રૂપ અનામીના કુળરૂપ માણસ વિશે અદમારૂપ અને
 સત્યધારીઆના મર્થ એક એના, ભક્ત અકર્ષણના પુન હે
 સૂર્યયશ તમે જ્યનતા વર્તા તાકે વર્ચ આશ્ચર્યમગી છે તારા
 મનના નિશ્ચય પૂર્વ આશ્ચર્યમગી છે, કે જે, છુ પોતાનો મરણ
 અનુમર પાસે આ થો છતા પુન પોતાની પ્રતિજ્ઞાને ભગ, કર-
 તો નવી મોધર્મે દ્રવી ગણાગા, દેવોની આગળ તારા અતુલ્ય

સાધની બહુ પ્રસાદાત્મક, તે ઉપરથી અમે બધાને દેવીઓએ
સ્વર્ગમાંથી અહિં આવી તને પોતાના નિશ્ચયથી બદલ કરવાનો
આજ્ઞા કર્યો, પરંતુ તને કોઈ અલાવી શકવાને સમર્થ નથી. જ
ગત પ્રભુ એવા શ્રી રૂપભક્ષામીના કૃપાને નિષે આબૂપણ
રૂપ હં વીર ! તારા નડે આ પૃથ્વી ગતગતી એક સત્યનામ
ધામજી કરે છે

આ પ્રભાણે જેની તે બન દેવીઓ રાજના વખાણ કરતી
હતી તેનામાં દેવે દે ત્યાં આવી જ્ય જ્ય શબ્દ કરતા પુણ્ય
પુણ્ય કરી તે વખતે પોતાની પ્રતિજ્ઞા સકો બદલ થયેલી અને
ધંદ્રે જેના સામુ મરકરીથી બોલે છે તેની ઉર્વશીએ સૌપ-
મેં દ્રવી આગળ તેમના યુગ્મે કહી બતાવ્યા ઈંદ્ર પણ તે રાજને
વરનાન, મુકુંદકન અને બાણ આપી તેને નમસ્કાર કરી
અને દેવાગનાઓની સાથે સ્વર્ગમાં ગયા સૂર્યવંશ રાજ પણ
પોતાની પ્રતિજ્ઞાથી હર્ષ પામના છતાં પૃથ્વીય પાવન કરવા
લાગ્યા તે રાજને ભરત ચક્રવર્તિની પેઠે પૃથ્વીને જિનમહિરો-
થી સુશોભિત કરી, શ્રી યુગાધિના ચરખની પેઠે સર્વધાત્રાના
જયથી પૃથ્વીને યનિત કરતાં છતાં તે હુમશા મંત્રધારી આવકોને
મગ્ન પર્વ આરાધન કરતાં હતાં તે હુમશા મંત્રધારી આવકોને
પોતાના ધરમાં જમાડતા હતાં જેમ પૂર્વ ભરત ચક્રવર્તિએ
કાકજી રતનની રૂપાથી આનંદને ચિહ્નવાળા કર્યા હતા, તેમ
સૂર્યવંશ રાજએ પણ મુનર્ધની જનોડનડે આવકોને ચિહ્નવાળા
કર્યા હતા તે રાજને ઉત્તમ કૃતિધાના બહુ કમારો હતા. જેની
રીતે રૂપભક્ષામીયકી હૃદનાક વશ વૃદ્ધિ પામ્યા તેવી રીતે
સૂર્યવંશ રાજથી સૂર્યવંશ વૃદ્ધિ પામ્યા તે રાજ એક
દિવસ પોતાના પિતા ભરતના પેઠે આરિસામાં પોતાનું
સ્વરૂપ બોતા સસારની અસારતા વિચારવા લાગ્યા, તેથી તે

કેવળ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું પછી બહુ લબ્ધિઓને પ્રતિબંધ
પ્રમાડી તે સૂર્યવંશ રાજા મોક્ષે ગયા. હે 'લબ્ધિ' જીવો-
તમે આઠમ ચૌદશ પર્વને દિવસે આ પ્રમાણે ધર્મ કાર્ય કરી
પૂર્વારાધન કરો. જોથી આ લોક અને પરલોકને નિચે સર્વ પ્ર-
કારના ઈષ્ટકાર્યની સિદ્ધિને પામો.

॥ અથ ચૌદાશ પૌપથવ્રત સંબંધ, ॥

ટાહા

ત્રીજી શિક્ષાવ્રત હમે, કહે જિન ત્રિભુવન ભાણ,	
વ્રતમાહે અન્યારથ, પૌપથવ્રત મન આણ,	૧
પુષ્ટ કરે જે ધર્મને, આદરિયે તિથિ પર્વ,	
તે પૌપથ આગધતા લહિયે વાંછિત મર્વ,	૨
પ્રથમ પૌપથ આહારનો, દેશ મન હોય ભેદ,	
ચાવિહાર નિની પ્રમુખ, તપથી કહો નતવેદ	૩
બીજો દેહ સત્કારનો સર્વ દગધી જોય,	
અઘાયય પૌપથ નિમજ, અન્યાપાન તિમ હોય	૪
પથ અતિચાન એહના, વર્ગે ચતુર મુખન	
નામ કહે પ્રભુ તેહના, શાંતિનાથ ભગવાન	૫
ચતસ્ર ॥ અપ્પડિ નહિય, દુપ્પડિલેહિન મિજઝા સધારજો,	૬
અપ્પમજ્જિય દુપ્પમજ્જિય સિજઝા મથાજો,	
અપ્પડિલેહિન દુપ્પડિયેહિય, ઉચ્ચાનપાસનણ ભૂમિ	૭
અપ્પમજ્જિય દુપ્પમજ્જિય ઉચ્ચાનપાસનણ ભૂમિ,	૮
પોસહોવનાતરેસ સમ્મ અણણ પાવણયા	૯

-પૂન ટાહા.

એવ્રત પાવતા લઈ મકંડહોય દિનરાત,
આનક સાધુ જેહવે, નિમન ગુણ અવદાત

ચક્રકર્તા સામ્રાજ્ય ચાસહસ્રાદિયક્રમ ૭૨૨૨ પ્રાધ્ય જોકાલેખ
 એ સફરો બોધવો, એમો સસારકલકેહો, ૧ ૧ ૧
 એ નવ ઉપદેશ જિનકહે, જિનચ દ્રવો દુષ્ટાત, ૧ ૧ ૧
 એજાશુધ નૃપ સાસવે, સાન ધરી એકાત, ૧ ૧ ૧

મેરે હઉમે લાગી આસકી, એ દેશી
 સુપ્રતિષ્ઠપુરમાં હવે, મૂંપ આનંતવીર, બંધનાન રે, ૧
 રૂપના રાણી મનમોહન, કમનીય કત સુનકરે,
 ભવિ હઉમે ના શુભ ધારિયે, કેમ સફલ કૃતિ સર્વિ આરિરે, ૨
 એકમના એ નત પાવતા, હોય જાગ ક લીલ વિધારસરે, ૩
 આનક જિનચ દ્રવ નામથી, તિહા નિનમે નિશ્ચયધર્મરે, ૪
 સુદર આકૃતિ મુરૂ નામે, કરે ગેહિની શુભ કર્મરે, ૫
 જિનમત શુદ્ધ જાણે ભયો, હનાડહનાદિક તત્ત્વરે, ૬
 સમસ્ત મુલ આનક મન પાવે યાચે મિ થામતિ તન રે, ૭
 એક દિન પોપધ લે જોડો, પૌરધશાયા મચારે,
 સાનવયો ૧ પચ્ચખાગીને, એકમને નિરતિયારરે, ૮
 જા અનસર પહેલે મુરવોકે, હરિ નિખે જિ ૧ ન દરે, ૯
 અહો અહો ધન ધા એહ મહામતિ, એમ પ્રશસે ડરે, ૧૦
 પૂઠે તમ મુર એનક દેનામી રથો શુભ દીડો તારાગે,
 શ્રદ્ધ કહે પોગલ મન એહને, અવિચલ લીલ નેવાસ રે, ૧૧
 એક મુર મિથ્યા વચન મિથ્યાની કરના આગ્યો તામરે, ૧૨
 આનક જિનચ દ્રવ પામે આની બલેન ધા ૧ હે આમરે, ૧૩
 સૂરજ ઉદય અકાલે દીધો, શુભ બાધવ ગુણવતરે, ૧૪
 સોજન હું લાવી છુમ કારણ, પારણ કરો સત્યવતરે, ૧૫
 વચન મુણી મનમાહે વિચારો, કેમ એમ હુને પ્રભાત રે, ૧૬
 કર્મ ધ્યાનાદિક કરજીને, અનુસારે હલ રાત રે, ૧૭

કાગળ કાઢકે એ સલાનીયે, કાગળકાપણી જ્ઞાનને, ૧૧
 કાઢકે દેવતપ્તી એ લીધા, રખે સસતો સિદ્ધ માત્ર, ૧૨
 જોન વધી રૂઝિયો મનમાહે, ધરિ અરિહ તત્ત, યાત્રાને, ૧૩
 જન રખે મન કંતુ કાસુ, એમ જાણ્યુ શ્રી લાનાનરે, ૧૪
 મિત્ર અર્થ કરે, વિવેચન, વધી મુગધા રૂપે, ૧૫
 આની યોગિનિયદ્ર આને, અહો એમિત આમને, ૧૬
 રૂં રૂં જી જીનન હું, તુરં વંદાવો, લાગ્યો લક્ષ્મિને કાગરે, ૧૭
 અગીજા કરો મુજ આધન, જેમ ધાઓ મુખીઆંઆજે, ૧૮
 જિનનિયદ્ર ચિત્તમા એમ નિમામે ન ધરે, મુજ રાગે, ૧૯
 ગવ નિયેષને કુમુદે એ લેતા, દેવ પાનધ મનનાશરે, ૨૦
 રહે જાતમોટયો ધ્યાને નિચારે, રખે ધરે પુરુષને આશરે, ૨૧
 માયાજાલે મ પડ મન પખી, મ પાય તુ મનાગે, ૨૨
 દેવે જાણ્યુ ચિત્ત નનિ વધીયુ, કની તન પુરુષતુ રૂપે, ૨૩
 તમ કાગિની બા જાતો દર્ષે જિનનિયદ્ર એહ અવરૂપે, ૨૪
 જિજ નાગીની નિકળન દેખે મુખને પ્રાપ્તનાથે, ૨૫
 પાપને યાત્રાધરી નનિ શૂદે, સમજે એ જગનાથરે, ૨૬
 એમ અનુવચકી નનિ ચલિયો, તમ મુર કરે નિકાસરે, ૨૭
 સિદ્ધ પિમાચાન્દિ અતિ નિડઆ, રૂપ ધન તનકાર્યરે, ૨૮
 તે તિવમાન ન કોણ્યો મનમા, દેખી લાવ્યું રૂપે, ૨૯
 રહ્યો નેત્ર ન રાખે દ્રવ્યે મમતે એ મુદ્ધ અવરૂપે, ૩૦
 નિશ્ચય જાણી પ્રગટ મર્ષ તે, મુર નામે જિજ ગીગરે, ૩૧
 જય જય તુ પહેલે મુન્તો, સ્તનિયો અમારે ધરારે, ૩૨
 ધન્ય તુમહો, કૃતપ્રણય તુમહાડ, હવિત જન્મ પ્રમાણરે, ૩૩
 કહો મુજ લાયક કામક કાજ, સિર વહુ તુમચી આણરે, ૩૪
 કહે જિનનિયદ્ર નિરીહ મુખતિધર નહિ મુજ લાયક કાપરે, ૩૫
 જો, કહો છા તો, નિમ કરો જિમ, શાસન ઉત્તરિ હોયરે, ૩૬

અગીકાર કરીને સુરવર, આઠ દિવસ લગી સાર રે
 અઠાઈમહોત્સવ જિન મંદિર, માંડે લાકિ ઉદાર રે. ભ. ૨૬
 ધૂપ કુમુદ વર ગથ વિશેષન, કરે જિનલકિત રસાય રે
 અજ સત્તર પ્રકારની વિરચી, નાટક લકિત વિશાલ રે. ભ. ૨૫
 પ્રભુ આગલ નાચે તે સુરવર, થઈ ઘેઘ શબ્દ કહત રે,
 તાર તાર કર્મારસસાગર, જમતઠાસય જ્યનત રે. ભ. ૨૬
 તુલિજ તત્વ પરમહિતકારી, પરમલકિત પ્રતિપાલ રે
 કેવ નિરજન નિરૂપાધિક ગુણ, જ્યજ્ય કેવ કયાલ રે. ભ. ૨૭
 લોક સહુ દેખી ચિત્ત હરખ્યા, ધન જિનગાસન એહ રે,
 જહા એહના પ્રભુને દરબારે, નાચે દેન સનેહ રે. ભ. ૨૮
 કેવ કહે ચિતામણિ મુખહો, કલ્પદુમ મુન્કલ રે,
 પલ એ જન ધમ અતિ દુલહો, લહી મેવો નિર્દલ રે. ભ. ૨૯
 છે એ સુર શિનપ. મુખ ગાથત, મુખિ એમ કેડે લનિવૃદ્ધ રે
 જુઝવા ધમ લાજ જિનનરનો, આણી મન આનંદ રે. ભ. ૩૦
 સુરી પ્રભાવના સાસન કેની, નુર પહેાતો નિજ નામજે,
 ઈંદ્રને કહે જે તુમો પન્મારથો, તે નર ગુણમણિ ધામ રે. ભ. ૩૧
 કણી પરે પોતધ નત આરાધો નરિ આનાજે ચિત્ત રે,
 તો સુર શિનપ. મુખ પામીજે, કહે જગતુર મુખનિત રે. ભ. ૩૨
 છટે ખડે ચાવીશમી કાવે, પોતધત્ત અનિકાર રે,
 રામવિજય કો એમ નત િમવ, પાવતા લનનિસ્તાર રે. ભ. ૩૩
 ॥ ઇતી એકાન્ત ચોધનતે જિનવદ્ કવા કમ ॥ ૧૧ ॥

॥ અવ સામાયિકના બત્રીરા દોષની સજ્જાય ॥

ચોપોઠ-ગુણ સુર ચરણે નામી સીમ, સામાયિકના દોષ
 બત્રીશ, કહિશુ ત્યા મનના દર્શ દોષ, દુશમ । દેખી ધરતો

રોપ, ૧ સામાયિક અવિવેક કરે, અથ વિચાર ન હોય મરે, મન ઉદ્વેગ વછે યશ થશે, ન કરે વિનય પડેરાતશે. ૨ ભય આણે ચિતે વ્યાપાર, ફલ સરાય ની આણ સાર, હવે વચનના રોપ વિચાર્ય કુવચન જોયે કરે દુકાર. ૩ લે કુચી જા મર ઉપાડ, મુખ લવરી કરતો વડવાડ, આનો જાવો જોલે ગાલ, મોહ કરી હુલસાવે બાવ, ૪ કરે વિકથાને હાસ્ય અપાર, એ દશ રોપ વચનના પાર કાપાકેરા દુષ્કાર, અપલાસન જોયે કિશિ ચાર, ૫ સારથ કામ કરે સધાત, આલસ માટે ઉંચે હાથ, પગ લબે જોમે અનનીત, ઉકિગન દુષ્ટ થાશે ભીત, ૬ મેવ ઉતારે ખરજ ખમાય, પગ ઉપર ચઢાવે પાવ, અતિ ઉધાડુ મેલે અગ, ઢાકે તેમ વધી અગ ઉપગ. ૭ નિદ્રાપે રગ કૃપ નિગમે, કરહા કટક તરમે ભમે એ બરીશે રોપ નિરાગ, સામાયિક વરજો નજ નાર ૮ સમતા ધ્યાન ધરા ઉજલી કેમરી ચાર હુનો વેવલી, શ્રી ગુણવીર વચન પાવતા, સંગે ગર્જ મુવસા રેનતા ૯ ॥ અતિ સામાયિકના બરીશે દારની મજાયા ॥

અથ મુહપત્તીના પચ્ચાશ ગોવની મજાયા

॥ ઢાલ ॥ સિરિ નજરે, વિનયબાજિ સિરનામિ કરજો-
ડીઝે પૂછે ગોહમન્દામીતે, લગનતાઝે વહા ગિરનતા કિમ
મને કહે સોહમરે, મિથ્યા ભ્રમ દૂરે રહે પુરુષ દૂરે રહે વિધ
ગરવ ધહા, ઉભય માર્ગ અનુસરી, જોકે જાન દુષ્ટ મરત કિરિયા,
આલેશોપલ કરી નિમ પશુ દર્શિત નરલ કવિત, અવબિહુ
નિજ પુરગયા તિમસર સજતા તત્વ લેજતા લવિક કેડ મુખિ-
ચાંચ્યા. ૧ ॥ ૧ ॥ ગ્દાવ ॥ વૈકલ્ય જ્યુરે, કંઈ તે 'કરડ' મો

પલ્લ જ ખુરે, જાગૃત્ત, જામ દોહિલુ, તેણે જાણીરે, આવશ્યક-
 કિરિયા કરો, ઉપગરણે, જાહંગલો, મુદ્દપત્તી પ્રેરો, ૧૧ તુલક-
 મુદ્દપત્તી જેને માનોપતે, ચોપ નિજ, અગુપ, ભરી, દાય દાય
 જાલી દગ નિહાળી, દ્રષ્ટિ પડીલેહણ કરી, ત્યાં મૂન, અર્થ
 મુનવ્ય કરીને, સદૃષ્ટ એમ જાણિયે, જાણી, વચ્ચા રૂપ તિગ
 તિગ, પગોડા પર લાગિયે ॥ ૨ ॥ જાણ, ૧૧ રુમકિત, માણીરે
 મિથ નિયાતને પરિહર, કામુ રાગરે, જેનેહ દ્રષ્ટિ રાગ, અહર-
 એ સાનેરે, જોલુ કરા જન, આગને, અગુતિ વચ્ચેરે, નાણુ વ-
 દુક કરી નયે તુલક ॥ જગતે વામે એમથી ધરી, આગોડા
 નન કીજિયે, પ્રમાર્જન નરે, નિમજ, ક્રિયે, તિગ તિગ, તરે, કી-
 જિયે, મુદેન, મુશુમે સુરમી આ રૂ, પ્રતીપક્ષી, પ્રજિહર, વળિ
 જાન ફજાન ચણુ આરે નિરાધન, નિમ અપ્રહર ॥ ૩ ॥ કાચ ॥
 મનો ૧૧ જે નચનુ કાચ પ્રાપ્ત બાહુ, મનોહરે, વચ્ચન કાચ
 રૂતે તાહુ, પચીમરે, જોલુ એ રૂપત્તીના લણા હવે આગ
 નાગે, પરિહરે એમ અપ્રજા કહ્યા ॥ તુલક ॥ કહ્યા, વતુલક
 જિ પ અપા નામ હાથે નિ- કડો, હાથ ગતિને અર
 તિ હી, ૧૧ નર નિમ અનુમરે, લાય રોક ડુગખા
 તથને, પધારિયે આચરે, દુખ લેશ્યા નીન કાપોત
 લયારે નિમ પરિહરે ॥ ૪ ॥ નન ॥ અગારન રે, રિદ્ધિ
 ગાતા નાનના ॥ અગ દિરે, નાચ પ્રાય એમ ધાનના ॥ માયા
 ગટરે, તિયા ૧૧ મિયાતન ટાળીયે ॥ વાન બધેરે, કોધ માન
 દાય જાણિયે ॥ તુલક ॥ ગાળીયે માયા લોભ દક્ષિણ, બધે
 ઉર્ધ્વ અધો મળી ॥ ત્રિક, વામ પાદે પુકની અપ વળી તેહની
 રક્ષા કરી ॥ જમજે પો ત્રણ વાહિ વજ્રસપ્ત, નચ કાચતી રક્ષા
 કરે ॥ પચાગ, જોલે પડીલેહણ, કરત જાની જન હરે ॥ ૫ ॥
 દાય ॥ એહ માહેથી રે, ચાવીશ જોય તે નારીને, શીશ

॥ अथ श्रीगणेशोपनिषद् ॥
 ॐ नमः शिवाय ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

[illegible]

॥ અથ પ્રથમ ધર્યાસમિતિ સજ્જાય પ્રારંભ : ॥

॥ પ્રથમ ગાવાલા તલેભવેલ ॥ એ રશી ॥ પ્રથમ-
અહિસક પ્રત તણીલ, ઉત્તમ ભાવના એહ ॥ અવર કારણ ઉ-
પદિશીલ, સમતારસ ગુણ ગેહ ॥ મુનીયર, ધર્યા સમિતિ
સુભાર ॥ આમન કર તનુયોગથીલ, દુષ્ટ અપવતા વાર ॥ મુગા
૮૦ ॥ એ આકલો ॥ ૧ ॥ નાયમુસિ ઉત્સર્ગના લ, પ્રથમ
સમિતિ અપવાદ ॥ ધર્યા તે જે ચાલુ લ ધરિ આગમ વિ-
ધિ વાક ॥ મુ ॥ ૬૦ ॥ ૨ ॥ જ્ઞાન ધ્યાન સજ્જાયમે લ,
સ્થિર બેઠા મુનિનાજ ॥ શાને કરે લ, અનુભવ
રસ સુખરાજ ॥ મુ ॥ ૬૦ ॥ ૩ ॥ મુનિ ઉઠે વસહીયકા લ, પામી
કારણ ચાર ॥ જિનનકન આમાતરે લ, કે આહાર નિહાર ॥
મુ ॥ ૬૦ ॥ ૪ ॥ પગ્મ ચરણ મનરરે લ, સર્વજ્ઞ જિન
દિક ॥ શુભિ સમતા રૂપિ ઉપજે લ, તિલે મુનિને એ વક ॥
મુ ॥ ૬૦ ॥ ૫ ॥ રાગ વધે સ્થિર ભાનથી લ, જ્ઞાન વિના
પરમાદ ॥ વીતરાનતા ગદતા લ, નિચે મુનિ માહાદ ॥ મુ ॥
૬૦ ॥ ૬ ॥ જે રાગી ભનમૂલ ટે લ, તમુ પાપક આહાર ॥
જાન થોળી નનિ હુવે લ, તા અનાનિ આચાર ॥ મુ ॥ ૬૦
॥ ૭ ॥ કનયાહારે નિહાર છે લ, એહ અગ વ્યવહાર ॥ વ-
ન્ય અતપ્રપ્રમાતમા લ, હહા નિશ્ચય મા ॥ મુ ॥ ૭૦
॥ ૮ ॥ પરપગ્નિહિતિ કૃત ગપલતા લ, એ મુકશે એહ ॥ એમ
નિચારી કાળે લ, વરે ગાની તેહ ॥ મુગા ૭૦ ॥ ૯ ॥ ક્ષમા-
વત દયાહુઆ લ, નિરુદ્ધ તનુનીરાન ॥ નીચે નિચે ગજગતિ
પરે લ નિચે મુનિ મહાબા ॥ મુ ॥ ૬૦ ॥ ૧૦ ॥ પગ-
માનદ ગસ અનુભવ્યા લ નિજગુણ રમતા વીર ॥ દેનચદ
મુનિ વદતા લ, સહીયે ભનજલ તી ॥ મુગા ૬૦ ॥ ૧૧ ॥ મુનિ ॥

॥ અથ દ્વિતિય ભાષાસમિતી સજ્જાય'પ્રારભ ॥

૧ ॥ ભાવના માવતી સૂચીયે ॥ એ દેખી ॥ સાધુજી સમિ
તિ બિજી આદરે, વચન નિર્દોષ પરમાશરે ॥ મુક્તિ ઉત્સર્ગનો
સમિતિ તે, માર્ગ અપનાદ સુવિધાસરે ॥ સાં ॥ એ આદ-
ર્શી ॥ ૧ ॥ ભાવના બીજી મહામન તણી, જિનભણી મત્યતા
મૂલરે ॥ ભાવ અહિસંતા નધે, મર્દસવર અનુભવરે ॥ સાં
૨ ॥ મૌનધારી મુનિ નરિ રહે, વચન જે આશ્રય ખેલુરે ॥
આચરણ જ્ઞાનને ધ્યાનનો, માધ્ય ઉપદેસે તેલુરે ॥ સાં ॥
૩ ॥ ઉદિત પર્યાપ્તિ જે વચનની, તે કરિ મુત અનુસારરે ॥
મોધ પ્રા ભાવ સજ્જાયથા, વનિ કરે જગત ઉપકારરે ॥ સાં
૪ ॥ સાધુનિજવીર્યથી પરતજો, નરિ કરે મહુજા ને ત્યાગ
રે ॥ તે ભણી વચન મુક્તિ રહે એહ ઉત્સર્ગ મુનિમાર્ગરે ॥
સાં ॥ ૫ ॥ યોગ જે આશ્રય ખેલો, તે કર્યો નિર્જરા રૂપ
રે ॥ ભોલુથી કચન મુનિ કરે, સાવતા સા પ નિરૂપરે ॥ સાં
૬ ॥ આત્મભક્તિ પ હિન કારણે આરે પાથ સજ્જાય
રે ॥ તે ભણી અશન નસનામિ, આશ્રય સર્વ અવધાયરે ॥
સાં ॥ ૭ ॥ જિનગુણસ્થાન નિજ તનને, તોઈનારહે અનિ-
રોધરે ॥ દેશના ભવ્ય પ્રતિમોનના, સાયબા કરણ નિજમોદ
રે ॥ સાં ॥ ૮ ॥ નય જમ ભગી દોષથી, સ્વહિત આદ્વાદ-
મુત નાણિરે ॥ તોવ દશ ચાન મુનિજી મલિ, કહે અનુયોગ
મુપહાણરે ॥ સાં ॥ ૯ ॥ સૂનને અથ મનુયોગ એ બીય
નિયુક્તિ સજ્જન ॥ તાંય ભા યે યે ભાવિયો મુનિ વદે વ
ચન એમ તતરે ॥ સાં ॥ ૧૦ ॥ જ્ઞાનમમુદ્ર સમગ્ર ભણ્યા
મવરી ત્યાલકારરે ॥ તર અનદ આસ્નાદતા, વરિ
યે ચરણગુપ્ત પારરે ॥ સાં ॥ ૧૧ ॥ મોહ ઉદય અમો-
હી જેહના, શુદ્ધ નિજ સાંચ લય પાન ॥ દેવચદ તેહ મુનિ

વનિયે, જ્ઞાન, અમૃત, સુખ, મુક્તિ, આદિ સાધુ ॥ ૧૦ ॥

॥ અથ તૃતીય એપણાસમિતિ સર્જકાચ આરભઃ ॥

૧ ॥ આઠરીયા' મુનિવર ॥ વન્યના એ દેશી ॥ સમિતિ
તીમની એવનાથ, માય આહ્વાનન મૂન ॥ અનાહારી ઉત્તેજ-
નાથ, એ અપનાદી અમૃત ॥ ૧ ॥ અનમેહ ॥ મુનિવર, સન-
મિતિ સના' વિન સગ ॥ એ આકળી ॥ ચેતનતા ॥ ચેતન તણા
છ, નવિ પરસગી તેડ ॥ તિત પરસન મુખ નવિમ્હે' છ, અદ-
તમૂતિ વતી જેહ ॥ મગ ॥ અગ ॥ રે' ॥ કાયેયળ પૂર ૧૫
• કહે છ, એહ ન જાનમ ધર્મ ॥ જા' જા' જા' જોગતા છ,
હું માહરો એ મર્મ ॥ મગ ॥ સગ ॥ ૩ ॥ અનખિય ત્રિચલવીર્યને
છ, રેવક જાનિ અલાન- ॥ પળ અમિમરી જે' રીર્યરી છ,
કેમ કહે પુરોહિત ॥ મગ ॥ સગ ॥ ૪ ॥ ધમ પરયામી મેવન
છ, ન-મદે પુરગન અધ ॥ મગ ॥ કા' ॥ નખમા છ, અગતા-
દિ' મળવ ॥ મગ ॥ મગ ॥ ૫ ॥ આનમનત્વ ની' તર્તા' છ,
જાનનિના' ન જાણ ॥ તેહ પનજ મના લાળી છ, બુત સ
જા' ॥ ડિપાય ॥ મગ ॥ મગ ॥ ૬ ॥ તેહ દેહધી દહરાહ છ અદ-
હારે' જન ॥ ૧ ॥ સા' ૫ અવર તેનુને છ કેમ તજે' જુલનાન
॥ મગ ॥ સગ ॥ ૭ ॥ તુ મનુષ્યાધી' રીર્યના' છ ર્ન ॥ અશ
ન સુજોગ ॥ ૮ ५ યદિ સના' જાનિ છ અશ પાલક ઉપજોગ
॥ મગ ॥ મગ ॥ ૮ ॥ જા' સાવતા નનિ અડે છ, તો ન
કહે આહા' ॥ મગ ૫ પરિણાનિ વાનસ છ, અશ પાલક ઉપ-
જાર ॥ મગ ॥ સગ ॥ ૯ ॥ મુક્તીરીને ડ-૧ ॥ છ, દાય તછ
નોનાગ ॥ અમઆત મુઠેઈ િના છ, અમ પરે નડ ભાગ
॥ મગ ॥ સગ ॥ ૧૦ ॥ તત્તરવિ ત સાચીછ, તત્તરમીર
વિર્ય ॥ કર્મ ઉલ્લે આહા' તા છ, મુનિ માને પદી પથ
શમનાસના ૧૧ ॥ લાલથકી પપથ ॥ લહેછ, અતિનર્જગ કરતા ॥

યાગ્યે અર્ચુઃવાયકમણ્યુઃ, નિર્મળા સંતત્ત્વમહંત ॥ મંત્ર ॥ સં ॥
 ૧૧૨૦ ॥ અભોહોરતા સૌવતા છે, સમતા અમૃતકંદ ॥ લિપુ નમણ
 વાયવમી છે, તેવદ્દેવવચ્ચદ્દ ॥ મંત્ર ॥ સં ॥ ૧૩ ॥ ઇતિ ॥
 ૧૧ અર્થ ચતુર્ય આદોર્નનિર્વેવલુસંમિતિ સંક્રાય પ્રારભઃ ॥
 ૧૧ નિર્મિત્તુ હસા રે, નિર્વય ત રાચીયે ॥ એ દેશી ॥ સમ
 મિતિ ચોથા રે, ચંદ્રિત નાગ્ની, લોખી શ્રીજિનરાજ ॥ રાખી
 ધરમ અહિસક મુનિનરે, ચાખી જ્ઞાનસમાન ॥ ૧ ॥ સહજ
 મ વેગી રે, અગિનિ પેરિએ ॥ એ આકાશી ॥ માન આતમ
 કાજ ॥ આરાધ ॥ એ મનર ભાનનો, લુનજન તારણ અહાજ
 ૧૧ સં ॥ ૧ ॥ અભિયાતી નિર્જ આતનનનના, સાંખી કંદિ
 સિધ્ધાત ॥ નાખી સર્વ પરિમહા સજને, ધ્યાનાગ્રાસી રે સત
 ૧૧ સં ॥ ૩ ॥ સનર પ ન ત ની એ જ્ઞાનતા નિરૂપાધિક અ-
 મમોદ ॥ સર્વ પરિમહા તમાન જગજના, તેહનો એ અપનાક
 ૧૧ મંત્ર ॥ ૪ ॥ શાને મુનિનર ઉપચ્ચ મમહે, જે મરમાન
 નિરત્ત મેદેહ અમોહી, નાન લોહી કદા, જનનથી રાપત
 ૧૧ સં ॥ ૫ ॥ જ્ઞાન અહિસકતા ગર લાખી, દ્રવ અહિ-
 સક સાધિ ॥ ૧૨ ॥ જોહુરલ મુખનગ્રાદિ વરે, વરવા યો ॥ સમાધિ
 ૧૧ સં ॥ ૬ ॥ શિરે આધનનુ રે મુલ તે જ્ઞાન છે, તેહનો તુ
 સજ્જાય ॥ તે આહારે તે વનિ પાત્રથી, જયત્તય અનાય
 ૧૧ સં ॥ ૭ ॥ ખાલ તરૂણ નર નાન જતુને, નગા દુર્ગા
 હેતુ ॥ તિખા ચાલપટ મહી મુનિ ઉપનિસે, શુદ્ધ ધર્મ રાકંત ॥
 સં ॥ ૮ ॥ ૧૧૭૩ શી મરાક શીતાદિ પનિપહ સાહે, ન રહે ધ્યાન
 સમાધિ ॥ કમક આકિ નિમાહિપણે માટે મુનિ નિર્મા ॥
 સં ॥ ૯ ॥ લેપ અલેપનદી ॥ જ્ઞાનનો, કારણ દંડ મહત ॥
 દેશ વૈકલિક લેખન સાંખથી તનુ સ્વિરતાને તત ॥ સં ॥
 ૧૦ ॥ લખુ સહન સચિત રજાને, નારણ દુર્ગમવદ ॥ દેખી

પુત્રે કે મુનિનર તેહથી, એ પૂરવ-મુનિ, વદ ૥ સ૦ ૥ ૧૧ ૥
 પુદ્ગલ ખવ મહાનુ નિરેનણા, દ્રવ્યે, જ્યેષ્ઠા, તાસ ૥ સાવે
 આત્મ પરિણતિ નન નવી મહતા સમિતિ પ્રકાશ ૥ સ૦ ૥
 ૧૨ ૥ બાવકલાન અદ્વેષપણે તજે સાધક લે ગતનન ૥
 પૂરવ ગુનવશક પોષધપણે, નિપજ તે શિનમાર્ગ ૥ સ૦ ૥ ૧૩
 ૧ મયમએલે રે મચનતા મુનિ, હરે કર્મ કલક ૥ ધરતા સમતક
 રસ એકનતા, તનરમણિ નિસક ૥ સ૦ ૥ ૧૪ ૥ જન
 પિગારી રે તારક બચના લાયક પર્ણાનક ૥ દેવચક એહના
 તે મુનિરાજ ૥ વદે પય અરરિદ ૥ સ૦ ૥ ૧૫ ૥ ધૃતિ ૥

॥ અથ પચમ પારિહાવણીયા સમિતિ સજ્જાય પ્રારભ ॥

૥ ચેતન ચેતજે રે ૥ એ દશી ૥ પચમી સમિતિ કહિ
 અતિ મુન્દે રે, પારિહાવણીયા નામ ૥ પચમ અહિસક ધમ
 વધારણી, મૃદુ કંઠણા પરિણામ ૥ મુનિનર એનજે રે ૥ સમિ-
 તિ સત મુખદાય, વિ તામારે સયમ સોદાય, ધરે નિર્મલ
 સવન ધાય ૥ મુ૦ ૥ એ આકલી ૥ ૧ ૥ તેહનેહથી ચચ-
 સતા નધે રે, નિએ દુષ્ટ દમાય ૥ તિજ તનુરામ ધ્યાને રમેછ
 જ્ઞાનચરાત મુખમાય ૥ મુ૦ ૥ ૨ ૥ છહા શરીર નિહા મય
 ઉપજે રે તેહ તણે પરિનાર ૥ કંઠે જતુ સ્થિત અણદુહવ્યાદે
 મકલ દુગજ ના ૥ મુ૦ ૥ ૩ ૥ સયમ આવક આત્મવિરાધના
 રે આજા ધાત જાણિ ૥ પિાવિ અશન શિનાદિક પરકવે રે,
 આપતિ લાભ પિજામ ૥ મુ૦ ૥ ૪ ૥ વધા આહારે તપીયા
 પરકવે રે નિજ કોઠે અપ્રમાન ૥ દહ અરાગી ભાત અવ્યા-
 પતા રે, ધીનને એહ અપના ૥ મુ૦ ૥ ૫ ૥ સલોકાદિક
 દુષ્ટા પરહરે, નછ રાગ ને દ્વેષ ૥ આગમરીતે પરકવણી
 કરે, લાધનહેતુ વિનેર ૥ મુ. ૥ ૬ ૥ વ્યાપીત આહારની
 કમીરે, જિનજ્ઞાપિ મુનીગ ૥ તેહને પરકવણા એ મનતણી

ડે, તેહ 'અલ્પ વાંચ દીસ ॥ મુ૦ ॥ ૭ ॥ રાત્રે પ્રશ્નપ્રાપ્તિક
 પરઠને રે, નિષિકૃત મંડલ કામ ॥ ધિવિરકલ્પનો પ્રતિ અપ-
 વાદ ડે રે, આનાદિક નહિ કામ ॥ મુ૦ ॥ ૮ ॥ નવિ એ દ
 કવ્યથી ભાવે રે જ્ઞાન ને પગિભમ ॥ દ્વેષ નિનાનો માનવ
 વિની રે, મર્મવિભાવ નિરામ ॥ મુ૦ ॥ ૯ ॥ અતઃ જિ તિ
 તત્તમગી રે રે, પગિહિતા પરભાન ॥ કથ મમિતિ પ-
 ભાવ ભની રે રે, મુનિનો એહ મામાન ॥ મુ૦ ॥ ૧૦ ॥ જ
 મમિતિ મમતા પગિભમથી રે ક્ષનામેષ અતરોન ॥ ૮ ૧ ન
 પાનન સયમ માનતા રે, ક તા મુનિમ તન ॥ મુ૦ ॥ ૧૧ ॥
 સાધ્ય મી વિજ્ઞાન્યે ન મયા રે, દેહગી નિમય ॥ એ ૧-
 ક્રિયા દય ભાન અનઅત રે, મુનિ અનુભવ મુખ ય ॥ મુ૦ ॥
 ૧૨ ॥ આનાજીતયુ આનાગી નસી રે, વિશ્વય નિનહુ મુત ॥ ૮
 અદ્રઅહુના નર્મથ જે , તે માદર ગુરેતાર ॥ મુ૦ ॥ ૧૩ ॥ ૦ ૮ ॥

॥ અથ પઠ્ઠ મનાગુપ્તિ મન્મથ પ્રારભ્યતે ॥

વૈજાગી ધધો રે ॥ એ રંગી ॥ મનિ મન વશ કો રે ॥
 મન એ આશ્રનોહો ॥ મમતાને તો કપિ મન્મથી રે, દાન
 ચતિનર તેહો રે ॥ મુ૦ ॥ ૧ ॥ પુદ્ગલુગચિત તે કલ્પ રે, ગા
 મોહનુપતિ પ્રાન ॥ આ તિદ્રવ ક્ષેન એ રે, એક તુ જ્ઞાન
 નિધાનો રે ॥ મુ૦ ॥ ૨ ॥ ગુપ્તિ પ્રથમ એ સાધુને રે ધર્મ-
 કલનો કદ ॥ નસ્તુ ધર્મચિત રમ્યા રે સાધ્યે પૂર્ણાદિ રે ॥
 મુ૦ ॥ ૩ ॥ યોગ તે પુદ્ગલ જોગ છે રે, પાથે અભિન કમે ॥
 યોગનજ્ઞાને કપના રે, નવિ એ આતમ ધર્મ ॥ મુ૦ ॥ ૪ ॥
 વીર્ય અપવ પન્સગમી રે, એહ ન સાધક પક્ષ ॥ જ્ઞાન ચ જ
 ગાહકારના રે પરતારે મન-ક્ષ રે ॥ મુ૦ ॥ ૫ ॥ અવિકલ્પક
 ગુણ સાધુના રે, ધ્યાનીને ન મુદ્દાય ॥ નિનિદ્ય અનુભવ

ગમી રે આત્માનહી થાયો રે ॥ મુઠ ॥ ૬ ॥ રત્નનયની ભે-
 દતા રે, એહ મમય વ્યનહાર ॥ ત્રિગુણ વીર્ય એકત્વતા રે, નિ-
 ર્મય આત્માવારો રે ॥ મુઠ ॥ ૭ ॥ મુકવ ધ્યાન શ્રુતવબની
 રે એ પણ સાધન દાન ॥ વસ્તુ ધર્મ ઉદ્ધરગમે, ગુણગુણી એક
 મુખારો રે ॥ મુઠ ॥ ૮ ॥ પરમહાય ગુણવર્તના રે, વસ્તુ ધર્મ
 ન કહાય ॥ સાધ્યસી તો કિમ પ્રહે રે, સાધુ ચિત્ત સહાયો ૭
 ॥ મુઠ ॥ ૯ ॥ આત્મરૂચિ આત્માલયી રે, ધ્યાતા તત્ત્વ અર્નાત ॥
 સ્વાઠાંજ્ઞાની મુનિ રે, તત્ત્વરમણ ઉપશાતો રે ॥ મુઠ ॥ ૧૦ ॥
 નરિ અપના રૂચિ કદા રે, શિવ રસિયા અજગાન ॥ શક્તિ
 યથાગમ સેવતા રે, નિદે કર્મ પ્રચારો રે ॥ મુઠ ॥ ૧૧ ॥ શુ-
 દ્ધસિદ્ધ નિજ તત્ત્વતા રે, પુર્ણાનંદ મમાજ ॥ દેવચ દ્ર પર સાધતા
 રે, નમિયે તે મુનિરાજો રે ॥ મુઠ ॥ ૧૨ ॥ ઇતિ ॥

॥ અથ સપ્તમ વચનશુદ્ધિ સંજ્ઞાય પ્રારભ ॥

॥ મનિનિ મ ૧ ॥ એ દીવમે ધરો ॥ એ દેશી ॥ અથવા હુ-
 મીરિયાની દેશી ॥ વચનશુદ્ધિ સૂરી ધરો, વચન તે કર્મ મ-
 હાય ॥ સવૂણો ॥ ઉચાશ્રિત જે ચેતના નારે તેહ અપાય ॥
 સં ॥ વચન શુદ્ધિ સૂરી ધરો ॥ ૧ ॥ એ આકર્ણી ॥ નચન
 અગ્રાચર આતમા, મિધ તે વચનાતીત ॥ સં ॥ સત્તા અગ્નિ-
 સ્વભાવમે, ભાવક ભાન અતીત ॥ સં ॥ ૧૦ ॥ ૨ ॥ અનુ-
 ભાન રસ આરવાતા, કરતા આતમ ધ્યાન ॥ સં ॥ વચન તે
 આનંદ ભાન છે, ન વદે મુનિ અજ્ઞાન ॥ સં ॥ ૧૦ ॥ ૩ ॥
 વચનાશ્રન પવટાયના, મુનિ ગાધે સ્વાધ્યાય ॥ સં ॥ તેહ સ-
 વધા ગોપનો પરમમહારસ થાય ॥ સં ॥ ૧૦ ॥ ૪ ॥ ભાવ-
 પુદ્ગલ વર્ગલા, અહલા નિસંગ ઉપાધિ ॥ સં ॥ ૧૦ ॥ ૫ ॥ આતમ
 વીર્ય, શાને પ્રેરે સાવિ ॥ સં ॥ ૧૦ ॥ ૫ ॥ યાવત્ વીર્ય

ચેતના, આત્મ શુદ્ધ સંપત્ત ॥ સ૦ ॥ તાવત સરવે નિર્જરો,
 આશ્રેનપર આપાત ॥ સ૦ ॥ ૫૦ ॥ ફા ધમ જાણી ધિરસયમી,
 ન કરે ચપલીમ વ ॥ સ૦ ॥ આત્માનંદ આગધતા, આશર્યા
 નિર્મય ॥ સ૦ ॥ ૫૦ ॥ ૭ ॥ આધ્ય શુદ્ધ પગ્માતમા, તમુ સા-
 ધન ઉત્સર્ગ ॥ સ૦ ॥ બાર બેદ તપ દ્વિવિધે, સમ્પદ શ્રેષ્ઠ વ્યુ-
 ત્સર્ગ ॥ મ૦ ॥ ૫૦ ॥ ૮ ॥ મમકિતગુણકાતે દરયો, સાધ્ય અયો-
 ગી ભાન ॥ સ૦ ॥ ઉપાદાનતા તેહની, શુભિરૂપ સિધ્ધાભાવ ॥
 મ૦ ॥ ૫૦ ॥ ૯ ॥ હા શુભિ રૂપિ શુભે રમ્યા, કારણ સમિતિ પ્ર-
 પચ ॥ મ૦ ॥ કળા સિન્ધુના જલતા, શહે તત્ત્વ શુભસચ ॥
 સ૦ ॥ ૫૦ ॥ ૧૦ ॥ અપનાદે ઉત્સર્ગની, દ્રષ્ટિ ન ચૂકે જોહ ॥ સ૦ ॥
 પ્રભમે નિત્યપ્રત્યે ભાવશુ, કેવલંદ મુનિ તેહ ॥ સ૦ ॥ ૫૦ ॥ ૧૧ ॥

॥ અથાષ્ટમ કાયશુભિ સન્નિધાય પ્રારભ ॥

પ્રથમા ચોમર પ્રભુજને શિર ચડે ॥ એ દશી ॥ શુભિ
 એ ભારો રે ત્રીજ મુનિવર, જોહધી પરમ આનંદો ॥ મોહ દસે
 ધન ધાતિ પગાયે, પ્રગટે જ્ઞાન અમદો ॥ શુભ ॥ ૧ ॥ કરીવ
 શુભ અશુભ કાનજે જે છે, નિમ્ન તજ તન વ્યાપારો ॥ ચ ચવ
 ભાવ તે આશ્રન પ્રવ છે, જન અચવ અનિકારો ॥ શુભ ॥ ૨ ॥
 ઇન્દ્રિય નિરય સકલતુ દ્વાર એ, જાધતેતુ દંડ એહો ॥ અભિ
 નન કમ શહે તનુયોગથી, નિમ્ન વિર કરાયે દહો ॥ શુભ ॥ ૩ ॥
 આતમવીય કુરે પન્નસગ જે, તે દહીયે તનુયોગો ॥ ચેતન સ-
 ત્તાટે પન્ન અયોગી છે, નિર્મન ચિવર દિપયોગો ॥ શુભ ॥ ૪ ॥
 જાવત કપન તાવત જાવ છે, ભાગ્યુ ભાગન અગે ॥ તે
 મારે ક્રુન તન્નમે રમે, માહુજ ધ્યાન પ્રમો ॥ શુભ ॥ ૫ ॥
 વીય સહાયી રે આતમ ધર્મનો, અચલ સહજ અપ્રયાસો ॥ તે
 પરમાન સહાયો, કિમ કરે, મુનિવર શુભ આવાસો ॥ શુભ ॥

૬૥ ॥ ખતિ મુક્તિ મુક્તિ અકિચની, સૌચ બ્રહ્મ ધર ધીગણ ॥
વિપય તિગદ સૈન્ય નિદારના, વીર પરમ સૌંદીરણ ॥ ગુ ॥
૭૥ ॥ કર્મ પડલ દલદલ કરવા-સી, આતમરૂપ મમૃધીણ ॥ દેવ-
અદગિન આ ॥ ૧ પાતાતા, નહ ગુરુગુપ્ત પૃથોણ ॥ ગુગાટા ॥ તિ ॥

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥ १८ ॥

[illegible]

॥ ૧૦ ॥ મુગાની પેરે હુ હુ કરે, મુક દાપ આગળીમ્મો ધરે;
 ત્રીણ દાપ એ માહે દળે, સોળદાપ સાંપનીને મળે ॥ ૧૧ ॥
 લલુત્તર (૧) થનુને સયતિ, દાપ અહ બોલ્યા નિન પતિ;
 અહ દાપ બોલ્યા જમ દળે, પદર દાપ જાનન મીલે ॥ ૧૨ ॥
 કાઉન્સગથી સમતા મુખ થાય, કાઠોન ક મ કોઠા પુલાય;
 કાઉન્સગ કરતા શીન મુખ હોય, કાઉન્સગ મમતા પલ કહી-
 એ કોય ॥ ૧૩ ॥ દાપ રહીત કાઉન્સગ કીજ્યે, તો સહેજે
 શીનકળ લીજ્યે, ધીનિમળ પકિતનો મિત્ર, કનિ નય વિમળ
 ભણે મુ જગીશ ॥ ૧૪ ॥

॥ અથ એકાદગનતે દ્વાદશ દેવજ પૂજા પ્રાં ભ. ॥

દાહા ॥ મહા વજાવિ જામારિતો, દનજ બાધો શુભ ધ્યાન;
 પોમહ નત જ ધ્યામે, દનજ પૂજા મુનિધા ॥ ૧ ॥ દાહા ॥
 ના નાગીરે મોં શિં આરીઓ, એ દગી ॥ પ્રભુ પકિમા
 પૂજને પોસહ કરિયે રે વાતને નિસારીરે વિકલા ચારની, પ્રાથે
 મુગનિ માથે પર ॥ નિમેરે ર્મની છાયારે તક સહમારની;
 શીતળ નહો છયારે આ મમારની, દૂડી છે આયારે આ સ-
 ગાર ॥ કાવ ॥ વાળારે ડેન છારની સાચી એ માંયારે નિ-
 ન અગાન ॥ ૨ ॥ એ આપની ॥ અગી ભા ૧ ૨૭ થકી
 એ પોસહરે, એમાપુ કહુ રે શ્રી સિંનાતમે, નિજ બધર
 જલને જનના મગળ બોલી કે, ભાજન મુખ પૂજરે શબ્દ વિ-
 ના જમે ॥ શીતળ ॥ કૂ ॥ કાં ॥ સાચી ॥ ૨ ॥ ગરથી
 આઠ પહેરનો અવિહારે મથારે નિશિરે કળન લભનો;
 પ્રાથે પરની જોતમ નજાર બોલ્યારે, પૂરન આક તીસ ગુણ
 એ લાભનો ॥ શીં ॥ કૂ ॥ કાં ॥ સાં ॥ ૩ ॥ કાર્તિક
 એકે પામો હારિ જનનારે, આવક દશ વીઠા વરમે રુન-
 ગયા

ત્રેત કુમાર વિરાધક લાવને પામ્યો રે, દેવ કુમાર મતરે આર-
ધક થયા ॥ શીં ॥ કૂં ॥ કાં ॥ સાં ॥ ૪ ॥ પછુ અતિ-
ચાર તણ જિનણ મત પાણુ રે, તારક નામ સાચુ રે જો મુજ
પારશો, નામ ધરાવો નિર્ધામક જો નાથ રે, લવોદધિ પારરે તે
ઉતારશો ॥ શીં ॥ કૂં ॥ કાં ॥ સાં ॥ ૫ ॥ મુલસા-
લિકે નન જાણુને જિનપદ દીધારે, કર્મ તે વેધારે વસિયો વેગજો
શાસન દીકું ને વળી લાગ્યુ મીકું રે, આગાહાર આઘો રે
જવામીએકલો ॥ શીં ॥ કૂં ॥ કાં ॥ સાં ॥ ૬ ॥ દાયક નામ ધરા-
વો તો મુખ આપોરે, સુરતરની આગે રે શી બહુ માગણી ॥
શ્રી શુભવીં પ્રજુણ મામે કાલેરે દિયતા દાન રે નાખારી
મણી ॥ શીં ॥ કૂં ॥ કાં ॥ સાં ॥ ૭ ॥

~*~*~*~

પોપધ વિધિ

પોસહ કરવાને ઇચ્છનારે પ્રભાતમા વહેવા ઊઠીને રાઈ
પડિકમણુ જરૂર કરેતુ જોઈએ, નિધિ ॥ જાપુ આનમે તો પડિ
લેલજા અને દેનનન પણુ તે સાથેજ કરે છે. ત્યાર પછી જિન
મદિરની જોગવાઈ હાય તો જિન પૂજા કરીને પછી ઉપાશ્રયે
આવી ગુરુ સમક્ષ પોસહ બિન્ધે વો. તેમા પ્રથમ પડિલેલજા
ન કરનારે આ પ્રમાણે નિધિ કરની —

પ્રથમ જમાસમણ દઈ, ધરિયાનહિ પડિકમિ પ્રગટ લોગ-
રસ હલેવા, પછી જમાસમણાઈ ઇચ્છાકારેજ સદિસહ ભગવન
પોસહ મુહપતી પડિલેલુ ? એમ જોલી, ગુરુ આદેશ આપે

એટલે 'ધ્રુવ' કહીને યુદ્ધપતિ પડી લેહવી પછી 'ખમા૦
 ધ્રુવ' પોસહ સદિસાહુ 'ધ્રુવ. ખમા૦, ધ્રુવ' પોસહ
 ઠાઠિ 'પછી ધ્રુવ' કહી એ હાથ જોડી નંનકાર ગણી, 'ધ્રુવકારી
 ભગવન્-પસાય કરી પોસહ ૬૬૬ ઉચ્ચરાવેછા કહેતુ એટલે
 યુદ્ધ પોસહની કરેમિભતે નીચે પ્રમાણે ઉચ્ચરાવે

કરેમિભતે પોમહ, આદાર પોસહ ડેમઓ સવ્યઓ ।

સરીર સક્કાર પોસહ સવ્યઓ । રમચેર પોસહ મવ્વઓ ।

અવ્વાવાર પોમહ સવ્યઓ । ચરચિરે પોમહ ઠામિ ।

જાવ દિવસ (અહોરત્ત) પજ્જુગાસામિ । દુવિહ તિરિહેણ ।

મણેણ યાયાણ કાણ । નકરેમિ નકારવેમિ ।

તસ્સ ભતે પઠિક્કમામિ નિંદામિગરિહામિ અપ્પાણ ચોમિરામિ ।

અર્થ — ૬ ભગવાન હે કહ્યાણ ૧૨૬ । જાગીઆરમા પૌ-
 થય યતને અથના જે ધમની પુદ્ધિ ધરે તેને પોમહ કહીએ તે
 પોમહ હુ કરેછું, એવે આદર્શી, ચતુર્થી પ્રમુખ દિવસોને
 વિષે જે પાપનો નિયમ કર્યો તે ચા૦ પ્રકારે છે. પહેલો અ-

૧ ખમા૦ ખમામમા દેતુ.

૨ ધ્રુવ ધ્રુવપોસહ સદિસાહુ ભાગવાન કહેતુ

૩ ચા૦ પહેલો દિવસો કરનારને માટે જાન દિવસ

કહેતુ, આઠ પહેલો કરનારને માટે 'જાવ અહોરત્ત' કહેતુ,
 રાત્રીના ચાર પહેલનાણાને 'જાન શેષ દિવસ રત્ત' કહેતુ
 અને દિવસનો ચા૦ પહેલનો કરનાર જ રાત્રીના ચાર પહેલનો
 પણ કરે તો કોઈ સહિત છે માટે 'જાન અહોરત્ત' કહેતુ

શનાદિઃ આહાર નિષેધ તે દેશી (તિવિહાર ઉપવાસ, આ-
 ચલિત, નિનિ, એકાસણા સહત કર્યો તે) અને સર્વધી (ચા-
 રે આહાર અગન પાન ખાદ્ય દ્રવ્યોના સવથા ત્યાગ કર-
 વો તે) જે પ્રકારે જાત્રો શરીરના આન, ઉનદણ, નિષેધ
 નાદિક તથા વસ્ત્રાભરણાદિકે ગોલાનો નયમ તથા નખકેશ
 શામનુ સમાવડુ, તેન આપકવુ, પાઠી કરની કલ્યાણ શરીર સં-
 તોજના મનવી વિષે જે ધેરધનો ણીજો બેઠ જાત્રો સર્વ
 પ્રકારે જી સેવન નહી કરવુ તે જ નર્મ નામે પોષવનો નીજો બેઠ
 જાત્રો પા, સેના, રાજિવ્ય, પશુપાવન, ઝહર્મ પ્રમુખતા
 જે વ્યાપાર તેનો સર્વથા નિષેધ તે આ પાપાર નામે ધ્યાયો
 બેઠ જાત્રો જે આન પ્રકારના પોષનનું આગીમાર કરજી બધા
 મુખી વિન પ્રથે કમજ છે ત્યાસુની આન પહોળનો અથવા
 દિનમ રાત્રી મળા આઠ પહોળનો થોમો હું સેવુ ત્યા મુખી
 અને થોડો વિન હોય ત્યારે રાત્રી પોષન લેતો ' જાન દિનમ-
 રત્ત પજનુના સામિ ' કહે એલે બધા મુખી વોડો વિન લોય
 ત્યાવી થેતિ આખી રાત્ર મુખી પાણુ જે રત્ત અને ના જંગ
 વડે એવેમ, નયન, દાર જે કરી જે વારે જાણતી જાણવાને
 હું ન વડે, જીજ પામે ૧ મનુ તે જાત્રી જાત્રી પાન હું
 લામરત હું માપ મનજ પિ-મુ મુ, આત્મા માણે વિંડ હું,
 મુજ માણે માણુ અને મારા આત્માને પાપ થકી મોસિરાનુજી
 પાત્ર જાત્રીમ ૧૨૭ જિજ્ઞા સામાનિઃ મુલપતિ તિ લેહુ ?
 ઇ-૭૭ કહા મુ-પતિ પાનેહીને ખમાઠ ઇ-૭૭ સામાયિઃ
 સનિસાહુ ? ૭૭ ખમાઠ ૭૭૭ સામાયિઃ નડિ ? ૭-૭ કહા
 જે હાથ જોતી નનમાઠ ગી, ૭-૭૭૭ લાવન પસાય કરી
 સામાયિઃ ૭-૭ ભિચ્ચ નાથ, મુજ ' કંમેભિભતે સામાયિઃ
 થાઠ કહે તેમાં એવું નિર્જન જે જાવોયમ ને ઠમણે જાવોસદ
 કહેવુ પછી ખમાઠ ઇ-૭૭૭ જેસણે સિદ્ધિસાહુ ? ઇ-૭૭ ખમાઠ
 ઇ-૭૭૭ મેમણે કહી ? ૭-૭૭, ખમાઠ ઇ-૭૭૭ સજ્જાય સદિમાહુ ?

સુ-૮, ખમાં ઇચ્છાં સજ્જાય કરૂં ? ઇચ્છ કહી, તણ નવકાર
 ગણવા પછી ખમાં ઇચ્છાં બહુવેળ સંદિમાહુ ૧ ઇચ્છ, ખ-
 માં ઇચ્છાં બહુવેળ કરુ ૧ ઇચ્છ. ખમાં ઇચ્છાં પડિલેહુ
 કરૂં ? ઇચ્છ કહીને મુહપતિ વિગેરે પાચ વાના પડિલેહુવા.
 ૧ મુહપતિ ૫૦ બોવથી, ચન્નજો ૧૦ બોવથી ધ્યાસણુ રપ
 બોવથી, ચાનો કદો ૧૦ બોવથી અને ધોતીયુ રપ બોવથી
 પડિલેહુ) પછી ખમાગમળ દર, ઇચ્છ હરી લગનન પસાય
 કરી પડિ ગેહા, પડિલેહુનેજ એમ કહી નડિવતુ અણ પડિ-
 લેહુ એક વસ્ત્ર (હિતગમન) પડિલેહુ પછી ખમાં ઇચ્છાં
 ઉપધિ મુહપતિ પડિલેહુ ? ઇચ્છ કહી મુહપતિ પડિલેહુવા
 પછી ખમાં ઇચ્છાં ઉપધિ મનિમાહુ ૧ ઇચ્છ ખમાં ઇચ્છાં
 ઉપધિ પડિનેહુ ૧ ઇચ્છ -હોને પૂર પડિલેહુતા બાકી હોના લિ-
 તગમળ માતુ મના જનાહુ રસ અને ના હી પોમહુ કરવે
 હોય તો મામળો ત્રોટે ૫૫ બોવથી પડિલેહુવા. પછી એક
 જણે હામળ જાણી લેતુ નેને પડિલેહુ, જાન્યાનહુ પડિનમીને
 ગળે લેતો માળે ગુ વ હીને એવે તપાસાને ત્યાજ
 આપનાચાર્યના મન્મુખ હોવા પેનીને ગિનાહુ પડિકમ
 વા પછી નાળે ૫ હોય ૧૧૦ ગુણગરજદમળો હોને

૧ ગુણગિના ૧૦ વાં પાળવ વાયા છે એજા બોવ
 હોય તા તે ૫૦ ગાહિના પ્રામતા માહા કરના

૨ પોપકમા બાર ૧૧ પહેના ૧ જોએ કરારો મનને
 જોયે તે હાંડી, પડિલેહી, પાઠા બારી તે સજ્જના ઇરિ-
 ચાનહી તેજ વર્ષત પડિકમના. [જને દકની પડિલેહુમાં
 સમજતુ]

૩ હાજમા મનિસાએકેદ્રી નિકળે તો ગુજ પાસે આલો-
 ચા લેરી તસ જન નિળે તો ચતના કરવી.

પરઠવેા, પરઠવ્યા પછી ત્રણવાર મોસિહે કહેતુ પછી મૂળસ્થા-
નકે આવી સૌ સાથે દેન વાદે અને સજ્જાય કરે.

કેટલીએક વખત પોસહ લીધા અગાઉ પડિલેહણ કર-
વામા આવે છે તેા તેની વિધિ આ પ્રમાણે —

પડિલેહણની વિધિ.

પ્રથમ ઇરિયાવહી પડિક્કમીને ખમાસમણ દઈ ઇન્જાલ પ-
ડિલેહણ કરે ? ઇન્જા કહી સુહપત્તિ, કઠાસણ, ચરનજો તથા
સપળા વસ્ત્રની એક સાથે પૂરે કઠ્ઠા તેણા બોવથી પડિલેહણ
કરે પછી કઠાસણ બાથી, પડિલેહી,^૧ કાળે લઈ, શુદ્ધ કરી,
ત્યાજ ઇરિયાવહી પડિક્કમીને નિવિ પૂરેક પરઠવેા, અને ત્યાર
પછી પૂર્વોક્ત નિધિએ પોસહ લેવેા, પણ તેમા પડિલેહણ ન કરવી
અને કાળે ન લેવેા, ઇતરે નિધિ કરતા જે કાં અપિધિ થઈ હોય
તેના મિન્જામિદુકક હથે દેન વાવના અને સજ્જાય કરવી.

પ્રથમ જખાવ્યા પ્રમાણે પ્રાત કાળે રાઈ પડિક્કમણ કરતુ
જ જોઈએ, પણ કેઈનાથી બની શકે ન હોયતેા તેણે પડિલે-
હણ કરી, પોસહ લથને દેન વાવના અગાઉ પ્રતિક્રમણ કરતુ.
તેમા પ્રથમ ઇરિયાવહી પડિક્કમીને (સુહપત્તિ પડિલેહના નિગરે
કિયા કર્યા નિ ૥) ખમાસમણ દઈ, આદેશ માગીને, કુમુમિહ
કુમુમિહના કાલિસગ કરવેા, અને આગળ સાતવાખ બદાર
પાપસ્થાનકને બાવે ઇન્જાલ ગમખાગમણે આજોડી ? ઇન્જા
કહીને ગમખાગમણે કહેવા

૧ પ્રથમ પડિલેહણ કરનારે કાળે લીધા અગાઉ અહીં
ઇરિયાવહી ન પડિક્રમવા

ગમણા ગમણે.

ઈર્ષા સમિતિ, માપા સમિતિ, વપ્પણા સમિતિ, આઠાન
મદમત નિલેવણા સમિતિ, પારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ, મન
ગુપ્તિ, વચન ગુપ્તિ, કાપ ગુપ્તિ એ પાંચ સમિતિ, ત્રણ ગુપ્તિ,
આઠ પ્રવચન માતા, શ્રાવક તળે થયે, સામાયક પોસહ લીધે,
રુઢીપરે પાલી નહી, સ્વદન વિરાધના થઈ હોય, તે મરી હુ
મન વચન કાપાઈ કરી મિચ્છામિદુક્કહ ॥

અર્થ — ઘાસરા પ્રમાણુ દ્રષ્ટીએ જોતો ચાલે મધળી દિરો
ઉપધોગ રાખે તે સર્વવા માનવ વચન ન જોલે જે-
તાળીસ દાપ દાળી માહલાના પાચ દાપ રહીત આહાર
લે, દ્રવિએ જો પુછ કા ચીજ લે મૂકે પેસાબ, આડો દ્રવિ
એ જો પુછને 'અણુજાણહ જસગો' કહીને પાંડને પરહ-યા
પછી ત્રણપાર વોસિરે કહે પાપ વ્યાપાન્ધી મનને ગોપની રાખતુ
તે, સાનધ નચન બાવનાવી વચનને ગોપનતુ તે સાનધ વ્યા-
પારમા પ્રવર્તતા કાયાને રોકવી તે.

છેવટે ભગનાનાદ વદન કર્યો અગાઉ ખમાઠ ઇચ્છાઠ બહુ
વેળ સદિમાહુ ? ૬-૭. ખમાઠ ઇચ્છાઠ બહુ રેળ કંચુ ? ૬-
૮. કહી ભગનાનાદિ વાદીને અઠાગેસુ કહેવુ. અહી મુ-
ધીની વિધિ કરી

ત્યાર પછી જોની સાથે દેવ વાદના તેનો વિનિ આ પ્રમાણે —

દેવવાંદવાની વિધિ

પ્રથમ ખમાસમણ દર્શ, હરિયાવહી પડિકમી, લોગસ્સ
કહી, ઉત્તરાસણ નાળીને ખમાઠ ઇચ્છાઠ ચૈત્યવદન કરે ? ૬-
૮ કહી ચૈત્યવદન કરી નમુશુણ અને જયવિયરાય (આ ભા-

(૬૨)

યમખ ડા સુધી) કહી ખમાં ૬૪ ચૈત્યનદન કરી નમુચ્ચુ-
કહી યાનત ચાર થોથો કહેવી વૈળી નમુચ્ચુ કહીને બીજવાર
ચાર થોથો કહેની. પછી નમુચ્ચુ કહી બેળવતીં કહી સ્તનન
(ઠસગાહર અથવા બીજુ) કહેવુ અને જયનિય-
રાય આરધા (આભામખ ડા સુધી) કહેના. પછી ખમાં ૬-
૪ ચૈત્યનદન કરી, નમુચ્ચુ કહીને જયનિયરાય સંપૂર્ણ કહેવા
તયારપછી વિધિ કરતા અવિધિ વા હોય તેને મિષ્ટામિ-
દુપડ કહીને પ્રણામ ॥ દેનનદનમા ઉતરે સજ્જાય કહેની. (બ-
પેરે તથા સામે ન કહેની) તે સજ્જાયને માટે એક ખમાં
૬૪ ઇન્ડાં સજ્જાય કહે ' ગજ કહી નવકાળ ગળીને ઉજ-
કક પગે બેસી એક જળ મન્હજિલાની સજ્જાય કહે.

શ્રી મન્હ જિનાણની સજ્જાય

મન્હ જિનાણ જાણ, મિષ્ટ પરિદરદ ધર સંમ્મત ॥

ઢિવ્વહ આવસ્મયમિ, હગ્ગુત્તો દોર પદ્ધિયસ ॥ ૧ ॥

પવ્વેસુ પોમદયય દ્વાણ સીઠ તયો અ ખારો અ ॥

સદ્ગાય ગમુકારો, પરોયયારો અ જયણા મ ॥ ૨ ॥

જિણગા જિણગુણે, ગુન્થુઅ સાદામિદ્રાણત્તછ ॥

ચરહારસ ય મુદ્દી, રદ્ધુત્તા તિવ્થગુત્તા ય ॥ ૩ ॥

હુવમમ વિરેક મય, માગામિદિ છગીય કરણાય ॥

ચમ્પિઅ ગણ મમગો પરેન્મો ચરણ પરિણામો ॥ ૪ ॥

સધોગરિ ગહમાર્ગો, પુચ્ચય તિદ્ધણ વખોરણા તિવ્થે ॥

સદ્ગાણ કિચમેઅ, તિવ્થ સુગુરુવર્મેણ ॥ ૫ ॥

અર્થ - શ્રી જિનેશ્વરની આજ્ઞા તેને માન સી, તથા મિથ્યાત્વને
પરિહાર કરવો એવે ત્યાગ કરવો, અને સમફલને ધરવો એવે -

પ્રથમ ખમાઠ દઈ, ધરિયાનહી પઠિકમી, ખમાઠ દઈ ઇચ્છાઠ ગાઝ મુહપત્તિ પડીલેહુ? ઇચ્છા કહી મુહપત્તિ પઠિ લેહવી, પછી બે વાદળા દેના, ઇચ્છાઠ રામય આજોઉ? ઇચ્છ કહી તેના પાઠ કહેવો, પછી સ નસની રામયઠ કહીને પન્યાસ હોય તો બે વાદળા દેના. પન્યાસ ન હોયતો એક ખમાસમપુજ દેવુ પછી ઇચ્છકારી મુહરાઝઠ કહીને અલ્લુકિઓહુ ખમાવણુ બે વાદળા દેવા. પછી ઇચ્છકારી ભગવન પસાય કરી પચ્ચખાણુનો આદેશ દેલેછ એમ કહીને પચ્ચખાણ કરવુ (લેવુ.)

પછી સર્વ મુદિરાજને બે ખમાસમણુ, ઇચ્છકારી તથા અલ્લુકિઓહુના પાઠ પૂર્વક વદન કરવુ.

ત્યારપછી લાણુશકા કરના જના સાર કુડી, પુજણી અને અચિત્ત જળની ધાયના કરની

માત્રુ કરવા જનારે અથવા બ્યારે બ્યારે ઉપાશ્રયમાથી અહાર જણુ પડે ત્યારે નણવાર 'આવસ્સહીજ' કહેની અને અદર પ્રવેશ કરતો નણવાઠ 'નિસિહિ' કહેવી

માત્રુ કરના જનારે પ્રથમ માત્રુ કરવા જનાર પન્ને પહેરી, કુડી જોતે લેવી તેમા માત્રુ કરીને પરઠવાની જગ્યાએ પ્રથમ કુડી નીચે મુકી નિજન ભૂમિ જોઇને અણુગાળહજમ્મગો કહીને માત્રુ પરઠવણુ પરઠવ્યા પછી પાછી કુડી નીચે મુકી, ત્રણવાર વોસિરે કહી, કુડી મૂળ જગ્યાએ મુકી, અચિત્ત જળનડે હાય ધોઇ વસે બદલી, સ્થાપના સન્મુખ આનણુ અને ખમાસમણુ દઈને ધરિયાનહી પઠિકમના

પાસહ લીધા પછી જિનમદિરે દરાન કરવા જરૂર જણુ જોએ, ન જાયતો આલોયણુ આવે તેથી કરાસણ જમણે ખબે નાખી, ઉત્તરાસણુ કરી, ચરવળો ડાબો કાખમા અને મુહપત્તિ

દ્વાયમા ગાળીને, ધર્મા સમિતિ સોધતા મુખ્ય જિન મદિરે જવું.
ત્યા ત્રણનાર નિમિહી કહીને દેરામરના આગદ્વારમા પ્રવેશ કરવો.
પ્રથમ મળનાયકજીની સન્મુખ જઈ જમી પ્રણામ કરાને ત્રણ
પ્રદક્ષણો દેવી પછી રંગમડપમા પ્રવેશ કરી દર્શન સ્તુતિ કે-
રીને જો ઉપાશ્રયથી મો કનડા ઉપનાત આવેલ હોય તો ખમાડ
દઈ જારયાનહી પડિકમના પછી ત્રણ ખમાસમણ દઈ ચૈત્યનદન
કરવું પાછા જિનમદિરમાથી નિષ્ણતા ત્રણનાર આનસ્સહી
કહી ઉપાશ્રયે આનવું ત્યા ત્રણનાર નિસિહી કહીને પ્રવેશ
કરવો અને જારયાનહી પડિકમના.

પછી જો ચોમાસુ હોય તો મંયાહનના દેવ વાધા અ-
ગાઠી બીજનાનો મજો લેવો ત્રણજો તેને માટે એક જણે
જારયાનહી પાડકમીને કાળો લેવો અને તે શુભ કરીને યોગ્ય
રેથા કે પથેઠવો.

ત્યારપછી મંયાહનના દેવ વાંવા (વિવિ પૂર્વનત)

પછી જેને ચઢીનોદાર ઉપનાસ ન હોય તેણે પચ્ચખખાણ

પારવું તેની નિધિ આ પ્રમાણે—

પચ્ચરુવાળ પારવાની વિધિ.

પ્રથમ ખમાડ દઈ ઇન્ડિયાનહી પડિકમના યાવત લોગસ્સ
કહી ખમાડ દઈ, ઈચ્છાં ચૈત્યનદન કર ? ઇચ્છ કહી જગ-
ચિતામણીનું ચૈત્યનદન જય વીધનાય સ પૂર્ણ કહેવા સૂધી કે-
રવું. (સ્તનન જોનસગહનું કહેવું) પછી ખમાડ ઇચ્છાં
સગઝાય કર ? ઈચ્છ કહી એ નનકાર ગલીને મ હજિલાણીની
સગઝાય કહેવી પછી ખમાડ ઇચ્છાં મુહપત્તિ પલિલેહુ ? ઇચ્છ
કહી મુહપત્તિ પલિલેહવી પછી ખમાડ ઇચ્છાં પચ્ચખખાણ
પાડ ? યથા શક્તિ ખમાડ ઈચ્છાં પચ્ચખખાણ પાર્યું તહસ્તિ
કહી, જમણો હાવ મુઠી વાળીને ચરવણા ઉપર રથાપી, એક
નવકાર ગાળીને જે પચ્ચખખાણ કર્યું હોય તે નામ લઈને નીચે
પ્રમાણે પારવું

ને ચરનજો પડિયેહવા, અને જમનારે કહેરો, ધોતીયું
 મુંડા પાચ પાના પડિલેહના પછી ખમાં ઇચ્છકારી
 ભગનન પસાયકરી પડિયેહવા પડિયેહાનોછ, એમ કહીને
 વડિવનુ એક વસ્ત્ર પડિલેહનુ પછી ખમાં ઇચ્છાં ઉપધિ
 મુદ્ધપતિ પડિલેહુ ? ઇચ્છ કહી મુદ્ધપતિ પડિલેહીને, ખમાં
 ઇચ્છાં સજ્જાય કરે ? ઇચ્છ, કહી નવકાર ગળીને મન્દુલભા-
 લુની સજ્જાય ઉભાક બેસીને કહેવી, પછી ખાધુ હોય તે વા-
 કલા હાથે પાણહારનુ પચ્ચખખાલ કરે અને તિવિહાર ઉપ
 વાસનાળા ખમાં ઇચ્છકારી ભગનન પસાય કરી પચ્ચ-
 ખખાણુનો આદેશ દેરોછ કહી પાણહારનુ પચ્ચખખાલ કરે.
 (ચોનિહાર ઉપનાસનાળાને તો પચ્ચખખાણુ કરવાનુ નથી,
 પણ પ્રભાતે તિવિહાર ઉપનાસનુ પચ્ચખખાલ લીધુ હોય
 ને પાણી ન ખાધુ હોય તો આ વખતે ચોનિહાર ઉપનાસનુ
 પચ્ચખખાણુ કરે.) પછી ખમાં ઇચ્છાં ઉપધિ, સદિસાહુ ?
 ઇચ્છાં ખમાં ઇચ્છાં ઉપધિ પડિલેહુ ? ઇચ્છ કહી પ્રથમ પ-
 ડિલેહના બાકી, રહેના વસ્ત્રોની પડિલેહવા કરે. તેમા રાત્રી પા-
 ચહ કરનાર પ્રથમ કામળો પડિલેહે પાડિલેહલ વધુ નુદે એટલે
 સર્વે ઉપાધ, નિશાદિ વધને ઉભા થાય એટલે એક જણ ઇ-
 રિયાવહી પડિક્રમી, કાળે લઇ, શુદ્ધ કરી, ઇરિયાવહી પડિક્ર-
 મીને વિધિયુક્ત પરકરે. પછીસરેદન વાદે (નિધિ પુર્વવત)
 પછી અનસરે દનસિ અથના પાશ્વિજોદિ અતિકર્મજુ કરે
 તેમા પ્રથમ આનંદરિયાવહીમંડિએ અને પછી ખમાં ૬૪

૧. જો પાણી વાપરનાની જગેરે જેકું હોય તો મુકિસિહિઅનુ
 પચ્ચખખાલ કરે અને પડિલેહલ ૧૧ રહ્યા પછી મુકિ વાળો નણ
 નવકાર ગળીને પાણી વાપરે. તે પાણહારનુ પચ્ચખખાણુ પડિક્ર-
 મણા વખતે કરે, પાણહાર વાપર્યા પછી પાણી વાપરો શકાય નહીં.

ने चैत्यरदन करे सातधाण अकार पापस्थानकने भइले, ध-
 २८१० जमज्जागमले आणोउ । ३३३ कहीने जमज्जागमले
 आणोरे, करेमिलने मधगीमा ' जल नियम ने ठाकाणे
 - जल पोसहु छहे

प्रतिक्रमा करी रक्षा पछी माभायक पारवाने भइले सार
 पहोन्ता पोसहुनागा पोसहु पारे तेनी निधि आ प्रभावे—

पोसहु पारवानी विधि.

१. जमा० २३ धरिया० पडिक्की, बडिक्सायधी जमनियराय
 चरित कहीने, प्रथम बायेना कडागज कुडी, पाली निमरे टह-
 रधने पाछा अगानी देना जमा० ०२८१० मुहुपति पडिलेहु ?
 २२८ कहु मुहुपति पडिलेदनी, पछी जमा० ४२८१० पोसहु
 पाइ ? यथागमि जमा० ४२८१० पोसहु माया. तदति कही
 नन१० जमी सरनगा डिपर जमज्जा छाय स्थापीने साग-
 ०२८१० छहे ते—

सागरचंदो.

सागरचन्दो कामो, चंदवदिमो सुर्मणो चमो ॥

॥ जेसि पोसहुपदिमा, असदिआ जीवियतेवि ॥१॥

॥ धन्ना मन्नाहाणिज्जा, सुलमा आणदे कामदेवाय ॥

जेसि एममइ भयन, दहव्यय ते महासीरो ॥२॥

पोसहु विधिण नीधो, विधिण पार्यो, विधि करता जे
 काइ अविधि 'इ होय, ते मोने 'हु मन' धरन कायाए करी
 मिज्जामिदुक्कद ॥

१. २. ३. ४. ५. ६. ७. ८. ९. १०. ११. १२. १३. १४. १५. १६. १७. १८. १९. २०. २१. २२. २३. २४. २५. २६. २७. २८. २९. ३०. ३१. ३२. ३३. ३४. ३५. ३६. ३७. ३८. ३९. ४०. ४१. ४२. ४३. ४४. ४५. ४६. ४७. ४८. ४९. ५०. ५१. ५२. ५३. ५४. ५५. ५६. ५७. ५८. ५९. ६०. ६१. ६२. ६३. ६४. ६५. ६६. ६७. ६८. ६९. ७०. ७१. ७२. ७३. ७४. ७५. ७६. ७७. ७८. ७९. ८०. ८१. ८२. ८३. ८४. ८५. ८६. ८७. ८८. ८९. ९०. ९१. ९२. ९३. ९४. ९५. ९६. ९७. ९८. ९९. १००.

રહી સ પૂલ રહી, તે આનકોને ધન્ય છે તેમના નામ — સાગર્ય કુમાર, કામજી, ચક્રાનતસ રાજા, મુદર્શી । શેઠ. મુલમા શ્રાવિયા, આણદ્ર આવક, કામદેવ આવક એ જેલું ધન્ય છે ગ્લાધનીયછ એટલે પ્રસશનિય છે જેના દ્રઢપ્રતને લગનાન મહાનીન્દનામી પાતે શ્રીમુખે પ્રસસે છે, વખાણે છે માટે તે ધન્ય, ફત પુણ્ય જાલવા, પોસહ પ્રત નિધિએ લીધું, વિધિએ પાર્યું, વિધિ કન્તા જે કાંઈ અવિધિ પુણ્યો હોય તે સર્વ મન વચન કાયાએ વરી (મિન્હામિ હન્ક) માફ પાપ મિથ્યાચાઓ

પછી ખમા૦ ઈન્હા૦ મુહુપત્તિ પડિલેલું ? ઈન્હા કહી મુહુ-પત્તિ પડિલેલુંને ખમા૦ ઈન્હા૦ સામાયક પાડ ? યથાશક્તિ ખમા૦ ઈન્હા૦ સામાયક પાર્યું, તહુત્તિ કહી ચરવળા ઉપર હાથ સ્થાપી નનકાર ગણીને સામાયક વચગુતો કહે પછી વિવિધ ક-રતા, જે કાંઈ અવિધિ વધ હોય તસ્સમિછામિદુષ્ક કહે ઈતિ-

હવે જેલું સનારે આઠ પહોરનોજ પોસહ લીધો હોય તે સાજના દેવ વાગા પછી કુડળક લાધા ન હોયતો લે, ને તથા ડડાસજ અને રાત્રીને માટે અનિત્ત પાણી ચુનો નાખેલું જાચીરાખી ને પછી ખમા૦ ઈઈ હરિયાનહી પડિકમીને ખમા૦ ઈન્હા૦ સ્થ-ડિય પડિલેલું ? ઈન્હા કહી ચોનીસ માડલા કહે તે આ પ્રમાણે -

આ માડલા વડીનીતિ લખુનીતિ વિગેરે પરકનના યોગ્ય જગ્યા પ્રતિયેખજી, નિમિત્તે કરનાના છે તેમા પ્રથમ સચારા પા-સેની જગ્યાએ છ માડલા કરવા—

૧ આપાદે આસમે સ્વારે પાસવળે અળોહ્યાસે

૦ કુડળ—રૂના પુમડા તે જે કાનમા રાખે, એ મુમાવેતો આળોપળ આવે

૧ રોગાદિવાઢ કારજે, ૨ સચારાની કલપેલી જમીન ન-શક, ૩ યડા એટલે ઓડા, ૪ માત્રુ કે પિસાળ, ૫ ન સહનધક એકે તેમા કારજે.

- ૭ આઘાટે આમણે પામવળે અળાહિયામે
- ૮ આઘાટે મજ્જે ઉચારે પાસવળે અળાહિયામે
- ૯ આઘાટે, મજ્જે પાસવળે અળાહિયામે
- ૧૦ આઘાટે, દૂરે ઉચારે પામવળે, અળાહિયામે
- ૧૧ આઘાટે દૂરે પામવળે અળાહિયામે
- ૧૨ બીજા ૭ ઉપાધયના બારણા માહેની તરડના માહેવા ઉપર પ્રમાણે જોડેના, પાસ અળાહિયાસને બાંહે અળાહિયામે કહેણુ.
- ત્રીજા ૭ માંના ઉપાધયના બાજુના બહાર નજરે જોઈને કરના ૧૧ તથા ન્યોવા ૭ માંના ઉપાધયથી સો, હાથને આગળે જોડે જોડે કરનાના તે બારે માટે આમા દેને આગળે બહારે અળાહિયામે શબ્દ કહેવો. બાકીના શબ્દો ઉપરના ૭ ૭ માંના લાખા લખ્યા પ્રમાણે જ કહેવા. ૧૦
- એ પ્રમાણે ૭ માંના કયા પછી પ્રતિષ્ઠાવહી પુરિષ્ઠીને ચેત્યે ન પુરિષ્ઠ પ્રતિકમળ પુરિષ્ઠ કહે.
-
- ૧૩ તેલે સેનારે બાર પહારતો પોમહ ઉચાર્યો ૭ તેનાજ વિચાર આઠ પહોળો પોમહ કરનાનો થાયતો તેણે સાચની
-
- ૧૪ સધાગની કલ્પેલી જમીનના મધ્ય ભાગને વિષે.
- ૧૫ સધારાની કલ્પેલી જમીનથી દુ. ૮ મહન થઈ શકે તેના કારણે.
- ૧૬ રોગાદિ ઘાટકારણ વિના.
- ૧૭ ૧૦ આ માહજાવાળી જમ્યા પ્રથમથી જોઈ ગમવી અને આદિયાં આપનાજ પામે રહીને બોલતી વખત તે તે જમ્યાએ દહીના ઉપયોગ ગણવો

પડિલેહુજી કરતી વખતે ધરિયાવહી પડિકમ્મી, ખમાસમખ દઈ, ગમખાગમલે આજોનીને પછી ધરિયાવહી પડિકમનાથી માડીને 'બહુવેલકરશુ' એ આદેશ પર્યંત સવારનો પોસહુ લેવાની વિધિ લખી છે તે પ્રમાણે સર્વ વિધિ કરવી તેમા 'સજાયા કન્ડ' ને બદલે 'સજાયામા છુ' કહેવું અને નનકાર ત્રણને બદલે એક ગણવો. ત્યારપછી સાજની પડિલેહુજીમા ખમા ૦ દઈ 'પડિલેહુજી કરે ?' એ આદેશ માગવાનો છે ત્યાંથી સઘળી વિધિ પૂર્વક પડિલેહુજી કરે. દેવ વાદે, માડલા કરે અને પ્રતિકમખ પૂર્વવત કરે

માત્ર રાત્રાના ચાર પહોરનોજ પોસહુ કરવો હોય તેજી પડિલેહુજી, દેવનદન વિગેરે વિધિ દિવસ હતા કરવાની હોવાથી વહેલા આવવું જોઈએ અને તે દિવસે ઓછામા ઓછા એકાસણાનો તપ કરેલો હોવો જોઈએ. તેજી કરવાની વિધિ આ પ્રમાણે —

પ્રથમ ખમાસલ રહ ધરિયાવહી પડિકમ્મિને (પડિલેહુજીની વિધિ પ્રમાણે) પડિલેહુજી કરે, પછી ખમા ૦ દઈ ધરિયાવહી પડિકમનાથી માડીને ચાનત 'બહુવેલકરશુ' પર્યંત સવારના પોસહુ લેવાની વિધિ પ્રમાણે વિધિ કરે અને ત્યાર પછી સાજની પડિલેહુજીમા ખમા ૦ દઈ 'પડિલેહુજી કરે ?' આદેશ માગવાનો છે 'ત્યાંથી ઉપધિ પડિલેહુજી ?' નો આદેશ માગના પર્યંત તે પ્રમાણે વિધિ કરે. (પોસહુના પચ્ચખખાણમા જે

૧ જે વહેલા પડિલેહુજી કરી હોય તો અહીં સુધી બધા આદેશ માગે પણ પડિલેહુજી સુહપત્તિનીજ કરે, અને પ્રથમ પડિલેહુજી કરી ન હોય તો સાજની પડિલેહુજીની વિધિમાં લખ્યા સુજ્જ પડિલેહુજી કરે.

દેર ॥ તે પ્રથમ સૂચવેલો છે) એ પ્રમાણે વિધિ કરી, રહ્યા
પછી દેનારે માગતા કરે અને પડિપુત્ર કરે

હવે રાત્રી પોસહવાળા પહેાર રાત્રી પર્થન સજ્જાય ધ્યાન
કરે પછી ખમાઠ ઇચ્છાઠ બહુ પડિપુત્રા પોરિસિ' કહી ખમાઠ
દેઠ નરિયાનહી પડિક્રમે પછી ખમાઠ ઇચ્છાઠ બહુ પડિપુત્રા
પોરિસિ રાત્રય સધારએ ઠાઠી ? (ઠાઠી) એમ કહીને ચ-
હિકસાયનુ ચેત્યન દન નયવિયરાય પર્થત કરે. પછી ખમાઠ
ઇચ્છાઠ સધારા વિધિ ભજના શુદ્ધપત્તિ પહિલેલુ ? ઇચ્છા કહી
શુદ્ધપત્તિ પહિલેલીને નિસિહી નિમિહી નિમિહી નમોત્તમાસમળા
ન ગોત્રમાઈન મહામુખીન આરલો પાદ, નવકાઠ તવા કરેભિ-
ભતે એ બધુ ત્રણનાઠ કહે. પછી સધારા પોરિસિનો પાઠ બોલ.

સંધારા પોરિસિ

અણુનાળહ જિદ્ધિજ્ઞા

અણુનાળહ પરદગુરુ, ગુરુ ગુણ રચણોઈ મંદિય મેરીરા ॥

વહુ પદિપુત્રા પોરિમિ, રાદઅ સધારણ ઠામિ ॥૧॥

અણુનાળહ સયાર, વાહુરહાણેણ વામ વાસેણ ॥

ઠુકાઈ પાય પસારેણ, અતરન પમજ્જણ ભૂમિ ॥૨॥

સકોઈઅ સઠામા, ઉવટ્ટે ય કાય પદિન્નેહા ॥

દબ્વાઈ ઉવઓમ, ઝમાસ નિરુવણા ઝોણ ॥૩॥

જઈ મે હુજ્જ પમાઓ, ઇમસ્સ દેહસ્સિમાઈ રચણીણ ॥

આહારમુવાદિદેહ, મબ્વ તિવિહેણ વોસિરિઅ ॥૪॥

चत्तारि मगल, अरिहता मगल, सिद्धा मगल,
 माह मगल, केवलि पणत्तो धम्मो मगल ॥५॥
 चत्तारि लोमुत्तमा, अरिहता लोमुत्तमा, सिद्धा लोमुत्तमा,
 माह लोमुत्तमा केवलि पणत्तो धम्मो लोमुत्तमो ॥६॥
 चत्तारि सरण पवज्जामि, अरिहते सरण पवज्जामि
 सिद्धे सरण पवज्जामि, माह सरण पवज्जामि,
 कसिं पणत्त धम्म सरण पवज्जामि ॥७॥
 पाणायमाय, चोरिक्क मेहुणं देविण मुत्त ॥
 कोइ माण माय, तेम पिज्जं तद्ध दोम ॥८॥
 रुद्ध अम्भरणाण, पेसुं रड अरुं समाज्जत्त ॥
 परपरिणाय माया, मोस मिच्छत्तमल्ल च ॥९॥
 रोमिरिमु इमाड, सुरस मग्ग सुसग्ग सिग्ग भुआइ ॥
 दुग्गइ निउरणादे, अट्ठाग्ग पाठणाइ ॥१०॥
 एगोइ नुत्थि मे कोइ, नाट्ठमल्लस्स रेम्मड ॥
 एउ ज्जीणमणमो, अप्पाणमणुमामड ॥११॥
 एगो मे सामओ अप्पा ताण दमणं मज्जुआ ॥
 मैमा मे नाहिरा भाया, मद्धे मज्जोगु गग्गणा ॥१२॥
 मज्जोग भूला जीयेण पत्ता दुरग्ग परपरा ॥
 तम्हा मज्जोग मवध, सल्ल तिउदेण वोमिरिय ॥१३॥
 अरिहतो मह देवो, जाउज्जीव सुमाहुणो गुम्फो ॥
 जिण पन्नत्त तत्त, इय सम्मत्त मए गोहिय ॥१४॥
 आ नोदभी गाथा तल्लेवाइ ठहेवी पछी सात नैवकारेणोवा.

સુમિત્ર સમાવિત, મટ સમિત, મન્વદ્ જીવ નિરુપ, ॥૧૦૪॥
 મિદ્ધહ માલ, આન્તોયણદ, મુજ્જદ્ વર ન ભાવ ॥૧૦૫॥
 મન્વે જીવા કમ્મવસં, ચડદ્ધ રાજ ભવત ॥૧૦૬॥
 તે મે સંવ્વ સમાવેઆ, મુજ્જવિ તેહ સ્વમત ॥૧૦૭॥
 જ જ મણેણ વદ્ધ, જ જ વાણ ભામિત પાવ ॥૧૦૮॥
 જ જ કાણ કય, મિન્ઠામિ દુહ્હ તસ ॥૧૦૯॥

અથે મેથાગ પોગિમિનો અર્થ વિખ્યતે

અર્થનિભાપાયે ઈ મ વારાના નિમિ લખીયે દિયે. આટી-
 આ માધુ તવા આનક, પડિમહ હીને પડી આ પાવ કરે,
 જોડે લખતુ, જોડુ કરે, પછી પોગિમિતે આર્થાર્થ સમાપે
 આવે, હું આમામમલ દેને હું હું આકરેલ મિમહ બ-
 ગનન 'બક પડિપુના' પોરિમિ, આજ સંધ્યાએ હામિ ॥ એનો
 અર્થ લખિયે દિયે હું ભગનન' । સ પૂલ કોથર્યાદિ શુભે શુભ
 તમે માતાની ઇચ્છાયે કરી મુકતે આદિશ આપો. ઘણી પ્રતિપૂર્ણ
 એવી પોરિસિ થઈ મારે રાત્રિ મળે મિ મથાન પ્રયે હું કરે
 શુભ આશ આપે, પછી ઇચ્છિયાનહિય પૂર્વક નેત્યન દન
 કરે, પછી શરીર ચિતા લખુનકારિત વર્ષે સવ કરે, પછી યુના
 ચે કરા સધાગે કરે પછી હાળો પા, સવાગની સાથે ગાંભી-
 ને મુખ ચમ્રિકાનુ પ્રતિનેબન કરે જોયે મુહપતી પડિલેલે,
 પછી તલનાર નિગિહી લાલે, પાપધ્યાપાગ્ને નિરધ કરીને,
 મહોરા મુનિચરે એના ઔજોર્નમાદિક, કમાશ્રમલ જે છે, તે પ્ર-
 ચ નમરકાર કરે. પછી હું જેઠ જોયો અરિયે હું વૃદ્ધ માધુઓ
 નમે મુકતે આજ્ઞા આપો એ પ્રકારે હુંલેતો થકો સવારાની
 ઉપર રહો થકો, મમકારે પૂર્વક સામાવિત્તો પેઠિ ત્રણવા લ-

જે, પછી આવી રીતે કહે, તે કહે છે પ્રતિરૂપાદિક આત્માર્થના
ગુરુ ગુણ, તે રૂપ રત્નોષ્ઠે કરી મણિત છે, શોભિત છે, શરીર
જેના એના ઉત્કૃષ્ટ ગુણો તેને સંબોધન દેખ બોલાવીયે કે હે
પરમગુરુ ! તમે મુચ્છને આદેશ આપો પ્રતિપૂર્ણ એટલે ઘણી
ચોરિસ થઇ, માટે રાત્રિ સંધ્યા કની ઉપર હું તિહું ? એટલે
વિશ્રામ કરે ? નિદ્રા મુકાઉ અદ્વિયા મુખિ ગદ્ય પાઠ તથા
એક ગાથામા મથારાની આજ્ઞાનુ સ્વરૂપ કહ્યું ॥ ૧ ॥

સથારાની, હે ભગવન્ ! તમે મુચ્છને આજ્ઞા આપો, પછી
ગુરુ આજ્ઞા આપે તેવારે બાહ્ય અને હાથને ઉપધાને કરી
એટલે આશીર્કે કરી કાપે પાસે સૂને, તે પણ શી રીતે સૂવે ?
તા કે કુદીની પેરે આકાગને નિષે પગ પસારીને સૂએ, જે એ
રીતે અસમર્થ થકા નહી રહી શકાય, તો શુ કરે ? તે કહિ-
યેછિયે, ભૂમિ પ્રત્યે પ્રમાર્થ, પુછને તિહા પગ સ્થાપે ॥ ૨ ॥

જ્યારે પગ સંકોચવા હોય, ત્યારે સાંધવ સંધી પ્રત્યે પુછને
સંકોચે, અને જ્યારે પાસુ ફેરવવું હોય, ત્યારે શરીર પ્રત્યે પ્ર-
તિષ્ઠેખીને એટલે શરીરને પ્રમાર્થ પુછને ઉઠસે એટલે પાસુ
ફેરવે એ મુખનો પ્રકાર કહ્યા. હવે વળી ભગવાનો પ્રકાર ક-
હિયેછિયે, જ્યારે લઘુશકાદિકને અથે ઉઠ તેનારે દ્રવ્યાદિકને
ઉપયોગ કરે એટલે તેના વિચાર કરે, જે દ્રવ્ય થકી હું કાણ છું
ચાહું છું કે શુદ્ધસ્થ છું ? અને જેન થકી એમ વિચારે કે હું
ઉપર છું કે નીચે છું ? કે કાણ અન્યન સ્થાનને છું ? કાળથકી
શુ વિચારે ? તો કે હમણા રાત્રિ છે કે દિનસ છે ? જે રાત્રિ
■ તો કેટલી રાત્રી બાકી હશે ? ઇત્યાદિ કાળથી વિચાર કરે,
ઉપયોગ આપે અને જાવના આમ વિચારે કે મારે લઘુશકાદિ-
કની જાણ છે, કિવા નથી ? એવા ચાર પ્રકારે ઉપયોગ દેતા,
વિચાર કરતા જો, નિદ્રા ન જાય, તો ઉદ્ધ્વાસ, નિદ્વાસ પ્રત્યે ૩-

ક્રીને એટલે નાસિકા દબાવાને નિદ્રા કહે તે નિદ્રા દૂર થાય
પછી આલોક પ્રત્યે જુએ એટલે બાહ્ય નિકલનાના દ્વાર પ્રત્યે
રહે, ત્યાં જઈ લગુશકાદિક કરીને પછી ધર્મ ધ્યાનમાં પ્રવેશ ॥ ૩ ॥
હવે સુષ રહેનાથી પ્રથમ શુ કરવું ? તે કહિયેછિયે. એહ
જાપિને વિરે મહારે આ દેહ સંબંધ પ્રમાદ એટલે મરણ થાય,
તો અશનાદિક ચાગ પ્રકારના આહાર પ્રત્યે-ઉપધિ જે વન,
પાત્રાદિક તે પ્રત્યે, તથા શરીર પ્રત્યે અથવા શરીર સંબંધિ
ઉપધિ પ્રત્યે, બીજા પજુ સર્વ પ્રત્યે ત્રિવિધ કરી એટલે મન, વ-
ચન કાયાયે કરી હું વોસિરાવું છું, ત્યાં છું ॥ ૪ ॥

ચાર ભાગલિક છે તેમાં એક તે જેણે રાગાદિક અતર-
ગ વેરીને દબાવે તે શ્રી અગિહત માનવિક છે બીજા અદકમૌ-
ના ક્ષય કરીને જે સિદ્ધિ પાને પામ્યા છે, તે સિદ્ધિમાંગલિક
છે, ત્રીજા સમ્યક જ્ઞાન ક્રિયાયે કરી શિવસુખના સાધક જે સા-
ધુ, તે ભાગલિક છે, ચોથા શ્રી કેન્દ્રીભગવતે પ્રદેશ્યા એવો જે
શુભ ચારિત્ર રૂપ ધર્મ, તે ભાગલિક છે ॥ ૫ ॥

ચાર લોકમાં ઉત્તમ છે, એક શ્રી અગિહત છે, તે લોકમાં
ઉત્તમ છે, બીજા સિંધ છે તે લોકમાં ઉત્તમ છે, ત્રીજા સાધુ
લોકમાં ઉત્તમ છે, ચોથા શ્રી કેન્દ્રીભગવતે પ્રદેશ્યા જે ધર્મ
તે લોકમાં ઉત્તમ છે ॥ ૬ ॥

ચાર શરણ નામે હું પઠિનજીવું છું 'અગિકાર' કરું
છું. એકતો શ્રી અગિહત શરણ પ્રત્યે હું અગિકાર કરું
છું બીજો શ્રી સિંધ શરણ પ્રત્યે હું 'અગિકાર' કરું
છું, ત્રીજો સાધુ શરણ પ્રત્યે હું અગિકાર કરું છું, ચોથો શ્રી
કેન્દ્રીભગવતે પ્રદેશ્યા એવો જે ધર્મ તેના શરણ નામે હું
અગિકાર કરું છું ॥ ૭ ॥ પ્રથમ પ્રાણાતિપાત તે જન હિસા,
બીજો, અલિક વચન એટલે ભૂપાવાદ, ત્રીજો, ચોથો, એટલે

જ્ઞાન દાન, યોધુ યૈશુન એટલે, ત્રી પ્રમુખનો જ્ઞાન, પાંચમું, પુ-
 રુષ્ય દ્રવ્યને વિષે મૂર્તિ, એટલે પરિચય, છઠ્ઠો કોષ તે શુદ્ધો,
 સાતમો માન, તે અહંકાર, આઠમો માયા તે કપટ, નવ-
 મો લોભ, દશમો જેમ તે નાગ તથા, અગીઆરમો, દ્વેષ તે
 યૌર્યા ॥ ૮ ॥ બારમો ક્રોધ, તેરમો અધ્યાખ્યાન, એટલે પ-
 રને ચાલ દેખુ, ત્રીસમું, ચૌથું એટલે, નાહી સુ નિ કરની, પ-
 રમું પુદાવ પદાર્થને વિષે રતિ તે, પુરૂષી પણ એમા અહં-
 કારની અને-અરનિ, તે અશુભ કાર્યને વિષે નિલગીગી, તેણે ક-
 નીને સહિત, ચોથમો પરનો પરિનાદ, એટલે, પાંચી નિદા
 અતઃમો માયા મૃપાનાદ તે, કપટ સહિત, છઠ્ઠું ચોથમું,
 અષ્ટમું મિથ્યાત્વનાદ, એટલે, ત્રી નિનમતથી વિપ-
 રીત ગતની અદ્વૈત, તેને મિથ્યાત્વનાદ કહિયે, આહી અ-
 કાર જે છે તે મમુ-અયાર્થ નથી છે એ અકાર, પાપસ્થાનક-
 ના નામ કહ્યા ॥ ૯ ॥

એ પ્રત્યક્ષ અઠાસ પાપમ્યા ૧૨ જે છે, તે પ્રત્યે જે છન ૧
 નુ ચોમિરાન એવે ત્યાજ કર તે અકાર પાપસ્થાનક કેના
 છે ? તો કે જ્ઞાન માર્ગને વિષે સમર્થ કરતા એટલે ગમન, કર-
 તા એના છત્રોને નિષ લાભ છે, એટલે અતરાયના કરનાર છે
 યની તે પાપસ્થાન- કેના છે ? તો કે કુર્મતિ જે નરક, નિજા-
 શાદિકૃતી ગતિ તેના કાળુ છે ॥ ૧૦ ॥

હું એક જુ, મહારો કોષ નથી, અને અત્ય કોષનો હું
 નથી, એમ અદિત મનથરો એવે સાનનાન ચિત્ત થયો થકો
 આત્મા પ્રત્યે શીખામલ આપે ॥ ૧૧ ॥

જ્ઞાન કરીને કરી મહુત એટલે સહિત એવો સાધ્યતો સદા,
 નિત્ય એવો રોગાદિક, પરમાનથી રહિત એકજ, મહારો આ-
 ત્મા છે, શેષ શકતા રહ્યા જે દ્રવ્યથી તન, ધન, કંકુ બાંધે મ -

યાગ મિત્રાધિરૂપો અને ભાવ ધર્મી નિષેધ કૃપાયાદિરૂપ સંયોગ
મિત્રાધિ એના ભાવ જે છે તે મેરે મહાન રૂપ ધર્મી બાદ
છે, જોડે ન્યારા છે ॥ ૧૦ ॥

તન, ધન દૃઢ બ મમતાદિ રૂપનો સંયોગ એને મિત્રાધિ
તેહીજ મૂન કાગળ છે જેનું એની રૂ બની એળી તે છરે પામો
તે મારણ મારે પર્વોત જે મયોગ મળ્યું છે, તે સર્વ પ્રત્યે નિરિધિ
ની હું વોગિરાતુ છું, અથવા તપાશુ, છું એમ કેરૂં ॥ ૧૩ ॥

શ્રી અન્હિત અને મિત્ર બગરત, તે મહાન દેવ છે જ્યા-
મુખી છત્ર ત્યા મુખી મુખાશુ, જે જિતમતને રિરે સાનધાન
સમ્યક્ જ્ઞાન કિયાનાન એના આચાર્ય, ધ્યાયાય અને મુનિ,
તે મહારા છત્ર છે જ્યા મુખી છત્ર ત્યા મુખી જાતેયર કેરોયે
પ્રરૂપુ, ભાખુ એવું જે દયા મૂલ તથા નિનય મુલ તત્ત્વ,
અથવા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર અને તપરૂપ તન, તે મહારો ધર્મ છે
જાવછત્ર મુખી એ પ્રમાણે સમ્યક્ત્વ, મહારો છરે મધુ અગિ-
કાર કીધું ॥ ૧૪ ॥

સર્વે છરો (ચોરાશીવાખ છનાયોનિ) મને ખમો હું તે
મને ખમાવું છું મને દામા કરો હું સિંધના માએ આમેયના
રૂં છું, મારે તેમની સાથે વેરબાન નથી ॥ ૧૫ ॥

સર્વે છરો કર્મનશ ચોર રાજ્ય લોકમાં બમે છે તે સર્વે
એ ખમાવ્યા મને પણ તેઓ ખમએ ॥ ૧૬ ॥

જે જે મને કરીને પાપ બાધુ, વચને કરીને પાપ બાધુ હોય,
જે જે કાપાએ કરીને કર્યું હોય તે પાપમિત્રા દુષ્ટ હો ॥ ૧૭ ॥

આ પ્રમાણે સચારા પોતિસિ કહી રહ્યા પછી સમજાય
દયાન કરે અને જ્યારે નિદ્રા પીડીત થાય ત્યારે માત્રા વિગેરે-
ની બાધા યાજીને કિવસે પડિલેહી જગ્યાએ સચારો, કહે તે

અચિત્ત પાણીનો કાળ

અસાડ મુદ ૧૫ થી કાર્તિક મુદ ૧૪ મુધી ચુલાધી ઉતર્યા
પછી નખ પહોરનો

કાર્તિક મુદ ૧૫ થી ફાગણ મુદ ૧૪ મુધી ના પહોરનો

ફાગણ મુદ ૧૫ થી અસાડ મુદ ૧૪ મુધી પાવ્ય પહોરનો

આ પ્રમાણેના કાળ ઉપરાંત અચિત્ત પાણી પાણુ સચિત્ત
જાનને પામે છે તેથી પોસહમા યાચેલું પાણી કાળ ઉપરાંત
રહેના નહેતું કાળ પૂર્ણ થનાના વખત અગાઉ અચિત્ત પાણીની
અદર જળાશુનો નાખવો જેવી પાણુ નહ પહોર મુધી અ-
ચિત્ત રહે પણ જો શુનો નાખવો જુલા જાય અને કાળ વધ
તીત થાય તો દશ ઉપવાસની આજ્ઞાવળ આપે મારે ઉપયોગ નાખવો

૧ પરચુરણ સમજીતી

૧ આ વિધિમા જ્યાં જ્યાં ધરિયા નહીં પડિકમવાના લખ્યા
છે ત્યાં ત્યાં ધરિયા નહીં, તરસ ઊતરી, અત્યંત કહી એક
લોગસ્થનો સદેસુ નિમ્મન્યરા પર્વત કાઊસ્થા કરીને પ્રગટ
લોગસ્થ કહેવા મુધી સમજવું

૨ વખત મોડા થઈ જવાના સયથી પોતાની મેળે એક-
લા પોસહ ઉચ્ચરી લેતો ફરીને તેમજે ગુરુ સમક્ષ પોસહ ઉ-
ચ્ચરવો તેમા ઉપાધ પડિલેલું ૧ પર્વત બધા આદેશ માગવા (આ
વિધિરાધ મુદપત્તિ પડિલેલા અગાઉ કરવી.)

૩ પડિલેલજ કરનારે ઊભાડક પંચે નેસીને મોનપણે પડિ-
લેલજ કરવી છવજીંડુ અરાખર તપાસવો અને ઊતરાસજ પ-
હોરજ નહીં

૪ માલો લેનારને એક આયજન તપતુ વિશેષ રૂળ મળે
માટે કાળે ઉપયોગ પૂર્વક જગજર લેવો.

૫ પોસહમા પોમહના ૧૮ દોન, પાન્ય અતિચાર તથા
સામાયકના ઉર દોષ ટાળવાનો ખપ કરવો.

૨ પોસહમા જોઈતાં ઉપગરણો

દિનસના પોમહરાજાએ નીચે પ્રમાણે લેના

૧ મુદપત્તિ ૨ ચરવજો ૩ વ્હાસણ ૪ પિત્તીયુ ૫ સૂતરો
કગરો ૬ ડિતરાયણ ૭ માનુ કરના જવાતુ વસ્ત્ર ૮ ખેળીયુ

ગરી પોસહરાજાએ નીચે પ્રમાણે વધારે લેના

૧ કામળી ડિનની (મીનકાળે ૨ ડિનકાળે ૧) ૨ ડિતરપોદ
મુનરાકો ૩ કુહળ ૪ કકામન ૫ પાણી ચુનો નાળેલું ૬
વડીનિતિ જતુ ખડે તો ખપમા આનના માટે લોટો

આવી વધારે લેના ૧૧૨૨ ખડે તો પોન્ય રીતે યાચા લેનાં.

મુદપત્તિની પચ્ચીસ પડિતોહણા

(મુદપત્તિ ૧૫ નાગળીની મોપેન / ખસી નેધએ)

૧ દ્રષ્ટિપડિલેખા — પહેલે પાસે શુન બીજે પાસે અર્ધ
તેલુ તાન સમ્યક્ પ્રેકાગે દ્વંધમાધિરુ એમ વિચારી મુદ-
પત્તિ ઉકેલી તેના બે પાસા સર્વના દ્રષ્ટિયે કરી જોવા'તે.

૨ પખ્ખોડા — મુદપત્તિને ફેરવી બે હાથે, સાહીને, એકેક
હાથે નચાનના ઉપ ત્રણ ત્રણ ઉચા - પખ્ખોડા કરવા

ત્યા કાળે હાથે પખ્ખોડા કરતા (૧) સમકિતે મોહની,

(૨) મિત્રમોહની, (૩) મિથ્યાત્વ મોહની, પરિહરુ એમ

ચિતવે, તથા જમણે હાથે પખ્ખોડા કરતા (૪) કામરાજ.

(૫) દ્વેહરાગ, (૬) દ્રષ્ટિરાગ પરિહરુ એમ ચિતવે.

૯ અખખોડા } ત્રણ અખખોડા અને ત્રણ પ્રમાર્જના (પુનુતુતે)
 ૯ પ્રમાર્જના } અનુક્રમે એક બીજા કેડે ત્રણવાળા એકેકને
 } આતરે કરના. એટલે મુદ્ધપત્તિયે એક પડ-
 } વાળી મુદ્ધપત્તિના ત્રણ વધુટક કરી જમણા
 } હાથની ગાજળીઓ ૥ આતરના વચ્ચે ભરા-

વીને ત્રણ અખખોડા પસવાં ભરીએ. ત્રણના મુદ્ધપત્તિ ઉચી
 રાખી હાથના હાથ ની હથેલીમાવી ધમી કાઢીએ, એમ એકેકને
 આતરે ત્રણના ત્રણ અખખોડા કરવા અને ત્રણનાર
 ત્રણ પ્રમાર્જના કરવી, એમ નવ અખખોડા ખખેરવા રૂપ વાય
 અને નવ અખખોડા ત્રણના રૂપ થાય એ અઠારે પરિલેહ્યા
 કરતા એકેક ત્રિકે શુ ચિતનવુ તે કહેછે—

પહેલા ત્રણ અખખોડા ૧ મુદ્ધ, ૨ સુમુર, ૩ સુધર્મ, આદર.

પહેલી ત્રણ પ્રમાર્જના ૧ કહેવ, ૨ કુંગુર ૩ કામ પરિહર

બીજા ત્રણ અખખોડા ૧ જ્ઞાન, ૨ દર્શન, ૩ ચારિત્ર આદર.

બીજા ત્રણ પ્રમાર્જના ૧ જ્ઞાન વિરાધના, ૨ દર્શન વિરાધના

૩ ચારિત્ર વિરાધના પરિહર,

ત્રીજા ત્રણ અખખોડા ૧ મન શુદ્ધિ ૨ વચ્ચાશુદ્ધિ, ૩ કાય

શુદ્ધિ આદર ત્રીજા ત્રણ પ્રમાર્જના, ૧ મનશુદ્ધિ ૨ વચ્ચાશુદ્ધિ

૩ કાયશુદ્ધિ પરિહર

- શરીરની રૂપ પરિલેહ્યા

૩ પ્રમાર્જના હાથી બાહુએ, હાથ, ૧ નિર ૨ આરાત ૩ પરિહર.

૩ પ્રમાર્જના જમણી બાહુએ, હાથ, ૧ સોઠ ૨ કુંજ મહા, ૩ પરિહર

૩ પ્રમાર્જના મસ્તકે કૃષ્ણ, ૧ નીલ, ૨ કાપાળ ૩ લેશ્યા પરિહર.

૩ મુખે. ચિદ્વિગારન, ૧ રસગારન, ૨ અને શાતાગારન પરિહર.

૩ હૃદયે. માયાશદ્ધિ, નિયામશદ્ધિ, અને મિથ્યાત્વ શદ્ધિ પરિહર

૨ હાથે/ખભે. કોમ, ૧ માન (ખણા ઉપર તથા કાખમા) પરિહર

૨ જમણે/ખભે. કોમ, ૧ માન (ખણા ઉપર તથા કાખમા) પરિહર

૩ હાથે પગે. પૃથ્વીમાય,^૧ અપકાય,^૨ તેહિકાયની^૩ રક્ષા કરે.
 ૩ જમણે પગે વાહિ કાય^૧ વનમ્પતિમાય,^૨ ત્રસકાયની^૩ રક્ષા કરે.
 ગીત્રી (૨૫) પડિલેહુણમાવી, મસ્તકની ૩, લંબની ૩,
 એ ખલાની ૮ એ ગીત્રી ૧૦ ગીત્રી ન હોયકેમકે તેણુ ગીત્રી
 વચ્ચે આધૃત હોય છે એય ૧૫ હોય વળી સાધીને તો ઉધાડે
 માથે ઢિયા કરનાનો વ્યવહાર છે માટે તેને મસ્તકની ૩
 પડિલેહુણ હોય એય ન હોય, બાનીની ૧૮ પડિલેહુણ હોય.

મામાયકમા બર્તીશ ટાપ વર્જવા તે

દશ મનનો

- ૧ જોવી સમજ્યા નિના મામાયક કરે
- ૨ સામાયક કરીને યશ કીર્તિની નાછા રાખે
- ૩ સામાયકના પસાયવી ધનની વાછા રાખે
- ૪ સામાયક કર્યોનો ગર્વ કરે.
- ૫ લોક નિદાના ભયથી સામાયક કરે
- ૬ સામાયક કરીને ધનાદિ પામનાનું નિયાહુ કરે.
- ૭ સામાયકના કૃણનો સદેહુ કરે
- ૮ કયાપ ધુક્ત ચિત્તે સામાયક કરે
- ૯ શુદ્ધનો અથવા સ્થાપનાચાર્યનો વિનય ન કરે
- ૧૦ ભક્તિ ભાવ પૂરક સામાયક ન કરે.

દશ વચનના

- ૧ સામાયકમા કુચન બોલે.
- ૨ ઉપયોગ નિના અવિચાર્ય બોલે.
- ૩ કામના ઉપજોટ્ટા આજી મુકે.
- ૪ સામાયકમા શાસની અપેક્ષા વિના સ્વર્ગદે બોલે.

- ૫ સૂત્ર પાઠના વચનો સક્ષેપ કરીને બોલે
- ૬ સામાયકમા કોઝ સાથે કવલ કરે.
- ૭ રાજકવાદિક આર વિકલા કરે,
- ૮ સામાયકમા કોઇની મરકરી કર
- ૯ સૂત્ર પાઠનો ઉચાર અનુદ્ધવ કરે
- ૧૦ ઉતાવળો મુત્ર પાઠનો ઉચાર કરે.

બાર કાયાના

- ૧ સામાયકમા પગ ઉપર પગ ચઢાવીને બેઠે, ઉચ્ચ આસને બેઠે.
- ૨ આસન વારંવાર ફેરવે, ચપળતા નાખે.
- ૩ મુગની પરે ચારે દિશાએ ચળ વિવળ દ્રષ્ટિ ફેરવે
- ૪ સામાયકમા કાયાપડે કોઝ સાનવ કિયાની મક્કા કરે
- ૫ થાલવા નીચેને ઓઢીજા દરને બેઠે
- ૬ સામાયકમા વિના કારણ હાથ પાસ કાઢે ન પમારે
- ૭ સામાયકમા આગમ મરડે, કમ્મર નાડીચુકો કર્યા કરે
- ૮ આગળી પ્રમુખ તા દનાકા વગાડે
- ૯ ખસ નીચે વતુરે, ખરજ ખવે
- ૧૦ સામાયકમા હાથનો ટેકો રાખીને બેઠે મળે હાથ દરને બેસે.
- ૧૧ બેઠા બેઠા નિદ્રા લે ડોકા ખાય
- ૧૨ ઢાઢ પ્રમુખના કારણથી આખું શરીર ઢાકીને બેસે. ઉપરના બનીસ ઢાઢ સામાયકમા લેમજ પાસહમા ટાળવાનો ઉદ્યમ કરવો

કાઉસ્સગ્ગના ૧૬ આગાર

- ૧ ઉચ્ચ થાસ લેતા. ૨ નીચો થાસ મુકતા.
- ૩ ઉપરસ આવે (મુખે હાથ દેતા.)
- ૪ ડોક આવે (આગે હાથ દેતા.)

૫ બાળુ આને (આડો હાથ દેતા)

૬ ઓઠકાર આને (આડો હાથ દેતા.)

૭ અધોદ્ધારે વાયુ સચારતા

૮ ચક્ર આપનાથી પડતા.

૯ પિતા નમનાવિંચી. ૧૦ મુક્તિ આગ હાલિતા

૧૧ મુક્તિ બધાએ હાલિતા, ૧૨ મુક્તિ દષ્ટી સચારતા.

૧૩ દીનાની ઉજો આને બીજે કામ જતા

૧૪ બીજાની પ્રમુખ હિસાક પ્રાણીવડે અન્યાય કરાતો

ચિત ન કરેથી બીજે ઠેકાણે જતા

૧૫ ચોર ભયાદિકથી બીજે ઠેકાણે જતા.

૧૬ માપના ભયથી હાથી બીજે કામે જતા

ઉપના મોવ આ પાર પાવતા મહિમસમ ના ભાગે

કાઉ-મગમા નીચેના ૧૬ દોષ વર્જવા

૧ ઘોડાની પેઠે પગ વાકા ગણે તે

૨ વેલની પેઠે હાથે તે

૩ થાલના પ્રમુખનું ઓઠીનું લે તે.

૪ માણે, કાગળે, મે, કે પાટડે માથું અડાડે તે.

૫ પગના અડાડે પાનીઓ મેળવે તે. •

૬ પગ પહોંચા નાખે તે

૭ લીલડી ની પેઠે શુદ્ધ સ્થાનકે દાવ ગણે તે.

૮ ગળેદરના નાકું રાખે તે.

૯ વડુની પેઠે નીચું માથું ગણે તે.

૧૦ પહેરનાનું વસ્ત્ર દીચાથી લાવ્યું રાખે તે.

૧૧ કાગાદિના ભયથી ન્યે કાઢી નાખે તે

૧૨ શીતાદિકથી ન્યે કાઢી ગણે તે

૧૩ ભગવત, આગથી પ્રમુખ હુલાવે તે.

૦૨૯ ખમા૦ ૧-૭૧૦ સજ્જાય કરે ૦૨૯ વાણ નવ
કાં ગણવા.

૭ ખમા૦ ૧-૭૧૦ બહુવય મલિસાદુ ઈશ્વ. ખમા૦ ૭-૭૧૦
બહુવય કરશુ. ઈ-૭. મુહપતિ નિરે પાચ વાના પડિ-
લેહના.

૮ ખમા૦ ઈશ્વકા ૧ લગનન પમાય કરી પડિલેહના પડિલે-
હનાથ જેન કાં વગીવનુ તિરાસન પડિલેહુ

૯ ખમા૦ ૧-૭૧૦ ઈપનિ મુહપતિ પડિલેહ. ૧-૭૦ ૧૬૧ મુહ-
પતિ પડિલેહવી૦ ખમા૦ ઈશ્વકા ૭૫૫ સનિમાદુ ઈશ્વ
ખમા૦ ૧-૭૧૦ ઈપનિ પડિલેહુ ૧-૭૦ પડિલેહવા ખાકી
રહેલા વચ્ચ પડિલેહ-

૧૦ એક જલો કડાસલ ચાચી તેને પડિલેહી ૧૧ ચાનહી પડિ
કચી કાંતે લેડ કાંતે નુદન કરી તપાસી દવાપના મનુ
ખ ઉભડા ગેચી હનિયાનહી પડિકમના-

૧૧ કાંતે ૧ થાયોગ્ય સ્થાનને ૧ માનુષ ૧૬ જસ ૧૧ કહી પર
૦૧ ૧૬૧ નુનાર સેસિને ૦૬ મુળસનાનક આની
દેવ વાદ બી મજ્જાય કરે-

૧૨ ૦ ૧૬૧ દિગ ચકયા પછી ચેરચી લગાવવી તેમા ખમા૦
૭-૭૧૦ બહુ પડિયુના પેનિસિ કહી ૦૧૧૩ ખમા૦
૭૭ હનિયાનહી પડિમના. ખમા૦ ૭૭૭ ૭-૭૧૦ પડિલેહુ
કરે ૦૨૭ ૦૬૧ મુહપતિ પડિલેહુ-

૧૩ શુર હોયતો લમની ચમકા સર્વ મુહપતિ પડિલેહી (પા
ના ૯૪ મા) નખ્યા પ્રમાણે પચખખા કરે

૧૪ સર્વ મુનિને વાદ, કહો, પુજણી અનિલ વળની યાચ-
ના કરે.

૧૫ જિન મદિરે દર્શન કરના વચ્ચ

- ૧૬ ચોમાસુ હોયતો મધ્યાનના દેન વાંધા ના નાઉ બીજાવાર
ગળે લેવો પછી દેન વાંધવા.
- ૧૭ ચૌરિહાર ઉપવાસ ન હોય તેણે મધ્યાનના દેન વાંધવા
પછી (પાનુ દય જુઓ) નિધિ સહીત જતુ. પચ્ચખાણુ
પારતુ પાણી અથવા આહાર પાણી વાપરતુ
- ૧૮ પછી ડરિયાં પડિપ્રમી જગરિતાનખીતુ ચૈત્યવદન
જમ નિધરાય સુધી કતુ -
- ૧૯ બીજી પડિવેહલા મુનિરાજે સ્થાપ આચાર્યની પડિવેહલા
કરી હોય તે હી સમક્ષ કરી તેમા ખમાં ઇચ્છાં ડરિયાં
પડિપ્રમિ ખમાં ઇચ્છાં ગમખાગમજે આનોઉ કહી ગમ
ખાં આજોવવા ખમાં ઇચ્છાં પડિવેહલા કંઠે વચ્ચ
કહી ખમાં ઇચ્છાં પોમહુ શાળા પ્રમાણુ ઇચ્છ કહી ઉપ
વાસીએ ત્રણ નાના અને જમનારે પાંચનાના પડિવેહલા
- ૨૦ ખમાં ઇચ્છકારીં પડિવેહલા પડિવેહલાએ કહી વલિનુ
વચ્ચ પડિવેહલુ ખમાં ઇચ્છાં ઉપવિ મુહુપતિ પડિવેહ
ઇચ્છ કહી મુહુપતિ પડિવેહવી
- ૨૧ ખમાં ઇચ્છાં સ આય કંઠે, ઇચ્છાં મહુ જિજાણુની
મનજાય ઠોડક બેસીને નેની પછી જમનાં વાંધા
અને પચ્ચખાણુ કરે તિનિહાર ઉપનારી ઇચ્છકારી ભ-
જનન પસાય કરી પચ્ચખાણાનો આદેશ દેતેજ કહી
પાણહાર કરે ચૌનીહાર ઉપનાસનાજા ચૌવીદાં કરે
- ૨૨ ખમાં ઇચ્છાં ઉપવિ ગવિસાણુ ઇચ્છ ખમાં ઇચ્છાં
ઉપવિ પડિવેહલુ ઇચ્છ કહી આમી નેવા વચ્ચ પડિવેહ
તેમા રાત્રી પોપધનાજાએ પ્રથમ કામળી પડિવેહવી
- ૨૩ પછી ઉપવિ વચ્ચાદિ લા ઉભા વતુ એ જણે ડરિયાં
પડિપ્રમી કાળે લેપ મુધ કરી ડરિયાં પડિપ્રમી

નિધિ મુખ પરકરે પછી મર્મ દેવ વાદ.

- ૨૮ અવસરે દેનમિ પામિકાનિ પ્રતિક્રમણ કરે તેમા પ્રથમ ધરિયાં પડિમ્મે પછી ખમાસમાક દેઇ એય નદન કરે સાત લાખ અઢાં પાપસ્થાનકને બંધે ગમલા ગમણે આલોવે કરેમિ લે તેમા “નનનિયમને” ઠેકાને “નનપોસહ” કહે
- ૨૫ પડિક્રમણ કર્યા પછી મામાયક પારવાને બંધે ચાર પાહોળના પોસાતી પોસહ પારે તે મધે ખમાં દઇ ક્રિયાં પડિક્રમી ચઉસાયવી જ્યવિયગય પર્યંત કહી ખમાં ૪૮૫૦ મુહપતિ પડિવેહુ ૬૨૫ કહી મુહપતિ પડિલેહુવી પછી ખમાં ૬૨૫૦ પોમહ પાર. યવામણિ ખમાં ૬૨૫૦ પોમહ પાર્યાં તહતિ કહી નનકાન ગણી ચરવળા ઉપર જમણે દાવ ચાપી માનરચ દો કહે
- ૨૬ પછી ખમાં ૪૮૫૦ મુહપતિ પડિવેહે ખમાં ૬૨૫૦ સામાયક પાડ ચધાતકિત ખમાં ૬૨૫૦ મામાયક પાર્યું તહતિ કહી ચનનળા ઉપર હાથ ચાપિ નવમન ગણીને મામાય વયમુતો કહે

અહોળતા પોમાવાળાને લગતી બાંના

- ૨૭ મનારે આં પહોળનાજ પોમો લીચો હોય તેજે સાને દેન વાચા પછી કુહળ લીધા ન હોય તો લેજે તથા ૪૮૫૦ ચુનો નાખ્યુ અન્વિત પાણી યાચી નેજ ખમાં ૪૮૫૦ ધનિયાં પડિમ્મી ખમાં ૪૮૫૦ ચડિય પડિવેહુ ૬૨૫ કહી (પાનાં ૧૦૦ તથા ૧૦૧મા લખ્યા મુજબ) ૨૮ માહવા કરે ત્યાર પછી ક્રિયાનહી પડિમ્મીને એત્ય વદન પૂર્વક પ્રતિક્રમણ પૂર્વનત્ કરે

માત્ર રાત્રીના પોમહવાળાને ઉપયોગી બીના

- ૨૮ માત્ર રાત્રીના બાર પોહારનો પોમહ કરતો હોય તેને પરિવેશક દેશદેન નિગ્રે નિગ્રિ દિવસ છતાં કંઈકાની દેવાવી વેહેના જાનતુ અને તે નિગ્રે જોધાગા જોધુ જોધાગા કરે, ઉપુ ને જો તેને માટે નિધિ નીચે પ્રમાણે
- ૨૯ જામાઠ હરિયાઠ પડિ રી પરિવેશક વિધિ પ્રમાણે (પાછું ૮૦ કું ૮૦) જર જામાઠ હરિયાઠ વી બહુ વેલ કંચુ મુધી સનાળા પા ઠાની વિધિ પ્રમાણે કરે)
- ૩૦ પછી સાજના પડિવેશકામા “જામાઠ પરિવેશક કરે” વી ‘ઉપધિ પલિલુ’ મુરી કરે પ્રથમ પરિવેશક કર્યું હોય તો જાજેજ બી. મારે પલ પડિવેશક માત્ર મુહ પત્તિ લી ૮૦ રી ૮૦માં ૧ બી હોય તો જાજની પડિવેશક લી રી ૮૦માં ૧ બી મુજબ પરિવેશક રનાકે માત્રા કરે અને પડિવેશક કરે
- ૩૧ રાત્ર પા ૧૧૧૧ પોમહ નના મુરી મળ્યાં થયાં કરે પછી જામાઠ હરિયાઠ બહુપરિવેશકાપરિનિ નાચ મનાજો કાંઈ કાંઈ) કહી ચડે ગાય ૧૦૫૧ નાચનકન નાચનિયનય મુધા કરે
- ૩૨ જામાઠ હરિયાઠ ૧-૧૧ નિધિ લા ૧૧ મુહપત્તિ પરિવેશક ૨૦ કહી મુહપત્તિ પરિવેશક “નિસિદિ નિનિદિ નિસિદિ નમે જામાઠ ૧૧૧૧ જાયમા જુ મહામુપીજુ” ૧૧૬૧૨ તથા કંઈકાલે જો બહુ નાનાં કહે પછી સથારા પોમિસિ (પા ૧૧ ૧૦૩ પ્રમાણે) લણારે પછી મજાયાધ્યાન કરે.
- ૩૩ પછી નિદ્રા પોતેત થાય ત્યારે માત્રા વિગેરેની જાધા ટાળી નિગ્રે પરિવેશકી જ યાગે સવારો કરે, પ્રથમ જ-

મીન પડિલેહી કામળી પાથરે. તેની ઉપર કટામળ પા-
થરી ઉત્તરપદો પાવરે મુહપતિ કેડે લક્ષ્મી ચરવળો પડખે
મુકે માતરીયુ પેહેની કાળે પડખે હાથતુ ઝોમીકું
કરીને મુઝે રાનીઝે ચાવણુ પરે તેા કટામળ નડે પડિલે
હતા ચાવણુ

૩૪ પાછરી ગરે જમીન નનમઝ સલાની લાનના લાની
માનની બાધા ટાળી આરે પછી ઇરિયાનલી પડિલેહી
કુમુમી ૧ કુમુમીજનો કાઉમ્સ ૧ કમી ૧ પતિભાગ કો
સ્થાપનાચાર્ય પડિલેહી પછી તેમની સન્મુખ પડિલેહી
કરે તે નીચે મુજબ

૩૫ ઇરિયાનલી પડિલેહી ખમાઠ ૫૨૫૦ પડિલેહી કરે ૫૨૫
કહી પાન નાના પડિલેહી ખમાઠ ૫૨૫૦ પડિલેહી
પડિલેહીજોહી કહી વડી ૧૫ વર પડિલેહી ખમાઠ ૫૨૫૦
ઉપધિ મુહપતિ પડિલેહી ૫૨૫ કહી મુહપતિ પડિલેહી

૩૬ ખમાઠ ૫૨૫૦ ઉપધિ મહિસાદુ ૫૨૫ ખમાઠ ૫૨૫૦
ઉપધિ પડિલેહી ૫૨૫ વડી જાતી ૧૫ વર પડિલેહી પછી
ઝોહી જાહ વડિયાઠ પડિ મી કાજેતે કાજેતુ ૧ કમી
વડિયાઠ પડિમીને વિધિ મુજબ પડિલેહી રનગારે પાનગાર
કરે. ચાવળી વસ્તુઓ પ્રાચીને પાલી ભજાયે

૩૭ પછી ઇરિયાઠ પડિલેહી ખમાઠ ૫૨૫૦ મુહપતિ પડિલેહી ?
૫૨૫ કહી મુહપતિ પડિલેહી ખમાઠ ૫૨૫૦ પોગલપાદ
યવાગામિ, ખમાઠ ૫૨૫૦ પોગલ પાદો તલતિ કહી ન-
વકાર ગણી ચરનજા ઉપર જમણે હાથ સ્થાપી માનગ-
ચ દો કહે

૩૮ ખમાઠ ૫૨૫૦ મુહપતિ પડિલેહી ? ૫૨૫ કહી મુહપતિ
પડિલેહીને ખમાઠ ૫૨૫૦ સામાયક પાદ, ૫

મમાઠ ડમ્માઠ સામાયક પાર્વુ તદ્દત્તિ કહી ચરનના ઉપર
હાથ ધ્યાપિ નનકાર ગળી મામા યમયત્વોત્તો કહે અને
અનિધનો મિત્થાનિ દુષ્કરે.

પોસહમાં નિચેના અઢાર દોષ વર્જના.

- ૧ પોસહમાં પ્રતી વિનાના બીજા શ્રાવકનું આગેહું
પાણી ન પીવું
- ૨ પોસહ નિમિત્તે સગસ આહાર લેવો નહીં
- ૩ ઉત્તરવારણાને દિવસે વિવિંક પ્રકારની આહારની સા-
મગ્રી મેળવવી નહીં
- ૪ પોસહમાં અથવા પોમહ નિમિત્તે આગલે દિવસે દેહ
વિભુષા કરવી નહીં
- ૫ પોસહ નિમિત્તે વસ્ત્ર પોવરાવવા નહીં
- ૬ પોસહ નિમિત્તે આભૂષણ પહેાવવા નહીં અને પોસ-
હમાં આભૂષણ પહેરવા નહીં
- ૭ પોસહ નિમિત્તે વસ્ત્ર ગાવવા નહીં
- ૮ પોસહમાં શરીરપરથી મેવ હટાગવો નહીં
- ૯ પોસહમાં અકાળે શયન કરવું નહીં નિદ્રા લેવી નહીં
(ગત્રીને બીજે પ્રહરે મથાગ પોરિસી ભણાવીને
નિદ્રા લેવી)

- ૧૦ પોમહમા મારી કે નહાગી સ્ત્રી મળ 'ત્રી કથા કહવી નહીં
- ૧૧ પોસહમા આહાગને માંગે નહારો કહેવો નહીં
- ૧૨ પોસહમા મારી યા નાગી રાજકથા કે યુદ્ધ કથા
કરવી નહીં
- ૧૩ પોસહમા દેશ કથા કહવી નહીં
- ૧૪ પોસહમા પુજ્યા પઢિયેયા વિના સત્તુનીનિ પઢિનીતિ
પરઠવવી નહીં
- ૧૫ પોમહમા કાઈના નિત કરવી નહીં
- ૧૬ પોસહમા (વગર પોમાતી) માતા, પિતા, પુત્ર, ભાઈ
સ્ત્રી વિગેરે મળ રીઝા માલ વાતોતાપ કહેવા નહીં
- ૧૭ પોમહમા ચોર સબ રી વાર્તા કરવા નહીં
- ૧૮ પોમહમા સ્ત્રીના અગોપાગ નિરખીને જોવા નહીં
આ અદાર દોષ પોસહમા જરૂર ટાળવા ,

